

ЕРИК ЛУСТБАДЕР

Φ РЕНСКА
ЦЕЛУВКА
1

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
ФРЕНСКА ЦЕЛУВКА
КНИГА 1

Превод: Деян Кючуков

chitanka.info

В малко градче в Южна Франция брутално е убит един американец... В Кънектикът един свещеник е принесен в жертва в собствената си църква... В джунглите на Индокитай опиумните босове влизат в смъртна схватка...

Когато Франция завладява Индокитай, тя приспива местното население с пагубната, упойваща целувка на опиума. Сега безмилостните наркособосове издирват „Grey Dawn“ — три, внушаващи суеверен страх оръжия, обвити в митична сила, която би дала на техния притежател власт над цял Индокитай и неговата скъпоценна стока...

На Сюзън, Лиона и Кейт — другите жени в моя живот

„Съществуват само две сили, които свързват хората — страхът и интересът.“

Наполеон Бонапарт

И нека с търпение изминем предстоящото нам поприще.

Послание към
евреите, 12:1

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Всички действащи лица в книгата „Френска целувка“ са измислени, с изключение на историческите личности. Всяка прилика с живи или починали лица е случайна.

Турет-сюр-Лу е обрисуван такъв, какъвто е в действителност, но църква „Св. Богородица от Бенва“ не съществува. Не съществува и църквата „Св. Троица“ в Ню Канаан.

ПРОЛОГ

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Турет-сюр-Лу, Франция — Ню Канаан — Кънектикът

„На заоряване привиденията изчезват.“ Тази мисъл се въртеше в главата на Тери Хей, докато прекосяваше площада на средновековното градче Турет-сюр-Лу.

Вятърът беше довял тежки облаци откъм Средиземно море и Тери бе шофирал своя нает опел по виещия се път от Ница под проливен дъжд, а преди да потегли от хотела, беше закусил с кафе и кроасани в ресторанта на покрива, загледан в индиговите силуети на планините на Прованс върху сивия фон на предизгревното небе.

Седнал над полупразната чаша кафе, той се питаше дали падението се дължи на познанието или на действието. Докато дояждаше последното парче кроасан реши, че причината е в действието. Нещата щяха да бъдат далеч по-различни, ако беше станал писател. Писателят поначало работи с измама. Но той създава само думи, така че измамата съществува единствено върху изписаната страница. Моралните ценности нямаха значение. Силата и слабостта на писателя са в това, че той може да създава, но не може да руши. Затова Тери беше избрал другия път — действието. Действието означаваше живот. Но и смърт.

След това първите лъчи бяха разпръснала здрача. Бе настъпило утрото — прашно, ветровито и сякаш изпълнено с някакво предзнаменование. Той бе кръстосвал красивите улици на Ница, които, сякаш в отговор на напрежението му, бяха смълчани и враждебни.

За да разсее скуката, докато караше към долината Лу, включи радиото. Изабел Аджани пееше на френски: „Моментът на истината е ярък като слънце в нощта. Дърветата светят като медни от жарта на очите ти, а времето насочва твоите ръце.“

Тери си представи черни маслини, плувнали в зехтин, и хрупкав селски хляб. Мисълта за това типично провансалско ядене го накара да

усети глад, макар че едва минаваше десет, а Ница беше само на пет мили зад гърба му.

Слънцето все още не се показваше. Облаците не помръдваха, черни и тежки като театрален декор. Дъждът заваля внезапно, като плътна пелена. Изпаренията от гъстата ниска растителност, обграждаща древните каменни стени на Турет-сюр-Лу, ги скриваха от погледа, тъй че градчето, кацнало на виещия се хребет на планината, се стори на Тери като рог на грамадно чудовище от приказките, легнало на земята.

Гълъбите шумно се разпръсваха по пътя му, докато вървеше по калдъръмения площад. В лявата си ръка носеше куфарче от неръждаема стомана, приковано с верижка за китката му. Сред пъстрите групички от туристи, заровили носове в пътеводителите или сновящи около колите си, сред играещите наоколо деца изведнъж му се стори, че прекалено много бие на очи.

Топката, с която играеха децата, подскочи към него. Той я улови и я хвърли обратно, при което стоманената верижка издрънча. Децата се втрениха в него, оставяйки топката да подскача по паветата и да плаши гълъбите, които протестираха гърлено и излитаха, изчезвайки като привидения на зазоряване.

Той премина през каменния портал в дъното на площада и сякаш се пренесе петстотин години в миналото. Високите каменни фасади на сградите се издигаха като канари от двете страни на стръмните калдъръмни улички, толкова тесни, че двама души трудно можеха да се разминат по тях. През един отворен прозорец се чу плач на бебе, след това мек, тъжен глас запя приспивна песен.

В този ранен час единствените хора, които се мяркаха по улиците, бяха учтивите, усмихнати собственици на магазинчетата, които отключваха рулетките на витрините с огромни ръждиви ключове и му пожелаваха „Добро утро“, когато минаваше покрай тях. Носещият се из въздуха мирис на прясно изпечен хляб беше истинско изтезание.

Той спря и погледна през една пролука между сградите. Целият склон на планината, чак до обвитите в тънка мъгла скалисти възвишения, откъдето бе дошъл, беше покрит с подгизнали от дъжда маслинови дървета. След месец-два щеше да разцъфти лавандулата, покривайки земята на мили наоколо с благоуханен виолетов килим.

Тери проточи врат и видя една кола да се изкачва по шосе D 2210 от Ванс — същото, по което беше пристигнал и той. Гледан от тук светът изглеждаше далечен и смален, сякаш го наблюдаваше от обратната страна на далекоглед.

На първия завой Тери зави наляво, след това — веднага надясно. Последва спускане по виеци се каменни стъпала, така изгладени, сякаш векове наред по тях беше текла вода.

Тук светлината беше по-слаба. Върху опушен каменен светилник, използван преди векове да осветява улицата, дремеше пухкава черна котка. Когато Тери мина покрай нея, тя отвори очи и ги впери в него с типичното за котките няма, напрегнато любопитство.

По-нататък вниманието му бе привлечено от витрината на едно ъглово магазинче. Зад стъклото висеше марионетка, а конците бяха невидими на фона на черно кадифе. Беше изящна ръчна изработка. Представляваше Колумбина, приятелката на Арлекин, облечена в традиционния червено-бял палячовски костюм на ромбове. Върху боядисаното ѝ лице беше изрисувана една сълза. Едва след като се взря по-внимателно, Тери забеляза още една фигура, полускрита в сянката зад гърба ѝ — дявол, с красиво изработено лице и с рога, разпрострял костеливи ръце на черния фон. Тери стоя доста време, загледан като омагьосан в марионетката. Накрая поклати глава и продължи по пътя си.

Тук, в ниското, в края на дълга сенчеста алея, се намираше църквата „Св. Богородица от Бенва“. Дори по пладне слънчевите лъчи не достигаха до белите ѝ каменни стени. Огромните дървени врати бяха разтворени, масивният им железен обков проблясваше матово.

Въздухът във вътрешността на църквата беше изпълнен с прах и ехо. Сякаш самите небеса ѝ придаваха този дъх на минало, на история. Височината на вътрешните галерии по-скоро можеше да се почувства, отколкото да се види. Малка, написана на ръка табелка съобщаваше на посетителите, че името Бенва произлиза от *ben vai*, което някога е означавало на провансалски „добър път“.

Тери влезе в главното светилище и дълго време остана неподвижен, оглеждайки сантиметър по сантиметър мрачното помещение. Не можеше да долови никакво движение, нито звук, който да му подсказе, че не е сам, но независимо от това продължаваше да е

нащрек, като си повтаряше библейската притча: „Бъдете мъдри като змии и незлобливи като гълъби.“

Тръгна по централния проход, между редовете почернели от старост и употреба празни дървени скамейки. Мина му през ума, че хората са използвали тези седалки, когато на земята единственият източник на светлина е бил огънят.

Седна на втория ред, както беше уговорката.

Стените наоколо бяха покрити със стенописи, изобразяващи в подробност разпъването и възкръсването на Христос. Тери почувства, че се задушава в тази атмосфера на пресилена болка и мъчения. Точно срещу него имаше огромно дървено разпятие. Увенчаната с тръни глава на Спасителя беше наклонена на една страна, а хлътналите му очи се взираха измъчено и някак жадно, сякаш искаше да зададе на влезлия в църквата някакъв въпрос. Тери не беше религиозен, но се запита какъв ли би могъл да е въпросът.

— Bonjour, мосю Хей.

Тери се обърна и видя, че някой е седнал на скамейката зад него.

— Стреснахте ме — каза той. — Не чух кога сте влезли.

— Нищо чудно. Аз дойдох преди вас. — Гласът на мъжа беше странно глух, сякаш се чуваше от телефонна слушалка.

— Вие сте мосю...?

— Мабюс.

Тери се опита да разгледа непознатия, но в мъглявата неясна светлина на храма той сякаш се сливаше с останалите сенки. Виждаше се само, че е дребен на ръст.

— Сигурно се шегувате — каза той. — Това не е ли име на филмов герой?

— Не бих могъл да знам, тъй като рядко ходя на кино — отговори мъжът, след което извади едно ветрило, отвори го и започна да го размахва под брадичката си. Тери го досмеша.

— Но аз говорих по телефона с друг човек — каза той. — С мосю Мило.

— Мило протяга ръка към това, което иска, а моите пръсти го сграбчват — каза Мабюс и високопарните му думи прозвучаха зловещо и странно уместно в тази мрачна обстановка.

Тери помръдна и ветрилото на Мабюс, сякаш в отговор, също се измести. При това лицето му продължаваше да е скрито в сянка. Тери

изведнъж се подразни.

— За какво ви е това ветрило? Не е толкова топло — каза той.
Мабюс сякаш се усмихна от сянката си.

— Аз никога не се разделям с моя „гунсен“. — След това се наведе към Тери и попита: — Носите ли предмета?

Сега Тери видя ветрилото отблизо. То беше метално, богато гравирани и изглеждаше тежко, което беше странно за такъв предмет.

— Във вас ли са десетте милиона долара? — попита той.

— Да. В диаманти, както пожелахте — каза Мабюс.

— Покажете ги.

— Искам да видя какво купувам с тях, мосю Хей — отвърна Мабюс, като продължаваше да си вее с ветрилото.

Тери повдигна стоманеното куфарче, все така привързано към китката му. В същия момент Мабюс се изправи и поставя върху скамейката своето куфарче — черно и обемисто.

Тери нагласи шифъра на ключалката, закопчалките щракнаха и двамата едновременно вдигнаха капаците. В куфарчето на Мабюс имаше найлонова торбички със синкавобели диаманти между един и три карата — такива, каквито Тери беше поискал. А стоката, която Тери беше донесъл, представляваше нещо съвсем различно.

Дъхът на Мабюс спря, когато я видя.

— La Porte à la Nuit — каза той.

Отвътре куфарчето беше облицовано с тъмносиньо кадифе. Това, което лежеше отгоре, приличаше на кинжал, но този кинжал беше единствен в света. Сияещото му острие бе изработено от един-единствен къс нефрит и беше дълго почти фут. Гардът беше от полирана слонова кост, обвит в нишка от чисто злато. Дръжката бе изработена от абанос, с гравирани по него неразбираеми знаци, и завършваше с огромен рубин с цвят на гълъбова кръв. Оръжието беше известно, както каза Мабюс, с името „Врата към нощта“.

Тери избра наслуки един диамант, постави на окото си часовникарска лупа и извади от джоба си фенерче. Огледа внимателно камъка под светлината на силния насочен лъч. После го остави, взе друг и също го разгледа. Когато свърши, затвори капака на своето куфарче и каза:

— Мило ще получи „Врата към нощта“. Сделката е приключена.

— Момент — каза Мабюс. — Трябва да се уверя, че това действително е „Врата към нощта“. Инструкциите ми са категорични. Ако обичате, отворете куфарчето отново.

Някъде във вътрешността на храма службата беше започнала. Пееха „Агнус Деи“, латинските думи долитаха до тях приглушено, като вятър от древността.

— Как ще се уверите? — попита Тери. — Вече ви казах. Това действително е „Врата към нощта“.

— Отворете куфарчето, мосю Хей.

— Не съм съгласен. Това не е според...

— Брат ви Крис в Ню Йорк е под наше наблюдение, мосю Хей.

— Крис ли? Какво общо има той с това?

— Само това, мосю Хей, че ще бъде убит, ако по някакъв начин се опитате да ни изиграете. Приемете го като намек, ако не като предупреждение. Правилата трябва да се спазват.

Мабюс беше оставил настрана своето куфарче и Тери с изненада забеляза в ръката му едно умалено подобие на кинжала. Това беше друг елемент от „Гората от мечове“.

— Значи е истина — каза Тери. — Останалите части от „Preu Dauw“, „Гората от мечове“, са у Мило.

— По-тихо — каза Мабюс. — Les murs ont des oreilles^[1]. — След това продължи с тих глас: — „Гората от мечове“ представлява нещо като Светата Троица — нож, кинжал и меч, подобно на Отец, Син и Свети Дух. Всяка от трите части е безполезна без останалите. Впрочем, това ви е добре известно.

Тери не обърна внимание на богохулното, подигравателно сравнение на Мабюс. „Ножът е у теб, мислеше той, дали това означава, че и третата част, мечът, също е у Мило?“ Независимо от отговора, той бе открил това, заради което беше дошъл.

Вече съжаляваше за сделката, независимо от голямата сума. Този човек никак не му харесваше. Сети се за една фраза от Виктор Юго: „Някои хора гледат на правилата на честта както ние гледаме звездите — от много далеч.“

— Какво има или няма Мило не е ваша работа — каза Мабюс. След това доближи ножа си до кинжала на Тери и продължи: — Взети поотделно, трите оръжия имат само парична стойност. Но виж, когато са заедно... Те са направени така, че пасват помежду си, образувайки

едно цяло — „Гората от мечове“, наричана в браминските текстове „Preu Dauw“. Събрани заедно, цената им е вече съвсем друга — всъщност, стават безценни. — Мъглявата светлина падаше върху кинжала в ръката на Мабюс. — Начинът, по който трите се свързват, не може да се види и следователно е неповторим. Едва когато оръжията паснат, ще стане ясно дали това е истинският „Porte à la Nuit“.

Внезапно Тери взе решение и затвори куфарчето.

— Нещата се промениха — каза той. — „Врата към нощта“ не се продава.

— Но това е твърде глупаво решение — каза Мабюс. — Та вие имате нужда от пари, за да продължите финансовите си операции. Сделките ви бяха съпътствани от невероятен успех, но после късметът ви се обърна и напоследък положението ви е доста напечено. — Докато говореше, Мабюс излезе на по-светло. Едва сега Тери забеляза, че той носи гумена маска, покриваща цялата му глава.

— Откъде знаете тези неща? — попита той. Дълбоко в съзнанието му зрееше подозрение. Този странен, приглушен говор му беше познат отнякъде. Посегна към маската на Мабюс, която представляваше озъбен човешки череп.

Без никакво предупреждение Мабюс се надвеси през скамейката и замахна с ножа към Тери, който инстинктивно се опита да избегне удара.

— Господи! — излезе от устата му, сякаш в унисон с гласовете, пеещи „Агнус Деи“. В същия миг ръбът на дланта му се стовари върху ключицата на нападателя, но без никакъв резултат. Мабюс сякаш не усети нищо, ножът му продължи да описва полегатата си дъга към тялото на Тери. Тогава Тери с отчаяно усилие стори единственото, което му оставаше — сграбчи острието на ножа. Тъй като бе направено от нефрит, то не можеше да се наточи. Освен това, при рязко усукване или при силен кос удар можеше да се счупи.

Мабюс стовари юмрук в гърдите му с цялата си тежест. Тери изкрещя от болка, когато острието, пронизвайки дясната му длан, я прикова към дървената облегалка на скамейката.

Скрит зад озъбената си маска, Мабюс пусна ножа и пръстите му уловиха металното ветрило. Едва сега Тери осъзна, че през цялото време той е целял точно тази момент. Мабюс замахна и ръбът на ветрилото се заби в рамото на Тери.

Никога преди Тери не бе изпитвал подобна болка. „Не се разделям с моя гунсен“, беше казал Мабюс. Значи това дяволско ветрило представлява оръжие. Нагънатият му стоманен край беше остър като бръснач. Тери машинално се изви встрани, но в същия миг в дясната му ръка, закована неподвижно между дървото и нефритеното острие, избухна непоносима болка.

Мабюс стовари юмрук в гърдите му, гърдната кост на Тери се строши и тялото му се сгърчи от спазъм. Проснат по гръб през облегалката на скамейката, той гледаше към дървеното разпятие, което сега беше преобърнато. Виждаше единствено хлътналите очи на Христос, все така задаваше своя нем въпрос.

— Въпреки всичко ще убия брат ти — каза Мабюс.

Болката беше река, отнасяща го към море от агония. Той отчаяно се опита да помръдне, но не успя, тялото отказваше да му се подчини — дали от болка, или поради естеството на нанесените рани.

В този момент, може би за да подчертае пълния си триумф над него, Мабюс смъкна гротескната си маска и Тери видя истинското лице на своя убиец. И разбра всичко.

— О, боже! — каза той, а после помисли за Крис и, давец се в собствената си кръв, започна да се моли за живота на брат ся.

След това внезапна усети близостта на небесното блаженство и за своя изненада изпита необходимост, силно желание да получи достъп до този рай. Но не знаеше дали ще се възнесе към небето, или ще полети към ада. Тази несигурност очерта стесняващия се кръг на съзнанието му. Той заплака и щом сълзите му потекоха, образът на Христос се промени, сякаш го виждаше, за пръв път, а въпросът, който очите му задаваха, стана ясен. Докато умираше, устните на Тери Хей помръднаха и той даде своя отговор.

Стоманеното ветрило на Мабюс изсвистя и главата на Тери Хей се отдели от раменете му.

„Агнус Деи“ беше свършила и единственият звук, нарушаващ тишината на църквата, беше слабото ехо от последните думи на католическия химн:

„Грешен съм.“

„Спасението.“

Това беше заглавието на проповедта му тази седмица. Отец Доминик Гуарда обичаше да слага заглавия на проповедите си. По такъв, начин подреждаше по-добре мислите си и му беше по-лесно да „започне с началото“, както бе казала Червената кралица на Алиса в детската книжка.

Отец Гуарда бе прекарал детството си сред спарената мизерия на италианската част на Харлем в Манхатън. Баща му беше хамалин, силен като Херкулес и прегърбен от работа като Сизиф. Майка му още бе жива и продължаваше да наема същата гъмжаща от плъхове квартира на Десето авеню, в която бяха родени той и брат му Сийв. Всичко това караше отец Гуарда да се чувства в своята църква „Св. Троица“ в Ню Канаан действително като Алиса в стражата на чудесата.

„И ето ме сега, мислеше си той, трийсет и девет годишен, посветен в католическата вяра, в земята на млякото и меда, където всички са посветени в религията на богатството.“

Той стана от писалището си и се приближи до решетестия прозорец. Църквата „Св. Троица“ беше великолепна, независимо дали я гледаш отвътре или отвън. Внушителната фасада от бял камък, богато украсените арки, ребрата на куполите, великолепието на редиците сводести прозорци с богати стъклописи, огромните мраморни композиции на Христос на кръста, статуята на Дева Мария в светилището — всичко беше предназначено да внуши смирение на влезлия енориаш.

Трудно му беше на отец Гуарда да си представя колко средства са били нужни, за да се издигне този паметник на Бога. Мисълта за всички тези пари объркваше отца, който беше убеден, че парите не носят нищо добро. Но, от друга страна, беше безспорно, че църквата има нужда от тях, за да съществува.

Погледът му се плъзна покрай цветните лехи, където през юни белите божури поклащаха глави под топлата милувка на вятъра, край могъщите брястове, разперили корони над широката каменна алея, водеща към входа на църквата, и се спря върху паркинга. Беше Страстната седмица, до Разпети петък оставаха само няколко дни и по-голямата част от паството му, което обикновено се събираше на този празник и на Коледа, вече прииждаше. Това беше море от злато и богатство. Жителите на Ню Канаан му напомняха овощна градина, натезжала от узрял плод. По-възрастните консервативни членове на

енорията бяха дошли със своите мерцедеси. Младите, които живееха на по-високи обороти, караха ягуари и БМВ-та.

Имаше и стари шевролети комби, няколко фордове и плимути, сякаш излезли от музея. „Стари коли — стари пари“, му беше казал някога епископът. Отец Гуарда познаваше собствениците на всяка от тях. Те просто не изпитваха нужда да излагат своето богатство на показ. Пари, трупани три или четири поколения, дават на своите деца самочувствие, ако не друго.

За момент, докато гледаше как енорияшите му влизат в църквата, той си помисли какво ли е да си богат. Безспорно, той вече беше богат с вярата си в Бога, но то бе нещо съвсем различно. Отец Гуарда знаеше, че много хора посвещават целия си съзнателен живот на една цел — придобиването на пари. В тяхно име те лъжеха, мамеха, изнудваха. Бог в своята милост създава всеки човек богат с най-висшия дар — вярата. Отец Гуарда не можеше да проумее защо повечето хора отвърщат лице от нея, от самопознанието, което тя им дава.

Ето например човекът, когото изповяда вчера. Дните около Великден са дни на разкаяние според църквата и тогава обикновено изповядваше три пъти повече хора. Но никога преди не беше чувал нещо подобно.

Човекът беше отчаян — това ясно звучеше в гласа му през разделящата ги преграда. Очевидно, това, което беше сторил, го съсипваше и отецът беше сигурен, че е дошъл в „Св. Троица“ да търси спасение.

— Грешен съм, отче. Простете ми — започна той.

— И какво... — понечи да попита отец Гуарда, но човекът вече продължаваше нататък.

— Преди пет години се изповядах за последен път и оттогава животът ми е ад. Стигнах до границите на позволеното и ги преминах. Сторих го в пълно съзнание и си признавам. Мислите ли, че Бог ще ми прости? — И преди отецът да успее да отговори, че Господ прощава всяко прегрешение на разкаялия се, мъжът поде отново: — Другите около мен и над мен се стремяха към власт, да, към власт. А в мен гореше алчност. — Думите излизаха на тласъци, той говореше разпалено и бързо, сякаш години наред бе живял заключен в кутия и сега за пръв път разполагаше с човек, с когото да общува. — Исках единствено пари. И колкото повече имах, толкова повече ги исках.

Ставах ненаситен. Приличах на човек, който не може да стане от масата, защото колкото повече яде, толкова повече огладнява и така до безкрай.

Не толкова по думите на мъжа, колкото по неговото поведение отец Гуарда отсъди, че той съзнава вътрешното прозрение, което е получил от Бог при своето раждане. То е трептяло като пламъче на свещ под напора на нощния вятър и човекът се е опитвал да го съхрани.

— Сега нещо у вас се е променило и това дава голяма надежда — каза той, но другият продължи, сякаш не беше чул нищо.

— Месеци наред бях обладан от зъл демон. Ненаситен, всепоглъщащ дух, който е вътре в мен. Той искаше и аз изпълнявах — какво можех да направя?

— Все пак направихте нещо — дойдохте при мен — каза отец Гуарда.

— Не. Не, твърде късно е. За моите грехове вече няма изкупление. По ръцете ми има кръв.

Това бе първият и последен отговор, който отец Гуарда получи по време на изповедта.

— Няма такъв грях...

— Не съм дошъл заради себе си — отново го прекъсна мъжът. — Аз съм вече мъртъв. А и не помня какво означава да си жив. Не чувствам радост, не мога да се смея, забравил съм всичко, което знаех. Демонът в мен погълна и малкото, което имах.

Отец Гуарда се обезпокои силно за психическото състояние на този човек. А той продължи да говори, сега вече в равномерен бърз ритъм, без паузи между изреченията.

— Дойдох, защото няма къде другаде да отида. Няма на кого да се доверя. Но на вас мога да вярвам, нали? За духовника вярата е свята — това го помня още от малък. Но дори тук ме е страх. Някога се чувствах спокоен в църква. Мир, спокойствие — вече не знам какво означават тези чувства. Но има един човек, който знае, и вие все още можете да му помогнете.

Състоянието на човека изглежда се влошаваше и отецът не на шега се разтревожи.

— Почакайте! — прекъсна той припряната му реч. — Ще доведе някой, който да ви помогне.

От другата страна на преградата се чу рязко изшумоляване. Той разбра, че думите му са подплашили мъжа, скочи от мястото си и надникна в кабинката за изповеди, но тя вече беше празна. Върху дървената седалка блестеше листче хартия, смачкано и пропито с пот от дланта, която го бе стискала. Отец Гуарда го взе и видя, че на него са написани име и адрес.

Тази сутрин той едва успя да съчини проповедта си навреме, защото мисълта за този човек, дошъл да търси помощ, не го оставяше на мира.

Той продължаваше да стои до прозореца, когато учтивото прокашляне на отец Донели, един от неговите помощници, прекъсна мислите му. Беше време за месата.

— Идвам — каза отец Гуарда и откъсна поглед от брястовете и божурите. Неизвестните около вчерашната изповед продължаваха да занимават съзнанието му. Ако не себе си, то кого се опитваше да спаси непознатият? Той извади от джоба си листчето, оставено в кабинката, и отново прочете съдържанието му. След това взе една химикалка от бюрото си и написа отдолу „Спасена?“, като наблегна на въпросителния знак. Накрая отново прибра хартиятката в джоба си, тъй като нямаше намерение да остави нещата така. Думите „има човек, на когото все още можете да помогнете“ бяха като жигосани в съзнанието му.

Навън вече не бяха останали хора, паркингът беше просто море от бетон, пълно с предмети — златото на новата земя, Ню Канаан^[2].

И това, както всичко останало, е Божие владение, помисли си отец Гуарда, грабна проповедта си от бюрото и излезе през вратата, водеща към централната част на църквата.

Всички заедно изпяха химна, а след това, докато отец Донели четеше за блаженствата на послушанието и наказанията за непослушанието от Стария завет, глава 26 от Левит, отец Гуарда изпълни обредите за покаяние и се приготви за проповедта.

Когато Донели свърши, той се изправи зад катедрата и отвори Библията на предварително отбелязаното място от Първото послание на Йоан: „Чада мои, това ви пиша, за да не съгрешавате, и ако някой съгреша, то пред Отца имаме ходатай, Исуса Христа, Праведника...“

Едва сега, докато четеше избрания откъс, той осъзна, че се е спрял на него под влияние на изповедта от предния ден.

Когато свърши да чете и остави Библията настрана, установи с изненада, че не помни какво е прочел. Подреди пред себе си листата с проповедта и започна:

— С годините и десетилетията мечтите на всеки от нас претърпяват интересни метаморфози. — Отец Гуарда стоеше с разтворени ръце, опрял длани на ръбовете на полираната до блясък дъбова катедра. Пред него, вдигнали нагоре лица, седяха енориашите, а зад гърба му бе статуята на Христос. — Нещата, които сме искали да постигнем като юноши, обикновено нямат нищо общо с това, към което се стремим десет години по-късно. А след още десет години и тези стремежи ни се струват глупави и повърхностни, защото вече сме хукнали подир нещо друго. Така е с всички ни, без разлика на пол и възраст. Сякаш всеки от нас продължава да се развива и расте дори след пълното съзряване на тялото и съзнанието.

Отец Гуарда огледа паството си. Той винаги се стараеше да запомни всяко лице от присъстващите на месата и дори да го свърже с името и адреса на неговия притежател.

— Може би всичко е въпрос на променящата се с възрастта представа за свободата. Тук, в земята на свободните хора, още от времето на бащите основатели, създали Декларацията на независимостта, свободата се цени като неотменимо право на всеки. Самото понятие е предмет на постоянни спорове и размишления. Можем ли в такъв случай да твърдим, че знаем какво означава и колко струва свободата?

Когато четеше от Светото писание, отецът не гледаше към енориашите си, но по време на проповедите си обичаше да наблюдава лицата им — може би защото го интересуваше ефектът от думите му, докато отношението към Божието слово си беше лична работа на всеки.

— За нас са важни границите на свободата — продължи той. — Защото тя не може да е безкрайна, независимо че речникът ни е беден да я представи в цялата ѝ широта. Когато свободата не признава ограничения, както често се случва, тя се нарича хаос.

На това място в съзнанието му изплува, подобно на пара, издигаща се над благо, образът на мъжа от изповедалнята. Видението не беше ярко, но болката и отчаянието, които го обезобразяваха, личаха като дамгосани. Това несъмнено бе той, макар че отец Гуарда

не беше видял лицето му и нямаше откъде да знае как изглежда. Той се сепна и за миг спря да чете. Обзе го страх, какъвто не бе изпитвал от войната във Виетнам. Пое си дъх, тръсна глава, за да се съсредоточи, и продължи нататък, като мислеше за войната.

Хаосът означава смърт. Смърт на духа, на естеството, на установения световен ред, смърт на самия Бог. Вярно е, че не съществува избор без свобода. Но ако свободата е универсална, изборът става илюзия. Един свят, в който свободата няма граници, би бил безформен, без основа, на която да стъпим, за да преценим дали вървим напред, или изоставаме. В него не би имало минало, нито бъдеще, а само едно вкаменено неизменно сега.

В душата на отец Гуарда се надигаше паника — призракът на човека, когото бе изповядал, сякаш го преследваше. Но самият той в такъв случай трябваше да е мъртъв.

— Това замразяване на живота — не спираше да говори той — е истинското, единственото Зло. То води началото си от изгонването на Сатаната от рая и от него произлизат смъртните грехове. Сатаната не е сътворил нищо друго, освен него. Седемте смъртни греха са от Бога, с тях той държи Сатаната в подчинение, като не му дава да разбере силата на своето единствено творение — хаоса. Това никога не може да се случи, защото Сатаната е Зло и следователно е непроменлив, вкаменен. А Бог е вечното движение. Той е като лунната светлина над океана, която танцува, пее, гали, реве и вие, блести, смалва се и расте и така безспир. Бог е едно и десет хиляди, и десет милиона. Бог е всичко; всичко, но не и зло. И той търпи Сатаната с неговата гордост, защото вижда нуждата от избор. Когато Змията измами Адам и Ева в рая, тя ги изкуси с познание: да узнаят това, което е известно на Бога. Но техният избор беше всъщност от гордост: да поставят себе си над Създателя. Змията бе силна с това, че успя да скрие греха на гордостта под наметалото на стремежа към свобода. Но да се върнем към Сатаната...

В този миг отец Гуарда го видя. Погледът му, който обхождаше познатите лица от паството, се спря върху едно ново лице — слабо, издължено, мургаво, с черти на хищник. Непознатият го гледаше напрегнато и някак странно.

— ... Трябва ли да се плашим от него? Да го мразим? Нека помислим. Сатаната е изкусен и хитър, но не е умен — в противен

случай щеше да разкрие същността на дадената му от Създателя сила. Бог, разбира се, знае това — иначе щеше ли да повери откриването на Злото на Сатаната? Всъщност хитроумието на Сатаната е свързано със способността му да съсредоточи цялото си внимание върху незначителни неща. Неговият фокус е стеснен. И този тесен фокус е основна предпоставка за умението да се измислят мъчения, а мъчението в крайна сметка е това, което определя Сатаната.

Той е завършен измамник и Бог добре знае това. А от всички негови лъжи хората най-трудно устояват на първата — лъжата за свободата. Свобода от тиранията на Бога, на рая, на църквата и в крайна сметка на вярата. Тъй като тя е върховният ограничител, който определя света, неговите граници, хоризонт и перспектива. Тя е, която показва на човека мястото му в мирозданието, за разлика от това на планините, дърветата, земята, на собствените му творения. В нея той вижда своето величие и своето нищожество. А Сатаната казва: „Чуй ме, прегърни свободата. Само протегни ръка и тя ще е твоя.“ Но той нарочно премълчава, че за да прегърнем свободата, трябва да се откажем от своята вяра. В това е неговата лъжа. Свободата на Сатаната е безгранична и поради това вкаменява човека. Тя е антитеза на всяко движение, всяка промяна — а те са, които осмислят съществуването ни.

Трябва да помним, че свободата, с която Сатаната ни мами, е равностепенна на смъртта на Бога и освобождаването на Хаоса.

Проповедта свърши. Мургавият мъж продължаваше да не откъсва очи от него и отец Гуарда слезе от катедрата едва ли не с нежелание.

— В Бога вярваме... — поде той и паството запя след него, докато отец Донели приготвяше диска за пожертвования. Когато наближи редът на непознатия да даде своята лепта, отец Гуарда се взря внимателно и остана втрещен — мъжът пхна под купчинката от един, пет и десет долара една хилядадоларова банкнота.

Отецът извади нафората и наля в сребърния потир вино и вода за причастието. Енориашите започнаха да се нареждат пред него и той видя мургавия да се присъединява към тях.

Един след друг хората минаваха покрай него, той поставяше нафората в ръката им и ги благославяше.

— Тялото Христово.

— Амин.

Когато дойде ред на непознатия, той застана пред него и вместо да протегне длан като останалите, отвори широко уста. В лицето му имаше нещо необичайно, или поне така се стори на отца.

Отец Гуарда трябваше да постави нафората върху езика му и когато се наведе, за да го направи, усети неприятна сладникава миризма, излизаща от отворената насреца му уста.

— Тялото Христово.

Очите им се срещнаха и той изведнъж се озова години назад, в един зноен август, когато като момче бе избягал за две седмици от нажежения паваж на Десето авеню в един лагер сред природата. По време на разходка из едно райско кътче на гората бе срещнал гърмяща змия. Дълго време трябваше да измине, преди — вече като зрял мъж — да разбере какво изразяваше безстрастният, гладен поглед на присвитите ѝ очи. Това бе абсолютното Зло — първично, враждебно, монолитно. Сега виждаше същите очи пред себе си.

— Амин.

Мъжът отмина и той с потръпване си помисли, че може би всичко му се е привидяло.

Отец Гуарда имаше обичай след приключването на месата да поседи в ризницата, където той и помощниците му оставяха одеждите си и обредните принадлежности. Богослужението пораждаше у него особено дълбоко религиозно чувство и той имаше нужда да остане сам известно време, докато силата на преживяването се поуталожил.

Ризницата на „Св. Троица“ беше особено просторна и красива и в нея се съхраняваха някои забележителни реликви, които той опознаваше постепенно и с любов. В помещението винаги цареше полумрак, тъй като единственото прозорче в каменната стена се засенчваше от растящия отвън петметров жив плет. Полираната дъбова скамейка, на която отец Гуарда обикновено сядаше след богослужение, се намираше точно срещу прозорчето. Подобна на скамейките в главното крило на църквата, тя бе преднамерено неудобна. За църквата почивката не означаваше удобство — човек може да отдъхне, за да избистри съзнанието и духа си, но не и да се чувства удобно при това.

Едно мушнитрънче сновеше из клоните на живия плет. Докато седеше на скамейката и гледаше как птичката тършува из зеленината, той отново видя триъгълната глава на гърмящата змия — мазната

люспеста кожа, противното стрелкане на раздвоения език, лишените от дълбочина черни очи. Върху образа на змията се наслаждаваше лицето на мургавия мъж — отворената уста, чакащият език, същите плитки черни очи.

Отец Гуарда трепна — мушнитрънчето усилено дърпаше нещо в сянката на листата, може би някакво насекомо. Като хипнотизиран той стоеше и гледаше как малкият хищник поглъща жертвата си.

Усети, че не е сам в помещението. Потънал в мислите си, не бе разбрал кога е влязъл някой.

— Отец Донели? — каза той. Неговият помощник често забравяше нещо из одеждите си и после се връщаше да го търси.

— Да, отче. — Този глас не беше на Донели. Отец Гуарда се обърна. Далечният край на ризницата тънеше в сянка.

— Кой е? Кой е там? — попита той.

— На отец Донели неочаквано му се наложи да излезе — гласът идваше точно зад гърба му. Той понечи да се обърне, но нещо го сграбчи и го скова — здраво и безжалостно.

— Кой сте вие? Какво искате? — каза той. — Пари, злато? Аз не съм богат, а реликвите няма да можете да продадете лесно.

— Тук съм, за да те заведа у дома.

Гласът идваше толкова отблизо, че можеше да се усети дъхът на говорещия. Лъхна го същият противен сладникав мирис, както когато даваше причастие на мургавия мъж. Хватката на непознатия се усилваше, но това не го уплаши. На младини се бе справял с не един уличен побойник и то така добре, че насмалко щеше да опита късмета си в професионалния бокс, ако баща му не бе избил тази мисъл от главата му. Тогава младият Доминик се записа в армията, служи в Югоизточна Азия и накрая, отвратен от живота и света, потърси Бога.

Дори сега отец Гуарда продължаваше да води стегнат и здравословен живот и да упражнява тялото си. Под църковните одежди той беше силен и мускулест мъж.

— Аз съм у дома си — той си наложи да запази спокойствие. Този човек не беше по-различен от кой да е хулиган от Десето авеню.

— Не си, но скоро ще бъдеш — чу досами ухото си.

Натискът върху нервния възел отстрани на врата му се усили и той осъзна размера на грозящата го опасност. Повдигайки рамене, той принуди непознатия да се помести, за да задържи хватката си, и тогава,

с рязко движение надолу с цялото си тяло, се освободи от ръцете му. След това се извъртя и слепешката го удари по лицето. Ръката му попадна върху скулата на мъжа, той сви пръсти и дръпна с всичка сила. Чу се шум от разкъсване, той погледна с невярващи очи ръката си и остана като ударен от гръм. В свития му юмрук беше останало парче гума с телесен цвят, покрито с мазен грим.

Отец Гуарда вдигна очи към мургавия мъж и разбра защо това лице му се бе сторило така странно, когато го видя отблизо на богослужението — то нямаше пори. Това беше маска. Сега на дясната буза на непознатия гумата беше разкъсана и отдолу се виждаше ивица истинска кожа.

— Кой сте вие? — попита отново отец Гуарда. — Познавам ли ви?

— Аз те познавам — отговори мъжът. — Другото е без значение. — Отецът се запита къде е чувал този глас.

Звукът от отварянето от ветрилото прозвуча със зловеща яснота в затвореното пространство на ризницата. В него имаше неприкрита целенасоченост, която отекна до дъното на душата на свещеника и го накара да потрепери. Този човек не беше обикновен уличен побойник. Отецът вдигна дясната си ръка и направи кръстен знак.

— Бог да ти прости и да те благослови. — Трябваше да го каже два пъти, защото езикът му беше залепнал за небцето.

Мъжът с двете лица направи крачка към него и той отстъпи. Това продължи, докато гърбът му опря в оловната рамка на прозореца. Непознатият въртеше металното ветрило с такава бързина и ловкост, че то прорязваше въздуха със свирене, подобно на воя на животно.

Отец Гуарда отмести поглед от оръжието и се взря в очите на човека с две лица.

— Познавам те — каза той. — Да, познавам те отдавна.

— Да. Отдавна и отдалече — отговори другият, почти замечтано.

Стоманеното ветрило се понесе като огромен прилеп. Назъбеният му ръб се връза във врата на отец Гуарда.

Кръвта бликна като фонтан и мъжът с двете лица отстъпи. Прозорецът отзад се разби на парчета. Когато вдигаше ветрилото си от пода, видя главата, паднала отвън между стената и живия плет. В сметта си отец Гуарда бе стиснал юмрук толкова здраво, че едва успя

да извади парчето гума от ръката му, дори след като счупи два от пръстите.

След това, служейки си с дръжката на ветрилото, той изби стърчащите парчета от счупения прозорец и пъргаво изпълзя навън.

В сянката на живия плет той коленичи, взе отсечената глава на свещеника и положи прощална целувка върху посинелите ѝ устни. Миг по-късно вече бе изчезнал. Подплашеното от шума мушнитрънче долетя отново и кацна, бръсвайки нежно с крилцата си бузата на отец Гуарда.

[1] Стените имат уши (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Канаан (Ханаан) е библейската „обетована земя“ — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ЗЛАТНИ ГРАДОВЕ СРЕД ПУСТИНЯТА

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Ню Йорк — Париж — Ница — Ню Канаан — Ванс

Кристофър Хей винаги бе искал да стане писател. Но в този дъждовен и сив априлски следобед умът му бе зает с далеч различни неща. В момента той беше едно от главните действащи лица в задушната, претъпкана зала на Криминалния съд, чието здание се намираше на Сентър стрийт, сред бъркотията от стари улици и сгради в долната част на Манхатън.

До него стоеше клиентът му — едър като мечок човек с нездрав цвят на лицето. Докато чакаха съдебните заседатели да изнесат присъдата, Крис Хей се опитваше да не мисли за това колко мрази адвокатската си професия. Той преживяваше това чувство болезнено, тъй като обучението му в Принстън и следването в Правния факултет на Харвард след това бяха погълнали огромна сума пари и невероятен труд. Впрочем, трудът не плашеше Крис. Ако усилената работа е богатство, то той бе богат — така, както родителите му бяха богати в истинския смисъл на думата. Баща му притежаваше промишлена корпорация, чиито клонове буквално обхващаха земното кълбо, и в момента се намираше в Пекин с третата си по ред съпруга, за да решава производствените въпроси на една от компаниите си в Далечния изток.

В крайна сметка усилията, хвърлени над книгите, не отидоха на вятъра. Една от престижните правни фирми на Парк авеню, все още достатъчно малка, за да търси свежи умове, забеляза способностите му.

Човекът, който нае Крис, се казваше Макс Стайнър. Той бе основен акционер на фирмата, около шейсетгодишен, дребен на ръст и изискан. Посивялата му коса оредяваше точно там, където католическите монаси бръснат теметата си. Носът му бе голям, но не го загрозяваше, а правеше лицето му интересно. Широко разположените му очи бяха постоянно нащрек — веднъж той каза на Крис, че това е така, защото е еврейин, а цял свят мрази евреите.

През първия работен ден на Крис в адвокатската кантора той му каза:

— Аз вярвам във вашите блестящи способности, господин Хей. Но вие сам разбирате, че преди всичко трябва да ни докажете своите професионални умения. Поради това не бива да се учудвате, ако първите ви дела ви се сторят донякъде елементарни.

— Това, доколкото разбирам, означава, че като новак ще трябва да поема скучните и незначителни случаи.

Стайнър се усмихна обезоръжаващо.

— Дядо ми казваше: „Няма значение дали плюеш по просяк или по милионер, важно е дали ще те хванат.“ — Говореше с акцент, бавно и с добродушна незаангажираност.

— Аз не плюя по никого — каза Крис твърдо.

— Всички сме хора, а хората си приличат — отвърна Стайнър.

— Само че някои не ги хващат.

Стайнър се облегна назад в креслото и оплете пръсти зад тила си. Макар да се обличаше добре, дрехите му постоянно изглеждаха измачкани и това му придаваше мекушав и дружелюбен вид. Това впечатление продължаваше до прага на съдебната зала — когато за пръв път го видя там, Крис бе потресен от бързината и точността, с които Макс хващаше противниковата страна за гърлото.

— Изглежда имате предвид нещо конкретно, мистър Хей. Защо не ми го кажете?

— Ако трябва да бъда откровен — отвърна Крис, — не съм дошъл при вас, за да обирам останките, а за да си създам име. Сигурен съм, че „Стайнър, Макдуъл и Файн“, подобно на всяка друга търсена адвокатска фирма, ежедневно се отказва от доходни случаи само защото изглеждат толкова безнадеждни, че никой от кантората не желае да се наеме с тях. Честно казано, сър, смятам това за погрешно.

Крис продължи нататък в същия дух, отстоявайки тезата си за правото на всеки да получи най-добрата защита така красноречиво, сякаш пледираше по някое от хипотетичните дела в университета.

— Дано знаете какво вършите, Хей — каза Стайнър.

— Смятам, че знам, сър. Отдавна мисля по този въпрос.

— Ще ви кажа направо, че някои хора тук не споделят вашите възгледи за всеобщо равенство пред закона.

Крис разбра, че Макс има предвид двамата си партньори.

— Без равенство няма справедливост, сър — отговори той.

— Добре, ще видим — промърмори Стайнър.

Следващите пет години Крис работи като вол. Започна, като поедно от делата, с които фирмата никога не би се ангажирала. Делото беше малко, но не и маловажно. За всеобщо учудване и завист, той го спечели. Не след дълго вече му поверяваха по-значителни и сложни случаи. Решен да постигне своето, той залягаше над работата си все по-усърдно. Успехът го съпътстваше и скоро пресата започна да отразява делата му.

— Ти имаш дар, Крис — му бе казал Стайнър, когато измина една година от постъпването му във фирмата. — Притежаваш това, което аз наричам железен юмрук в кадифена ръкавица — искам да кажа, че съдебните заседатели ти вярват. Те не гледат клиента ти, а теб и се вслушват в това, което им казваш.

Крис триумфално печелеше дело след дело и вече беше търсен постоянно. Тогава реши, че е настъпил моментът да започне свой бизнес.

Сега беше собственик на престижна правна кантора на Парк авеню, за която сам бе подбрал всички служители и сътрудници. По настояване на Макс Стайнър извършваше също консултантски услуги за старата си фирма, която се бе простила с него с крайна неохота.

Така вървяха вещата до преди година и половина, когато Маркърс Гейбъл прекрачи прага на кантората му и всичко се обърна с главата надолу.

Това бе човекът, който стоеше до него сега, в очакване на присъдата си. Срещу него имаше обвинение в предумишлено убийство — съпругата му Линда бе убита със законно притежавания от него пистолет. Гейбъл обясняваше станалото по следния начин. Жена му взела пистолета, за да го изнесе от спалнята. Тя не знаела да борави с него, понеже поначало мразела огнестрелните оръжия. Когато го вдигнала от нощната масичка, неволно натиснала спусъка. Изстрелът бил в упор и я убил на място.

Версията на обвинението гласеше, че Маркърс Гейбъл е поддържал извънбрачна връзка, която съпругата му разкрила. Между двамата се стигнало до кавга, а след това и до бой, по време на който той извадил пистолета и застрелял жена си.

Чрез показанията на куп свидетели, заместник-главният прокурор Аликс Лейн бе обрисувала Гейбъл като жесток и лесноизбухлив човек. Обвинението бе доказало също така, че той е прекарвал голяма част от времето си в малък апартамент, нает от него в Манхатън, доста надалеч от разкошното жилище на семейството, намиращо се на Пето авеню. С други думи, прокурорът се опитваше по косвен път да докаже съществуването на любовница.

На другото блюдо на везната с помощта на своя гвардия от свидетели Крис трупаше доказателства в полза на довереника си.

Бизнесът на Гейбъл, твърдяха те, е свързан с оборот на големи суми и крупни партии стока и поради това изисква продължителна ангажираност по различно време на денонощието. Воденето на сделки с неговите отвъдокеански търговски партньори, особено с тези от Атлантическия басейн, редовно се извършва през малките часове на нощта. Ето защо, особено в завършителния етап на дългите и сложни преговори, той предпочита да работи в своя апартамент, за да не намесва проблемите на бизнеса си в светая светих на семейния живот.

В своята облицована с махагон кантора, Крис неведнъж бе разпитвал на четири очи клиента си за истината около тази афера. Ако обвинението успееше да докаже съществуването на любовница, изтъкваше той, или дори да внуши на съдебните заседатели, че Гейбъл се опитва да ги изпързая по някакъв начин, нещата отиваха по дяволите.

— Мисля, че съм невинен, докато не се докаже обратното — бе отговорил той, повдигайки набитите си рамене. — Съдът трябва по безспорен начин да обоснове вината ми. Не виждам причини за тревога.

— Не забравяйте, че срещу вас е повдигнато изключително тежко обвинение — каза Крис. — Определението за предумишлено убийство гласи: „Когато с умисъл се причинява смъртта на лицето.“

— Умисъл? — извика Гейбъл. — Как така умисъл?

— Според обвинението, фактът, че сте посегнали към заредения пистолет, предполага умисъл.

— Това се нарича предумисъл.

— Не е така — отговори Крис. — Параграф сто дващест и пет, точка дващест и пет гласи, че предумишленото убийство не е

задължително резултат на предварително намерение или обмисляне. То може да е дори плод на мигновено решение.

Гейбъл пренебрежително махна с ръка.

— След като всичко е станало другояче, тия щуротии нямат значение.

Крис настоя упорито:

— Обвинението ще извади пред съда снимки на жена ви, както я е намерила полицията. Те ще довлечат всеки, разбирате ли, всеки, който някога ви е виждал с жена, независимо дали ви е била любовница, или не.

— Само не забравяйте, че аз бях този, който повика полицията — каза Гейбъл. — Когато те пристигнаха, аз бях там, показах им всичко и ги оставих да ровят където поискат.

Крис вече достатъчно бе опознал клиента си, за да знае, че няма смисъл да му обяснява правото на полицията да претърсва местопрестъплението както намери за добре, без да иска неговото разрешение. Това само би породило нов спор, затова той вдигна ръка в знак на примирение:

— Съгласен съм, това не са действия на виновен човек. Не споря с вас по този въпрос, а само се опитвам да ви обясня, че играта, която ни очаква, невинаги се играе чисто. Можем само да се надяваме, че накрая справедливостта ще възтържествува. Но до момента, в който съдебните заседатели се оттеглят, за да обмислят решението си, обвинението няма да щади сили, за да хвърля по вас мръсотия. Уверен съм, че на главния прокурор страшно му се иска да ви осъди, а Аликс Лейн е най-добрата му помощничка. Познавам я добре — тя е умна, упорита е и така зажадняла да види името си във вестниците, че надушва кръвта от миля разстояние.

— Слушайте, аз съм ветеран от Виетнам — каза Гейбъл. — Имам една шапка ордени, за всеки от които съм рискувал задника си на бойното поле. Много от момчетата, които оцеляха след оная кланица, ми дължат живота си. Извадете полза от тия веща, затова сте адвокат. Искам да видя заглавия от рода на „Герой от войната изправен пред съда“. Това ще постресне прокурора. И да не е лъжа? Че аз още сънувам кошмари, дявол да го вземе. Единият е направо ужас — намирам се в стоманен асансьор, значи, и се спускам все по-надолу. Изведнъж вратите се отварят и аз потъвам до коленете в кръв и

вътрешности. Около мен плуват глави и ръце, мъртвите очи на приятелите ми ме гледат, а вкочанясалите им пръсти ме зоват. — Гейбъл изду бузи и изпуфтя силно, сякаш трябваше да се освободи от излишна енергия. — Когато се събуждам, в ушите ми звучи плач на малко момиченце. — Той изглежда Крис и додаде: — Ужас, нали? — После кимна с глава. — Така значи, работата няма да е лесна. — Накрая сви рамене. — Е, какво пък. Бил съм в ада и съм се измъкнал жив от там. Аликс Лейн ще ни отрови живота, ние пък ще ѝ го върнем тъпкано. Само искам да знам кога ще мога спокойно да си продължа бизнеса. Всеки ден киснене в съда заради тая шибана работа ми коства куп пари.

Крис гледаше седящия пред него набит мъж с вид на побойник, енергичното му лице, твърдия поглед, голямата, тясна уста. Това лице би могло да се нарече красиво, ако се приеме, че излъчването на властност и сила правят мъжа красив. Естествено жените до една са на това мнение. Особено що се отнася до този тук, мислеше си той. В него зрелостта, която идва единствено с годините, някак си се съчетаваше с младежките черти. Може да си е правил пластична операция, мина му през ума. Той се вгледа в ъглите на лицето му и действително забеляза малките, издайнически белези.

— Като казвате „тази шибана работа“, имате предвид смъртта на жена си, така ли? — попита Крис.

— Тук смъртта няма нищо общо. — Гейбъл имаше свойството презрително да пренебрегва всяко мнение, освен своето собствено. — Имам предвид това извратено подобие на процес, което съм принуден да търпя.

Крис се зачуди дали Гейбъл някога е чувал думите „разкажание“ и „жал“. Подозираше, че дори да ги е чувал, ги намира достойни за презрение.

— Аз трябва да знам истината, мистър Гейбъл — упорстваше той. — Въпреки цялото си старание не бих могъл да ви помогна, ако не ми я кажете. И бъдете сигурен, че ако обвинението научи нещо, което сте скрили от мен, ще гледате света през решетките на някой федерален затвор най-малко петнайсет години, преди някой да си помисли да ви амнистира.

Гейбъл стана от креслото, в което седеше. Този човек имаше огромен запас от кинетична енергия.

— Защо ми говорите за затвор? — каза той. — Вашата роля е да направите всичко възможно, за да не попадна там. — След това се изправи пред една репродукция на Дега, висяща на стената. — Знаете ли, преди две години купих оригинала. Никога не съм си падал особено по тази картина, но я взех, защото Линда каза, че щяла да стои добре над дивака в гостната или нещо подобно, не помня вече. Пък и няма значение — миналия месец я продадох на един търг. Взех ѝ четири пъти повече, отколкото съм платил за нея — тия японци купуваха като побъркани всичко, което им попадне пред очите. — Той отново се обърна към Крис. — Бяха направо невероятни — поглъщаха всичко около себе си като пирани, да не би случайно курсът на йената им да падне, преди да са си изпразнили портфейлите.

— А каква е всъщност истината?

— Истината ли? — Гейбъл примигна с дългите си клепки. — Истината е, че за мен изкуството е търговия, като всяка друга — за колко купувам, какво печеля, след като продам. Форма, цветове, перспектива, творческо виждане — въобще не ми пука за тези неща, а и честно казано, не вярвам, че някой изобщо се интересува от тях.

Крис бавно преброи до десет, гледайки през прозореца синкавия пръстен от бензинови изпарения около Сентрал парк.

— Имам предвид истината за вашата любовница — каза той накрая.

— Това е лъжа! — Гейбъл тресна с юмрук на бюрото му. Сега лицето му сякаш се бе превърнало в маска, толкова твърда, помисли Крис, че ако я удареше с чук, сигурно би се разбила на парчета. — Аз обичах жена си. Всеки, който твърди обратното, е лъжец, ясно ли е?

— Добре — кимна Крис. — Но съм длъжен да ви предупредя, че през следващите десетина дни ще затънем до колене в мръсотия.

— Плащам ви, за да си вършите работата — му отговори Гейбъл от вратата. — Затова я вършете, по дяволите, и не ме занимавайте с глупости.

Тогава Крис за пръв път осъзна колко ненавижда това, което върши. Той винаги бе вярвал в американското правораздаване, в правото на всеки индивид на справедлив процес, на който гласът му да бъде чул от безпристрастния съд на равните нему. До голяма степен именно това го бе накарало да избере адвокатското поприще.

Но сега университетските дебати и възвишените идеали, както и споровете му с Макс Стайнър относно безнадеждните на пръв поглед дела бяха вече в миналото. Смениха ги годините на практика и той видя как утайката на обществото се процежда през ситото на правосъдието. Като наемаха ловки и находчиви адвокати като него самия, за да ги измъкват, тези хора нерядко се надсмиваха над закона. И воден от принципа, че всеки има право да отстоява правата си, Крис бе приел да играе по техните правила. Правеше се, че не вижда какво става, както би си затварял очите пред брадавицата върху лицето на красиво момиче. Предпочиташе да се заравя в работата си и да оставя разплитането на човешките личности и характери на психиатрите.

А сега осъзнаваше, че отвърщайки поглед от истинския лик на своите клиенти, всъщност бе пренебрегвал въпроса що за адвокат е самият той. И в резултат абсолютната му вяра в правотата на това, което вършеше, започваше да се руши. Този процес бе започнал неусетно. Случаят с Гейбъл беше просто последната капка, брънката, чрез която съмненията на Крис се съединиха със страховете му.

Той си спомни думите на Макс Стайнър: „Дано знаете какво вършите“ и собствения си наивен отговор: „Смятам, че знам, сър.“ Тъжната истина беше, че тогава Крис въобще нямаше представа с какво се нагърбва. Защо тогава Макс, който положително е бил наясно, не го бе спрял още в самото начало?

Крис нямаше представа как тези нови, опасни мисли и чувства и неговият вроден идеализъм ще съществуват съвместно — и поради това не само не търсеше отговор, но се стараше да изхвърли от съзнанието си и самия въпрос.

Той преглътна яда си към Гейбъл, потисна разочарованието си и се съсредоточи върху непосредствените задачи. Продължи да оборва твърденията на прокурори, доведе в съда приятелите на Линда, психиатъра ѝ, лекарите от заведението, където неколкратно бе лекувана от алкохолизъм и злоупотреба със сънотворни средства. Виждайки намеренията на Крис, прокурорката Аликс Лейн бурно протестира, че свидетелските показания са подвеждащи и не са по същество, но възражението ѝ беше отклонено от съда.

Един след друг свидетелите разказваха за многобройните пристъпи на депресия, за безпричинния гняв в честите мрачни настроения, обземали Линда Гейбъл. Един от лекарите например каза в

показанията си, че в продължение на шест месеца тя се е смятала за обладана от зъл дух.

Макар и доста подло, това ровене в личния ад на Линда Гейбъл даде резултат — съдебните заседатели видяха Маркърс в нова светлина. Крис им представи също така и пълен списък на бойните му заслуги и ето че от дебелокож бизнесмен, какъвто изглеждаше първоначално, Гейбъл се превърна в патриот до мозъка на костите си, герой и изключително човечен съпруг — търпелив, нежен и внимателен. Със своите най-меки кадифени ръкавици Крис извъртя делото в желаната от него посока. Затова и вестниците го отразиха не като „Делото Маркърс Гейбъл“, а като „Делото на Крис Хей“.

Единственият странен елемент беше, че Аликс Лейн обеща да доведе пред съда любовницата на Гейбъл, като увери Крис, че нейните показания ще го закопаят. Но любовницата така и не се появи и Крис реши, че ако някой е закопан, то това е обвинението.

— Уважаеми съдебни заседатели — прозвуча гласът на съдията. — Стигнахте ли до решение?

— Да, Ваше превъзходителство — отговори старшият заседател и подаде на съдебния пристав сгънато листче хартия. Докато той го занесе на съдията, измина сякаш цяла вечност.

Съдията го взе на свой ред, разгъна го и го прочете. След това вдигна глава и кимна на старшия.

— По делото за предумишлено убийство на Линда Гейбъл — каза заседателят, — ние, съдебните заседатели, намираме Маркърс Гейбъл за невинен.

В залата най-сетне изригнаха дълго сдържаните емоции. Маркърс Гейбъл, който през цялото време не бе помръднал, продължаваше да не обелва звук.

— Добре ли сте, мистър Гейбъл? — попита Крис накрая.

— Да — отговори той, без дори да мигне. — Да вървим да хапнем по една пържола.

На излизане от залата Крис пхна в ръката му напечатан лист с предварително подготвено изявление за пресата, което Гейбъл прочете пред наобиколилите ги журналисти в мраморното ехтящо от волята на закона фойе.

— Това е всичко, приятели — каза Крис, когато той свърши и журналистите започнаха да напират с въпросите си. — Вече чухте

това, което моят клиент имаше да ви каже.

След това изтика Гейбъл през шумящото множество. На излизане от сградата го спря Аликс Лейн.

— Искам да поговоря с теб — каза прокурорката.

— Идвам след малко — обърна се той към своя довереник.

— Учудвам се, че може да върви — каза Аликс, гледайки с хладните си сиви очи как Гейбъл се спуска към лимузината си по широките каменни стъпала. — Змия като него би трябвало да пълзи по тези стълби. — После се обърна към Крис. — Ще ми се да можех да кажа, че се възхищавам от това, което направи днес.

— Просто си свърших работата.

Аликс се изсмя кратко и презрително, страните ѝ порозовяха. Лицето ѝ имаше мек овал, който заблуждаваше, скривайки строгия ѝ и рязък характер. Червеникавокафявата ѝ коса се спускаше на къдрици около шията със сребърно колие.

— Значи работата ти е да се грижиш убийците да остават безнаказани, така ли?

— Мери си думите — каза Крис. — От моя клиент току-що бе снето всякакво обвинение.

— Независимо от това, той е убиец. И фактът, че може би аз, ти и Гейбъл сме единствените, които го знаят, не променя нещата. Ако бях получила всички доказателства, които ми обещаха, цял свят щеше да разбере истината.

— Като твой колега ще ти дам един добър съвет — млъкни — каза Крис. Чувстваше се учудващо сърдят, едва ли не предаден. Дали нямаше нещо общо с факта, че намираше заместничката на главния прокурор за твърде привлекателна? Откакто я видя за пръв път, неведнъж си бе мислил да я покани на среща. По време на кратките им разговори във фоайето между съдебните заседания всичко у нея му допадало, с изключение на отношението ѝ към самата себе си — тя сякаш изпитваше притеснение от женствеността си. От своя страна, Аликс ясно показваше, че не одобрява методите му като адвокат, но като мъж очевидно го харесваше, въпреки моралните си скрупули. — Млъкни и приеми загубата си. Доказателствата ти по делото бяха неубедителни и ако продължаваш с тези приказки, ще намажат вестникарите, защото те предупреждавам най-сериозно, че ще подам срещу теб иск за клевета и морални щети от името на клиента си.

— Това вече ще е най-големият майтап. — Очите на Аликс хвърляха искри. — До гуша ми е дошло от самодоволни копелета като тебе, дете залъгват пресата с лицемерни проповеди, че всеки заслужавал най-добрата защита, и трупат пари, като измъкват от ръцете на правосъдието твари като Гейбъл. Защо не споменеш в някое интервю, че тази защита се купува срещу двеста и петдесет долара на час? Повдига ми се от всичко това. Каж ми кога за последен път си водил дело pro bono, просто защото си вярвал в правотата на клиента си? Ти не си адвокат, а циркаджия и мястото ти е по панаирите заедно с жонгльорите, огнегълтачите и укротителите на змии. Не ти ли е ясно все още, че нямаш работа тук, в съдебните зали? — махна тя с ръка към каменната фасада на Криминалния съд.

Преди Крис да успее да отговори, Аликс се обърна и се изгуби в тълпата пред главния вход на сградата. Той се почувства не толкова сърдит, колкото потиснат — сякаш някой бе надникнал в душата му и бе видял мръсотията в нея.

„Гадост“, мислеше си Крис, бързайки надолу по стълбите. Денят беше все така мрачен, а дъждът се усилваше. Потръпвайки, притича до чакащата лимузина и се вмъкна вътре до Гейбъл.

— Май понакуцвате? Не бях забелязал по-рано.

Крис се намръщи — не обичаше да му напомнят за болката в крака. В колата беше тъмно като в катафалка.

— Нищо особено, стара контузия на бедрото. Обажда се от влагата.

— От войната ли я имате, или сте спортували? — попита Гейбъл. Той вече си бе налял чаша шампанско от бутилката, изстудяваща се в малкия хладилник на лимузината.

— И едното, и другото — каза Крис. Думите на Аликс Лейн не излизаха от главата му.

— Така ли? — за пръв път, откакто бе стъпил в офиса му, Гейбъл го изгледа с известен интерес. — Един момент — каза той и викна на шофьора си: — Ресторанта, Еди. И дай газ, умирам от глад.

— Да, мистър Гейбъл.

Лимузината меко се плъзна през глухите лабиринти на централен Манхатън и старите улици дадоха път на атомния век, на мечтите, изградени върху какао, цветни метали и замразени свински пържоли.

— Е, разкажете ми сега как пострада бедрото ви.

— Мистър Гейбъл — отвърна Крис. — От вас току-що беше оттеглено обвинение в убийството на жена ви. Това нищо ли не означава за вас?

Гейбъл присви очи.

— Какво искате всъщност, да ви потупам по рамото ли? Свършихте това, за което ви платих. — Той вдигна рамене. — Разбира се, изявлението за печата, което ми съчинихте, беше много добро. Утре ще изглежда един път във вестниците.

— Не разбирам що за човек сте — каза Крис. — Въобще имате ли чувства?

— Слушайте, каквито и чувства да имам, да пукна, ако някога ги покажа пред вас или пред някой от ония там — махна той към останалия свят зад тъмните стъкла на колата.

Но след печеното и три големи скоча със сода нещата вече бяха по-различни.

— Вие на колко сте? — попита Гейбъл. — Сигурно към четирийсетте. А аз наскоро ударих петдесетака. И знаете ли какво означава това за мен? Означава, че се отдалечавам с още една година от войната. — Двамата заемаха най-добрата маса на скъп ресторант в кънтри стил на Второ авеню. Подът беше покрит с дървени стърготини, а по стените висяха черно-бели плакати на естрадни звезди, подписани с хвалебствени автографи лично за Дон, собственика на заведението. — Да-а, войната — продължи Гейбъл. — Тя ме промени, разбира се — как иначе. Единственият начин човек да не се промени в тая смрадлива касапница, беше като умре. Всеки, който твърди обратното, е лайнар.

Оберкелнерът дойде, но като видя, че са увлечени в разговор, дискретно се оттегли.

— Казвам ви, виждал съм много момчета, които не искаха да се променят. Бога ми, по очите им личеше, че са отписани. Защото знаеха, че са в ада, но отказваха да го допуснат в себе си. А трябва да знаете, че в ада трябва да си дявол, за да оцелееш. Всичко е въпрос на сила — който успя да разбере, че войната в основата си е анархия и обърна това в своя полза, оцеля. Всички други загинаха по един или друг начин. Там, сред пламтящите от напалма джунгли, сред минираните оризови полета, хората грохваха и умираха. — Гейбъл отпи от скоча си и си изжабури устата, преди да го глътне. — Вие сте били там и знаете,

че оризовата реколта зависи от дъждовния сезон — продължи той. — Значи, една година, докато бях във Виетнам, дъждовете започнаха по-рано от обикновено и оризищата почервенияха, разбирате ли, почервенияха от кръв. Представяте ли си, стотици наши пехотинци, разкъсани на парчета, наторяват с кръвта си шибания ориз. — Гейбъл допи чашата си. — Бях пленил един от ония дръпнатите, а той се смее и ми вика, че тая година щяло да има страхотна реколта. Вярвайте ми, като му отрязах оная работа и му я напъхах в устата, вече не се смееше. — Той взе менюто. — Ще поръчвате ли? Защото аз трябва да сложа нещо в стомаха.

Крис не знаеше да се смее ли, или да плаче. Маркът Гейбъл беше за него като удивителна главоблъсканица, една отвратителна, но интригуваща китайска загадка. Всеки път, когато решаваше, че го е опознал, поредната неочаквана страна от характера му изникваше внезапно, подобно на таласъм в къща на ужасите.

Гейбъл си поръча двойна порция филе с гарнитура от пържени картофи и пържен лук, а Крис избра риба тон на скара.

— Уф, риба — каза Гейбъл, щом сервитьорът се отдалечи. — Винаги смърди. Замирише ли ми на риба, все едно, че ми мирише на кръв. — Той сви рамене. — Сигурно е заради войната. Във всеки случай, след Виетнам не мога да гледам риба. Преди година-две едно приятелче ме покани на яхтата си — красива работа, шейсет и пет фута, боядисана в зелено и сиво. Казва се „Моник“ на името на френското му гадже. Тръгваме ние от Ийст Бей Бридж, едно селце на Лонг Айленд^[1], на лов за тон. А моят човек е страхотен рибар и за двайсетина минути закачи един двеста и петдесет килограмов звяр. След два часа, като го вдигна на палубата, ми вика: „Маркът, ела да видиш рибето.“ На мене не ми се ходеше, но Моник беше там и нямаше как. И като видях рибата, повърнах — Гейбъл започна да се смее. — Представяте ли си? Наповръщах му цялата шибана риба. О, Господи.

Сякаш нарочно, точно в този момент донесоха яденето. Не беше в стила на Гейбъл да говори, докато се храни, тъй че за известно време настъпи тишина. Той ядеше бързо, сякаш закъсняваше за делова среща и скоро бутна настрана чинията си. Крис едва бе преполовил своята

риба, но това не попречи на Гейбъл да продължи прекъснатия разговор, както и да си поръча двойно еспreso и самбука^[2].

— Е — ваза той, вече с малко по-свойски тон, — разкажете сега, какво се случи с бедрото ви. Във Виетнам ли ви раниха?

— Не, в Париж — Крис всъщност не бе ходил във Виетнам, както предполагаше Гейбъл, и се смущаваше от този факт, както когато говореше за това с брат си Тери.

— Във Франция? — Гейбъл смеси самбуката с кафето си. — Хайде, не ми разправяйте, че сте били там на война.

— В известен смисъл. Състезавах се в Тур дьо Франс.

Гейбъл се изсмя.

— Наричате едно шибано състезание по колоездене война? Ама че работа!

— Бяхме девет души в отбора и изминахме хиляда и деветстотин мили за трийсет и два дни. Тръгнахме от един град на име Рубе, преминахме през Белгия, Холандия, после през френските Алпи и финиширахме в Париж. — Той довърши рибата си. — Беше си истинска война, уверявам ви.

— Не е било както във Виетнам — каза Гейбъл с особено чувство в гласа. Думите му прозвучаха на Крис така, сякаш говореше за любима жена или за особено скъп предмет.

— Не, беше много по-различно.

— Като например да извадиш шибания тон от морето, нали? Съгласен съм, не е лесно. Може би дори е война, както казвате. Е, аз пък се изповръщах по цялата скапана риба и пак бях на сметка, защото Моник ме смъкна долу в каютата, олиза ми потта от лицето и пъкна език в устата ми, докато си разкопчаваше банския. Закопчалката му беше отдолу между краката.

И докато приятелчето ми се бореше с тъпия си грамаден тон на палубата, точно над главите ни, тя така се начука отгоре ми, че свят ми се зави.

Крис не можеше да повярва на ушите си. Излизаше, че малката история на мистър Гейбъл си има морал — от нея човек можеше да се поучи как едновременно да изневерява на жена си и да слага рога на своя приятел.

— Ами жена ви? — попита той.

— Какво жена ми?

— Тя къде беше?

— Във всеки случай, не беше с нас. Пък и да е била, какво, от това — нямаше да разбере нищо, както и приятелчето ми не разбра.

— Вие ми казахте, че сте обичали жена си, мистър Гейбъл.

— Да, и какво? Казах ви много неща и съдейки по тома ви съм страшно доволен, че съм го сторил. Вие току-що потвърдихте моята преценка за това как трябва да се държа с вас. Вие сте един скапан Елиът Нес^[3], знаете ли това?

— Значи ли това, че сте ме излъгали? — попита с равен глас Крис.

— Не твърдя нито едното, нито другото — отвърна Гейбъл. — Тук вие сте този, който чете между редовете и винаги знае истината.

— Вие действително имате любовница.

— Струвате ми се малко пребледнял.

— Вие сте се сбили с жена си. Всичко е станало точно така, както твърдеше Аликс Лейн. — Той с ужас видя, че устните на Гейбъл се разтягат в хищна усмивка. — Извадили сте пистолета и...

— Извинете, мистър Хей — беше келнерът. — Търсят ви по телефона.

— Един момент — той не можеше да откъсне поглед от ужасяващата физиономия ми Маркът Гейбъл.

— Твърдят, че е спешно.

— Казах вече, ще дойда след малко — отвърна рязко Крис.

Когато келнерът си отиде, той продължи:

— Извадили сте пистолета и сте и застреляли. Вие убихте жена си, нали?

— Наистина ли мислите, че ще ви отговоря?

„Какво направих?“ — мина през ума на Крис. Той се наведе над празните чинии и каза:

— Аз току-що ви спасих кожата, Гейбъл, Мисля, че заслужавам да знам истината.

Гейбъл допи кафето си и си избърса устата.

— Мисля, че ще трябва да ви науча на някои неща. Нищо подобно не заслужавате и ще ви кажа защо. Аз ви плащам по двеста и петдесет долара на час и имайки предвид работата, която свършихте, намирам, че ги заслужихте до последния цент. Затова ще си получите

чека в същия ден, в който ми изпратите сметката. Така работя аз, а всичко между ние беше бизнес и нищо повече.

— Вие сте луд! А ако не вие — аз — каза Крис. През цялото време обвиняващият поглед на Аликс Лейн беше пред очите му. — Никога нямаше да поема делото, ако не ви вярвах.

— Стига, стига — ухили се Гейбъл. — Тук сме си свои. Тия конституционни тъпотии ги запазете за журналистите — те затова ви обичат, защото добре сте схванали какво им трябва и как да им го пробутате. Ето защо исках вие да ме защитавате и никак не съжалявам за това.

— Още в началото ви казах, че искам да знам истината, Гейбъл.

— Да, да. Разбира се. И аз ви казах всичко, което трябваше да знаете. Така и ще си остане. — Той хвърли на масата две стодоларови банкноти. — В съдебната зала може да сте цар, мистър Хей, но извън нея нещата хич не са ви ясни. Ще трябва да се научите, че в живота не всички въпроси имат отговори.

Малко по-късно Крис вдигна слушалката и научи, че брат му е загинал във Франция, в градчето Турет-сюр-Лу.

Лейтенант Сийв Гуарда гледеше как от тавана капе вода. Навън дъждът се лееше като из ведро, а сградата, в която се намираще, отчаяно се нуждаеше от ремонт. Десетина години вече тя се крепеше единствено благодарение на подпиращите я отстрани мрачни здания.

Кап, кап, кап — водата потече на истинска, добре оформена струйка. Зад стената се чуваше драскането на плъховете, които, пискайки, се спасяваха от наводнението.

Сийв стоеше в мрака на коридора на последния етаж. Все още с един крак на стълбите, той се стаи в тъмнината — сега тя беше неговият най-верен съюзник. През отворения прозорец, покрит с десетилетен слой сажди, до него долиташе бързо, мелодично бърборене на кантонски диалект. Характерната издължена, възходяща интонация в края на изреченията наподобяваше шум на вълни. През вонята на урина около себе си надушваше миризма на анасон и сечуански пипер, на сушена риба и печено свинско. Познаваше тази смесица от миризми от Хонконг, където го бе отвеждала работата му. Вярно че тук беше Ню Йорк и през една зарината с боклуци пряка се

намираше Пел стрийт, а не хонконгската Ледър стрийт, но иначе разликата не бе голяма.

С напрегнат слух и револвер в ръка Сийв, си позволи да хвърли поглед към часовника си. Вече седем минути Питър Чън с нищо не издаваше присъствието си и това бе твърде тревожно, имайки предвид коварния му нрав.

Сийв за пореден път прехвърли в главата си основните факти около операцията. Питър Чън, известен сред китайците като Лунг (Дракона) Чън, бе начело на голяма мрежа за контрабанда на наркотици. Говореше се, че притежава половината Чайнатаун^[4], а собствениците на останалите магазини и заведения му плащат месечен данък, за да могат да продължат бизнеса си. Сийв добре си спомняше огнената стихия, погълнала три магазина на Пел стрийт в края на миналата година — макар нищо да не се доказва, той и хората му бяха сигурни, че Лунг Чън е наредил да ги запалят, за да даде урок на другите собственици.

Впрочем, операцията на Сийв бе в ход от много по-рано. Самият кмет на Ню Йорк го бе упълномощил да спре трафика на наркотици, заплашващ да задуши не само Чайнатаун, но и целия град. Една от причините за да се спрат на него бе, че имаше осемнайсет месеца стаж в Службата за борба с наркотици, прекарани в Хонконг, Тайланд и коварното плато Шан в Бирма, в проследяване на пътя на „сълзите на мака“, както азиатците наричаха опиума. Той все още бе свързан със Службата посредством международната ѝ мрежа за борба с контрабандата на наркотици.

Сийв не си правеше илюзии, че ще може лесно да се докопа до Дракона Чън в неговата собствена крепост Чайнатаун. Но все пак Сийв владееше свободно кантонския диалект, а подчинените му полицаи китайци му бяха верни до един и щяха да минат за него през огън и вода.

Но имаше и друго, заради което изборът бе паднал върху него. Всички знаеха, че ако има нещо, в което лейтенант Гуарда да вярва, то това е една мисъл на Блез Паскал, гравирани върху полиран къс гранит, поставен на неговото бюро там, където иначе би стояла табелката с името му: „Силата е създадена, за да защитава.“

Сийв нямаше нужда да се обръща, за да усеща поддръжката на своите хора зад гърба си — двама от тях се спотайваха отзад, в

непрогледния мрак на стълбището. Мирисът на оръжейна смазка от извадените им пистолети, довян до ноздрите му от влажния полъх на вятъра, надделя за миг над останалите миризми, които го заобикаляха.

Вече десет минути Дракона не даваше никакви признаци на живот.

Добре поне, че сградата е опразнена, помисли си Сийв. Шест месеца бяха необходими на хората му да открият бордея, който Лунг Чън обикновено посещаваше, още седем — за да проникнат вътре. Господи, колко безсънни ноци му струваше това, колко лишения и разрушени приятелства — вече не можеше да си спомни, дори и да искаше.

Тринайсет усилни месеца от кариерата му бяха изминали в старания да пипне един-единствен човек: Питър Лунг Чън. Примката бе вече заложена и готова, когато малко преди да я затегне, две зелени полицайчета новобранци бяха нахлули в бордея със сърца, преливащи от служебно престараване. Той за хиляден път се питаше какво са търсили там и защо когато ги е инструктирал преди патрула, дежурният по участък не им е предал строгата заповед, забраняваща полицейските проверки на тази сграда.

Така или иначе, те бяха влезли и след като попаднаха право на Дракона, бяха застреляни от неговите телохранители. Тогава Ричард Ху, един от хората на Сийв, наблюдаващи сградата, нахлу вътре и уби телохранителите, но и самият той падна от куршума на Чън.

„Боже мой, трима убити полицаи, си каза Сийв. Всичко беше толкова добре изпипано и изведнъж такъв провал.“

Сега единственото, което знаеше със сигурност, бе, че Дракона е все още вътре и държи като заложник някаква жена — без съмнение, същата, с която е бил, когато са нахлули двамата злощастни новобранци.

Ситуацията вече беше много по-различна и Сийв се стараяше да нагоди мисленето си към новите условия. Задържането на Питър Лунг Чън сега не бе най-важното; задачата му в момента се състоеше преди всичко в това да изведе заложничката жива. Той носеше отговорност за всеки убит или пострадал, включително и за полицаите. Операцията беше негова и той трябваше да ги види и спре, преди да успеят да влязат. Това как ги бе изпуснал, представляваше загадка за него, но

рано или късно щеше да я разкрие. Щеше да проучи всичко, методично и последователно — но не и преди тази бъркотия да премине.

Плъховете вече бяха избягали от прииждащата вода и в сградата цареше тишина като в гробница. Отвън небето бе тъмно, някъде отдалеч се чуваха гръмотевици.

Взирайки се в мрака, Сийв забеляза очертанията на вратата. Без да я изпуска от погледа си, той се промъкна към нея. Чувахе как хората му отзад изкачват последните стъпала. Вече можеше да докосне вратата с ръка, когато тя се откряна навътре и същевременно остър женски нисък разцепи въздуха. Последва поток от ругатни на кантонски диалект, избълвани с такава скорост, че Сийв не успя да улови всичко, после — пълна тишина. Вратата остана откряната, през процепа се процеждаше ярка жълта светлина и блестеше в локвите, образувани от стичащата се през отворения прозорец дъждовна вода.

— Чен ней маан маан-гон? — Не можете ли да говорите по-бавно? — каза Сийв.

Потокът от псувни се повтори и този път той чу ясно всички отвратителни пожелания, отнасящи се до майка му, но ги пусна покрай ушите си, без да им обръща внимание — сега основната му грижа бе момичето.

— Ни-го неуй-яй йоу-мат йе а? — Какво направихте на момичето? — попита той.

Отвътре долетя смях.

— Подхлъзна се и падна.

— Не ви вярвам. — Сийв реши да кара без заобикалки.

В отговор се чу шумолене, после изведнъж вратата рязко се отвори навътре и в процепа се появи лицето на млада китайка. Отзад грубо я изблъскаха и той видя дулото на пистолет, допряно зад дясното ѝ ухо.

Мигът, с който разполагаше, му бе недостатъчен, за да забележи изражението на пребледнялото ѝ лице — ужасът, който се излъчваше от него, моментално изпълни разделящото ги пространство.

— На това вече няма начин да не повярваш — каза Питър Чън.

— Не! — изкрещя Сийв и в същата секунда Дракона натисна спусъка. На мястото на дясното ухо на момичето зейна кървава рана. Без да обръща внимание на писъците ѝ, Чън я замъкна обратно в апартамента.

„Копеле мръсно“, каза си Сийв, като гледаше как кръвта се стича по стената и се смесва с локвите от дъжда. На всяка цена трябваше да влезе вътре — и той започна незабележимо да се прокрадва към вратата.

— Още само една крачка и ще й пръсна мозъка по хубавата ти бяла риза.

Гласът на Чън звучеше толкова отблизо, че Сийв се закова на мястото си, неподвижен като сенките, които го заобикаляха. Наложих да запази самообладание.

— Има ли още някой вътре?

— Какво значение има? Само тя е все още жива.

— Предай се, Лунг — каза Сийв, като умишлено нарече Чън с китайския му прякор. — Положението ти е безнадеждно. Губиш във всички случаи.

— Познавам те — отвърна Дракона. — Ти си този ло фан, който знае да говори. — Ло фан означаваше „варварин“, така китайците наричаха всички европейци. — И на теб би трябвало да ти пръсна главата.

Точно това чакаше Сийв.

— Ще ти дам тази възможност — каза той. — Предлагам ти сделка — аз срещу момичето. Тя е само една невинна жертва и ако я убиеш без причина, ще бъде лош „джос“^[5]. Докато аз съм ти най-големия враг.

— Бъди сигурен, че ако я убия, ще знам защо го правя.

— Какъв играч си тогава? — Сийв знаеше, че хазартът и сексът привличат неудържимо Питър Чън; той беше фанатик и в двете и не би могъл да подмине това предизвикателство. — Тя е ранена и не може да ти стори нищо. А аз мога и ще го направя, стига да успея. Предлагам ти игра на живот и смърт — или не ти стиска да се включиш с най-високия залог?

Настъпи тишина. Дъждът ромолеше през отворения прозорец и се стичаше на вадички по пода на коридора. Плъховете, притихнали, гледаха и изчакваха.

— Може би имаш известно право — каза накрая Лунг и Сийв изпусна дълга въздишка. — Но първо искам твоите хора да се разкарат от етаж.

Сийв махна с ръка на хората и те с нежелание се отдръпнаха към стълбите. След като им даде някои нареждания, той отново се обърна към Дракона:

— Готово.

— Сега остави пищова на пода, така че да го виждам.

— На това ли викаш игра? Вече видях какво правиш с твоя пистолет.

Вратата на апартамента изскърца и се отвори докрай.

— Добре тогава, ще ги сложим на земята едновременно — каза Лунг.

Сийв бавно се наведе и постави револвера си на пода, докато Чън правеше същото със своето оръжие.

— А сега пуси момичето — каза Сийв.

— Първо ела ти. Мислиш ли, че току-така ще я оставя да си излезе?

Сийв пое дълбоко дъх и прекрачи прага. Ярката светлина го заслепи и той примижа. Питър Лунг Чън, среден на ръст, слаб и с типичното за жителите на Южен Китай кръгло като погача лице, в този момент стоеше до прозореца и наблюдаваше обстановката, без да изпуска момичето от ръцете си. Когато Сийв влезе, Чън се обърна и каза:

— Ела насам.

— Първо пусни момичето — той се стараеше да не гледа към нея, тъй като това би се изтълкувало като признак на слабост, но с крайчеца на окото си виждаше, че тя всеки момент ще припадне. Дясната страна на главата ѝ беше цялата в кръв.

— Казах нещо — в ръката на Лунг се появи автоматичен нож, острието му проблясна на светлината.

— Мисля, че имахме уговорка.

Дракона отново се изсмя, иронично и злобно.

— Аз не правя уговорки с ло фан. Или си въобразяваш, че си нещо повече от варварин само защото можеш да говориш? — той се изплю в краката му, блъсна момичето встрани и бързо се метна напред. Ножът му одраска кожата на гърлото на Сийв. — И през ум не ми е минавало да я пускам, ясно ли е?

По лицето му се разля вълча усмивка и го промени изцяло, така както слънцето съживява с лъчите си унил зимен пейзаж.

— Моята игра беше да те вкарам в капан и аз я спечелих.

— Позволи ми поне да се погрижа за момичето.

— Изключено, ло фан.

Сийв се бе сблъсквал с такива хора неведнъж. Сега той моментално схвана, че Лунг се опива от властта си над него. Оръжието му действаше като наркотик. Ако други виждаха смисъла на живота си в парите или жените, то Чън съществуваше, за да налага волята си на другите.

За миг Сийв се пренесе в друго време и на друго място — платото Шан. В паметта му изплува образът на генерал Киу, огромен както винаги, и белегът, преминаващ по врата на Сийв, точно под лявото му ухо, вечният спомен от „гостоприемството“ на генерала, започна да пулсира. Подобие на Питър Лунг Чън, генерал Киу страдеше от мания за власт. Лунг може и да беше Дракон в Чайнатаун, но генералът беше Дракона, тоест върховният главнокомандващ, на платото Шан в Бирма, в сърцето на Златния триъгълник, откъдето идва по-голямата част от световния добив на опиум.

Едва сега, изправен срещу този противник, Сийв осъзна, че трябва да благодари на съдбата си за срещата с генерал Киу — защото именно той му показва ценността на принципите на Сун Цу, описани в „Изкуството на войната“.

— Войната в основата си е измама. Променяй ситуацията и действай, когато ти е изгодно. — Докато му казваше тези думи, генералът му причиняваше нетърпима болка и може би именно заради това той ги запомни завинаги. И първото нещо, което направи месеци след това, когато успя да се добере до вкъщи, бе да си вземе от Градската библиотека на 42-ра улица томче със съчиненията на Сун Цу. Оттогава ги бе препрочитал толкова много пъти, че помнеше наизуст цели страници.

Гледайки Чън в очите, Сийв си мислеше: „Войната в основата си е измама. Променяй ситуацията и действай, когато ти е изгодно.“

Той се усмихна и се постара гласът му да прозвучи надутото и глупаво.

— Ами сега какво ще правиш? Ще ме убиеш ли? Съмнявам се. Познавам китайците добре. Можеш да се измъкнеш от тук, само ако съм жив, а ти искаш това, нали Лунг?

Лицето на Дракона се изкриви в гримаса.

— Не знаеш нищо, варварино — плъзна той острието по гърлото му и от разрязаната кожа потече кръв.

— Знам какво означава за теб репутацията ти — каза Сийв, имитирайки самонадеяния тон, който бе чувал през месеците, прекарани в Югоизточна Азия. За съжаление, този тон бе показателен за високомерието на американците в чужбина — едва подочул нещо, всеки ло фан вече се смяташе за познавач. — Знам, че рискуваш влиянието си в Чайнатаун, ако не успееш да излезеш от тук.

Подобни самоуверени преценки будеха у азиатците презрение, Лунг все повече се убеждаваше, че този ло фан му е напълно ясен и поради това се чувстваше на сигурна почва.

— Ти си глупав, но за мен това е от полза, нали? — Лунг твърде често задаваше въпроси, за които очевидно си имаше отговори. Сийв забеляза това между другото, като същевременно все по-осезаемо усещаше, че променя ситуацията.

— Ще те убия като нищо — продължи Лунг — а никой няма да разбере. Твоите смотаняци ще ме пуснат да изляза от страх да не те убия, ако ме спрат — той се изсмя. — Само дето ти вече ще си мъртъв.

Маската на Сийв бе страхът. Лунг трябваше да вижда единствено това и да реагира по съответния начин.

Междувременно, ситуацията вече бе различна. Отначало, преди да овладее положението, Лунг бе изплашен, а страхът е опасен и многолик противник — той може да породя предпазливост, сила и дори решителност. Сийв трябваше да избегне всичко това — Дракона му бе нужен спокоен и самоуверен, а следователно — непредпазлив и уязвим. Чрез своята престорена глупост той бе отворил пътя пред манията на Лунг за власт над чуждата воля и тя, обземайки го, бе разсеяла страховете му.

Лунг се забавляваше великолепно със Сийв, по-добре дори отколкото с момичето. И слава богу, защото откакто Сийв бе влязъл, на Дракона и през ум не му минаваше да се върне до прозореца, за да провери обстановката. Затова и не видя как хората на Сийв се катерят по пожарната стълба на гърба на сградата, а ги усети едва когато влязоха през прозореца в стаята.

Лунг рязко се извъртя, готов да метне ножа. Тогава Сийв го сграбчи за китката, изви ръката му и като я притисна с левия си лакът, я дръпна рязко нагоре, докато чу острия пукот на счупената кост.

Дракона изрева от болка, извърна се и стовари с всичка сила ръба на дланта си върху рамото му. Сийв стисна зъби и на свой ред отговори с два бързи юмручни удара в областта на черния дроб, от които Лунг се прегъна на две и се срина в краката му.

— Добре ли сте, лейтенанте? — попита един от хората му. Сийв кимна с глава.

— Какво стана с полицаите?

— Мъртви са.

— Ами Ху? — това бе човекът, убил телохранителите на Дракона.

— Също.

— О, боже — очите на Сийв се насълзиха. Ричард Ху бе само на двайсет и две години и той бе вечерял с него и семейството му едва миналия месец. Ричард го бе завел у дома си, за да го запознае с жена си и да му покаже петседмичната си дъщеря.

— Погрижете се за останалите — каза той. — Раната на момичето може да е сериозна, лекарят незабавно да дойде. И докарайте следователя и съдебните лекари.

Когато хората му се втурнаха да изпълняват заповедите му, той коленичи до момичето и внимателно го повдигна за раменете. Едва сега имаше възможност да я погледне добре и с тъга забеляза, че едва ли имаше шестнайсет години. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаха диво, като на подплашено животно. Тя започна да пищи.

— Не се бой — каза Сийв на родния ѝ език, — аз съм полицай. Всичко е наред, вече си в безопасност. — След това повтори думите си на английски.

Отвън вече се чуваше приближаващият вой на сирените. „Ще им трябва цял керван линейки, за да разчистят тая касапница“, помисли си той.

— Как се каваш, сестричке? — попита Сийв, употребявайки кантонското обръщение между близки.

— Лий-фа — Сливов цвят — тя му каза китайското си име, а това означаваше, че поверява съдбата си в ръцете му. — Студено ми е. — И тя, треперейки, се притисна в него.

Сийв я прегърна по-здраво и вдигна поглед към един от подчинените си:

— Къде се губи тоя проклет доктор?

— Всеки момент ще дойде.

В апартамента вече се тълпяха доста хора и Лий-фа започна тихо да хленчи. Той я погали по косата, сплъстена на места от засъхващата кръв. Тревожеше го, че не знае колко е дълбока раната ѝ.

Лекарят накрая се появи, и то придружен от двама санитарии с носилка — хората му си бяха свършили добре работата.

— Моля те, братко, не ме оставяй — едва прошепна тя. Главата ѝ се отпусна в скута му. Погледът на големите ѝ блестящи очи проникваше чак до дъното на душата му и той я почувства като свое собствено дете.

Тя не искаше да се пусне от него и Сийв държа ръката ѝ през цялото време, докато слизаха по стълбите. С пръстите си усещате тръпките, разтърсващи тялото ѝ, и с болка си мислеше, че е чудно как все още е в съзнание.

Те преминаха през полицейския кордон, следвани от погледите на зяпачите. В много очи се четеше болезнен интерес, тълпата бе неспокойна, подобно на публика преди представление. Странно, помисли си той, как видът на смъртта събужда най-тъмните страни у хората.

Дали това бе просто интерес, желание да видят кръв или стърчаща кост? Или, както подозираше Сийв, тук се крие нещо много по-дълбоко и злоещо — може би страданието предизвиква у хората нещо като воайорска^[6] наслада или някоя скрита, древна част от съзнанието се възбужда от подобни гледки?

Сийв не пусна ръката ѝ и по време на краткия път с линейката до болницата Бийкмън. Склонил глава над нея, той ѝ шепнеше успокояващо, докато докторът обработваше раната ѝ.

Раздели се с нея едва пред операционната и то само защото хирургът не му позволи да влезе вътре. Инжекцията я упои и тънките ѝ пръсти се изплъзнаха от мазолестата му ръка.

Сийв отиде да си вземе кафе и когато се върна, видя, че Даяна Минг, една от неговите подчинени, го чака. Това му се видя странно, понеже не очакваше да я види тук.

— Как си? — попита тя.

— Горедолу — отпи той голяма глътка от чашата си. Това, че кафето нямаше никакъв вкус, не го притесняваше — нуждаеше се от кофеин, за да разсее страшната умора.

— Оная гадина Лунг направи ли ти нещо?

— Нищо особено.

Той я погледна. Изведнъж усети силно нежелание да я пита защо е тук.

— Във всеки случай, изглеждаш ужасно — посочи тя окървавените му дрехи. — Донесох ти чиста риза.

— Благодаря — каза Сийв и започна да се съблича. Ризата му се бе спекла от засъхнала кръв.

— Защо не седнем ей там? — попита Даяна. — От три часа сутринта съм на крак.

Те отидоха до редицата пластмасови столчета, поставени край стената, и Сийв ѝ даде да подържи кафето, докато закопчаваше новата си риза. Даяна бе добър полицай, находчива и доста смела. Наскоро бе взела с отличие сержантския си изпит. Той я харесваше и ѝ се възхищаваше.

— Имам лоша новина, шефе — каза тя. — Съжалявам, че трябва да я чуеш от мен.

Сийв я погледна в очите.

— Отнася се за брат ти Доминик. Бил е убит.

Стори му се, че таванът се стоварва върху него. Дъхът му секна, той се опита да каже нещо, но гърлото му се бе свило от вълнение. Накрая, като през някаква пелена, чу собствения си глас да произнесе:

— Какво се е случило?

Даяна му предаде всичко, което знаеше.

— Не мога да ти кажа нищо повече — завърши тя. — Дойдох, за да те закарам до църквата в Кънектикът, където ще те чакат от съдебномедицинската експертиза.

Без да продума, Сийв стана, намери тоалетната, влезе вътре и се взря в отражението си в огледалото. Не виждаше нищо, погледът му бе замъглен от внезапно нахлулите спомени. Маги. Какви бедра имаше тя и как обгръщаше с тях врата му, за да го придърпа в леглото. Но най-забележителното у нея бе търпението ѝ. Тя никога не се оплакваше, когато той не се прибираше за вечеря — и за всичко останало. Нито когато пронизителният звън на телефона го измъкваше от завивките в три часа сутринта. А когато провали онзи уикенд в Поконос? Боже господи, тя беше вече в колата и го чакаше, когато трябваше да ѝ каже: „Съжалявам, няма да мога.“

Не, каза си той със съжаление, Маги така и не се оплака. Просто един ден си отиде и смени телефона си. Новият ѝ номер го нямаше в указателя и той отначало смяташе да го поиска от телефонната компания, но после се отказа. Какво би могъл да ѝ каже, ако се обадеше? Тя го бе напуснала и той много добре знаеше защо, но това не променяше нещата — работата му си оставаше най-важна от всичко — преди, сега и завинаги.

Сийв Гуарда бе обрекъл себе си на закона и от години му служеше вярно като на Господ.

Действително законът бе религия за него, доколкото в негово лице той виждаше моралната опора на всяко общество. Той приемаше незачитането на закона като настъпление на хаоса, то го караше да чува тържествуващите фанфари на анархията, да усеща гибелен, смразяващ повей, застрашаващ да помете всичко добро, достигнато от обществото през вековете.

Накратко, Сийв се чувстваше призван да се бори в името на закона и това бе за него откровение, силно, светло и пронизващо като Божията светлина, докоснала Тома Аквински.

Ето защо Маги, макар и да се бе опитала да стопли закоравялото му сърце, не бе успяла да го отклони от праволинейния му курс. Той бе монах, отдаден в служба на висша повеля.

„Какво ми става, по дяволите, мина през ума му. Брат ми е мъртъв, а аз мисля за Маги.“ Неочаквано откри връзката. Животът, който водеше, бе лишен от много нормални за всеки човек неща. Приятели, семеен живот, любов — всичко това беше изतिकано на заден план. Маги си отиде, без дори да му каже сбогом. А ето, че сега му отнемаха и Доминик.

Сийв примигна. От огледалото го гледаше лице с ясно изразени черти, високи скули и уста, която Маги наричаше „жестока“. Тъмни очи, опъната гладка кожа, по която не можеше да се определи възрастта, мощна шия и остра черна коса. Кафявите очи се взираха в него с недоверие и почуда. Това бе лицето на брат му.

Той удари огледалото с юмрук, стъклото се пръсна и образът изчезна. Стори му се, че видя да пръска кръв и това му донесе известно облекчение, макар и неголямо.

Когато се върна при Даяна, срязаната му дясна ръка бе омотана с хартиена салфетка. Тя погледна процеждащата се кръв, но си замълча.

Бяха застанали досами вратата на операционната, Сийв не седна отново, нито проговори нещо. Трябваше да тръгват — в Ню Канаан ги чакаха много хора, а шосетата по това време бяха натоварени и пътят дотам нямаше да е кратък. По-късно щеше да посети съпругата на Ричард Ху — това бе лично негово задължение. Той съзнаваше всичко това, но не можеше да помръдне от мястото си.

Вътре в себе си плачеше от мъка по брат си. Но скръбта му не можеше да върне Доминик, той си бе отишъл завинаги. И за Сийв времето сякаш изгуби своя смисъл.

— „La Porte à la Nuit“ — каза Мило. Висок, с елегантна фигура, той държеше във вдигнатата си ръка кинжала от металното куфарче на Тери Хей. — „Врата към нощта“.

Мило имаше голямо, високо чело, благороден галски нос, какъвто суетните американци се мъчат да постигнат с помощта на пластични операции, и издължена челюст с трапчинка на брадичката. Твърдата му пепеляворуса коса бе сресана назад и създаваше впечатление на грива. Макар и прехвърлил средната възраст, той притежаваше сила на духа, която с лекота надделяваше над енергичността на хора, трийсет години по-млади от него. Като цяло, външността му напомняше на известен политик или киноартист — характерното излъчване изпълваше цялата атмосфера около него, независимо къде се намиреше.

Сега той изръмжа с отвращение и метна кинжала към другия край на стаята. Оръжието се удари в отсрещната стена, на сантиметри от прозореца, но острието му остана здраво. Мило се обърна и се загледа навън, към онази част на Париж на отвъдния бряг на Сена, която обичаше най-много — парка Марсови полета и Екол Милитер на левия бряг.

— Обикновена пластмаса — каза той. — Усъвършенстван синтетичен каучук, който доста сполучливо имитира свойствата на нефрита. — Той прекоси стаята и вдигна кинжала от пода. — Който обаче не се троши като нефрит, защото не е нефрит.

Замислено се върна при ръчно изработеното си бюро от абанос, потупвайки полимерното острие с дланта си.

— Фалшив е — рече накрая.

— Значи не ни върши работа — каза Данте.

— Напротив — отговори Мило. — Този кинжал е показателен за много неща. Например, че Тери Хей е бил далеч по-предпазлив, отколкото мосю Мабюс е допуснал.

След този намек се обърна към Данте и му каза направо:

— Изглежда, че мосю Мабюс е избързал с убийството на Тери.

— Нищо не разбирам — каза Данте. — Преровихме цялата къща на Тери Хей, като при това самият аз гледах навсякъде. Нямаше нищо, абсолютно нищо, което да подсказва какво е направил с истинския кинжал.

— Все пак, намерили сте ей това — каза Мило и взе от бюрото си една пощенска картичка. Лицевата ѝ страна представляваше гланцирана фотография на подножието на Алпите при От Прованс. Както обикновено, цветовете бяха прекалено наситени, така че лавандулата, покриваща склоновете, изглеждаше морава. В далечината на фона слабо се забелязваха стените на най-южната част от Турет-сюр-Лу.

Мило я обърна. На обратната ѝ страна бе написан на ръка следният текст:

„Крис,

Дано това достигне до теб по-бързо от времето, което измина, без да се сетим един за друг. Не мога да повярвам, че изминаха десет години. Господи, как е възможно двама братя да не се видят цяло десетилетие?

Е, надявам се, че си жив, здрав и процъфтяващ. Чувам, че си станал голяма клечка. Всъщност, тази картичка е нещо като предизвестие — идната седмица пристигам в Ню Йорк и искам да се видя с теб. Не бих, правил това, ако не беше действително важно, така че се надявам да си подредиш нещата така, че да бъдеш в града. А дотогава...“

Картичката беше адресирана, но нямаше подпис. Датата ѝ беше същата, на която Тери Хей се бе срещнал с Мабюс. Последното написано върху нея беше: „P.S.“ Но Тери така и не бе доживял да

добави послеписа. Какво ли още е възнамерявал да съобщи на брат си Крис, голямата клечка. Съществува ли връзка между това и „Вратата към нощта“? Тези въпроси се въртяха в съзнанието на Мило.

Той заобиколи бюрото си и седна. Почуквайки с ръба на картичката по дланта си, както по-рано с кинжала, започна тихо да си тананика мелодията на „Агнус Дей“.

Можеше да се обзаложи, че по един или друг начин Тери Хей е включвал брат си в своите планове. Но как? Като съветник, охрана или може би като свой пряк наследник?

В момента Мабюс се намираше в Ню Йорк по друга работа. Дали да не го прати при Крис Хей? Мило отхвърли тази възможност. Инстинктът му го съветваше да действа внимателно, съобразявайки се с наситените събития през последните двайсет и четири часа. Съществуваше друг, по-добър начин да разбере дали истинският кинжал е преминал от единия брат у другия. Картичката щеше да бъде ключът, а Сутан — неговият нищо неподозиращ пратеник. Иронията на ситуацията не убягваше на Мило. Най-добре беше да остави събитията сами да му покажат пътя към придобиването на безценния предмет.

— Ами мадмоазел Сирик? — попита той. — Мило никога не употребяваше пред хората си собственото име на Сутан, за да не показва, че изпитва към нея нещо повече от професионален интерес. — Тя знае ли нещо? И по-специално за това, че сте претърсвали апартамента на Тери Хей?

— Не мога да я понасям — отвърна Данте.

Лицето на Мило придоби такова изражение, сякаш Данте бе пръднал.

— Не можеш да я понасяш, защото е будистка, докато ти самият не вярваш в нищо, нали? Нейният миросглед ти е напълно чужд, защото си неспособен да възприемеш самата идея на вярата. Самият аз съм се опитвал да те просветя в пътищата господни и знам, че е безнадеждно. — Той прокара пръст по острието на кинжала. — Добре е да не забравиш, че апартаментът на Хей е неин.

— Тя е кучка.

— Казваш го, защото е кхмерка — отвърна Мило. „Всички виетнамци сте една стока“, мина му през ума, като гледаше свирепото изражение на Данте. — Все пак имай предвид, че тя не се лъже лесно.

А ако разбере, че имаш нещо общо със смъртта на любовника ѝ, ще ти извади сърцето, без да ѝ мигне окото. И двамата знаем какви чувства изпитва към виетнамците, нали?

Данте се ухили мрачно.

— Тези неща май действително те възбуждат. — Мило потисна гнева и отвращението си, предизвикани от обидите по адрес на Сутан. „Данте е само едно животно, помисли си той, какво може да се очаква от подобно жалко създание.“

— Тази кучка не знае нищо, специално се постарях.

— Добре — кимна Мило. — Постарай се това да се върне в апартамента на Тери Хей. — Той подаде картичката на Данте. — И да се остави така, че да бие на очи. Колкото по-скоро я намери мадроазел Сирик, толкова по-добре.

Виетнамецът взе картичката и погледна часовника си.

— След десет минути имате обяд с мосю Логрази — каза той.

„Добро куче си ти, каза си Мило. Опасно, спор няма, но и вярно.“ Той стана, оправя сакото си и каза:

— Готов съм.

Логрази, в зависимост от това колко надълбоко под лъскавата му външност го изследваше човек, бе или богат американски бизнесмен, занимаващ се с внос и износ на стоки, или „капо“ от висок ранг в Обществото на седемте фамилии, известно още като Мафия. Излишно е да се споменава, че Мило го бе изследвал доста надълбоко.

Той намираше, че Логрази притежава специфичната мургава, лъскава и мазна красота, утвърдена като модел от американските актьори, опитващи се да играят италианци в „Кръстникът“. Тяхната външност обаче, тяхната морна изнеженост, резултат на алкохолното ежедневие в кънтри клубовете, в никакъв случай не бе европейска. Независимо от това, Логрази ревностно им подражаваше, като при това в старанието си да изглежда едновременно трагичен и героичен, не успяваше нито в едното, нито в другото.

Въпреки всичко Мило го харесваше, макар да беше американец. Стараеше се да не се настройва срещу него, да не бъде предубеден.

Логрази беше не само изискан, но и умен — качество, което Мило оценяваше. Логрази, както и тези над него, от чието име той говореше и за които Мило можеше само да се досеща, имаха

внушително влияние върху световната политика. Това означаваше, че в ядрото на Обществото стоят европейците.

Логрази винаги бе облечен елегантно и с вкус — костюми от „Бриони“, скъпи ризи и копринени вратовръзки от „А. Сулка“ — въобще, ако се съдете по дрехите му, той дори в ковчега си не би облякъл конфекция от „Брукс брадърс“.

Като добавка към всичко, той притежаваше и известна култура. Обичаше да разговаря за Шагал и Модилиани и по време на разходките си — той твърдеше, че ходенето избистря мозъка му, често отиваше в Ла Руш, града на художниците, където навремето бяха творили неговите любимци.

Понякога двамата с Мило обядваха в някой от парижките ресторанти — „О ке д'орсе“, „Льо Дюк“, „Льо Тру Гаскон“, но най-често се срещаха привечер да пийнат по нещо в „Клуб Флорир“.

Мило харесваше това място заради красивото му разположение и близостта му до неговия дом на авеню „Ню Йорк“. Заведението се намираще във великолепна двуетажна сграда от осемнайсети век, скътана на улица „Жан Гужон“ — тиха и потънала, в зеленина, разположена в луксозния Осми район на Париж. Тук човек можеше да си откъдне от бъркотията от хора и превозни средства, превърнала Плас дьо ла Конкорд в дващсет и четири часова лудница от смог и туристи — две неща, между които Мило не правеше особена разлика.

Логрази обикновено пиеше ледени коктейли „Манхатън“, приготвени с „Кънейдиън Клъб“, докато Мило избираше питие според настроението си. Сега, подпрял удобно лакти на облицования с кадифе бар, той се спря на бира „33“. По време на пътуванията си до Югоизточна Азия, известен все още под друго име, той бе изградил у себе си този вкус и оттогава продължаваше да харесва азиатската бира и кхмерските жени повече от всички останали, като по възможност ги предпочиташе заедно.

— Началната фаза на операцията „Белия тигър“ приключи — обърна се той към Логрази, предвкусвайки интересния разговор.

— Успяхте ли?

— Сто процента — отговори не съвсем искрено Мило. — Основната пречка на пътя на съвместното ни предприятие е премахната. Вече можем да заемем пространството, освободено след смъртта на Тери Хей и да продължим безпрепятствено работата си.

— Значи сте взели „Врата към нощта“ от мистър Хей?

— Да — отвърна Мило. Лъжата му се отдаваше с лекота, след като цял живот се бе усъвършенствал в това изкуство.

— Много добре — каза Логрази с облекчение. — Господи, нямате представа какъв трън в очите ни беше този Тери Хей. Да се работи с професионалист, като вас е истинско удоволствие. Ще се погрижа хонорарът ви да бъде преведен чрез банката ни в Цюрих.

— Съгласен съм.

— И трите оръжия са вече у нас — каза Логрази. — И цялата тази глупост...

— „Гората от мечове“ съвсем не е глупост — прекъсна го Мило. — Много хора — хора, държащи в ръцете си както стоката, така и каналите, без които „Белия тигър“ не струва пукната пара — вярват в нейната сила. Това я прави съвсем реална.

Логрази се засмя:

— Хайде, не сме деца. Много хора вярват и в Баба Яга, но това не означава, че тя съществува. — Той махна с ръка. — Както и да е, това са глупости. Ще ви помоля само да ми позволите след цялата тази история да хвърля един поглед на готовия комплект.

— Но разбира се — съгласи се сърдечно Мило. Днес той се чувстваше особено доволен от себе си. — Трябва само малко да изчакате. Оръжията още не са съединени. И това е деликатна процедура и ще ни отнеме известно време.

— Така ли? Не забравяйте, че трябва да ги изпратите в Азия възможно по-скоро. Но преди да отплават, бих искал да видя за какво плащам.

След като Логрази си отиде, Мило се настани удобно, отвори кутия „Голоаз“ и запали цигара. Гледайки как синкавият дим се издига към тавана, той се питаше какво ли би казал Логрази, ако знаеше, че кинжалът, взет от Тери Хей е фалшив. Във всеки случай, плащането положително щеше да се позабави.

Макар все още да не притежаваше истинския „Porte à la Nuit“, Мило имаше всички шансове да се добере до него. Рано или късно щеше да открие къде Тери е скрил безценния кинжал, но проблемът бе, че Логрази висеше над главата му и го притесняваше с времето.

Впрочем, той беше прав в едно — Мило нямаше как да започне операция „Белия тигър“ без трите оръжия. Разбира се, той можеше да

мине с номера на Тери и да пробута на Логрази копието — той така или иначе нямаше да разбере какво му показват. Но истинският кинжал му бе нужен за друго — не за Логрази, нито за който и да било от Мафията, а за опиумните вождове от платото Шан.

Там, с „Гората от мечове“ в ръце, той щеше да има талисман с такава сила, че свирепите и горди жители на платото, където се отглеждаше най-добрият опиум в света, биха заклали собствените си братя, за да изпълнят волята му. Сложните връзки между големите и малките племенни вождове щяха да се разпаднат, всички щяха да служат единствено на него.

Вярата в „Prey Dauw“, както наричаха в Азия това оръжие с три остриета, се коренеше в древната будистка митология. То било изработено от монаха скитник Махагири, който имал дар на магьосник и бил подпомогнат от Равана, главния зъл демон в учението Тхеравада. Независимо от приказния си произход, оръжието съществуваше и Мило вече притежаваше две от частите му. Скоро щеше да има и третата, „Врата към нощта“, и тогава вълшебството на „Гората от мечове“, истинско или въображаемо, щеше да го превърне в най-могъщия човек на земята.

Мило дръпна дълбоко от цигарата си и затвори очи, оставяйки мислите си да отплуват към Сутан. Представи си я в неоправеното легло, свита на кравай. Отвън, виейки се като змия, реката носеше своите зеленикави води, а през прозореца долитаха виковете на търговци от преминаващите сампани^[7]. Малките ѝ крака бяха обути в розови пантофки и тя го гледаше с тъжните си черни очи.

В същия момент Сутан Сирик, предметът на неговите блянове, гледаше една снимка, на която тя и Тери Хей седяха прегърнати в ресторант на открито. Тери носеше тъмни очила и се усмихваше широко. Откакто снимката бе направена, тя я носеше у себе си постоянно и угълчетата ѝ бяха протрити и износени. Гледани през сълзите, двете фигури придобиваха нереални очертания, подобно на усещането, обгръщащо картините на добрите импресионисти. Една щастлива двойка, хора, които бе познавала, или по-скоро срещала, някога много отдавна.

В деня след смъртта на Тери тя напусна Ница. След разпита в полицията, след идентифицирането на тялото, Сутан прекара една безсънна нощ в своя апартамент. Или по-точно, в дома на Тери — той

бе навсякъде, където тя седеше, застанеше или спреше погледа си. Не просто споменът за него, а неговото духовно присъствие бе пропило самия въздух и тя усети, че се задушшава.

Бягството бе първична реакция, но на Сутан не ѝ беше до подобни разсъждения. Още щом небето започна да просветлява, тя прерови чекмеджетата на шкафа си и натъпка една пътна чанта с бельо и дрехи. Имаше нужда не само да се махне от Ница, но и да бъде сред близки хора.

Тя бе единствено дете и семейството имаше голямо значение за нея. Единственият ѝ роднина, останал след смъртта на нейните родители, бе братовчед ѝ Мън. Неговият баща, вуйчото на Сутан, бе един от ръководителите на режима на Лон Нол в Камбоджа в началото на седемдесетте години, по време на свалянето на принц Сианук. Той си бе създал множество непримирими врагове и бе убит в последвалата кръвопролитна борба за власт заедно с жена си и всичките братя и сестри на Мън. Самият Мън намери убежище при приятели на баща си, които впоследствие, с голям риск за самите себе си, го изведоха нелегално от страната.

Мън заемаше важно място в живота ѝ и сега тя се отправи към неговата вила, разположена сред хълмовете северозападно от Ница. Там в продължение на три дни живя като бебе, прекарвайки времето в ядене и сън на пресекулки. Докато спеше, често потръпваше конвулсивно, измъчвана от кошмари — през огромна, призрачно осветена равнина се носеше табун великолепни коне с насълзени, плувнали в кръв очи. Тя се стряскаше, събуждаше се задъхана и плачеше. Тогава Мън идваше, за да я прегърне и приспи наново, като понякога ѝ пееше кхмерски приспивни песни.

В края на третия ден тя се събуди от сън, в който се видя като бронзова статуя на Буда. Гледаше с бронзовите си очи как истинската Сутан се събува, измива нозете си и влиза в нейния храм, след това коленичи пред нея и се моли. Трогната от предаността ѝ, тя се опитва да заплаче, но бронзовите ѝ очи отказваха да я послушат. Поиска да ѝ каже нещо, но бронзовите ѝ устни не се разтвориха. Помъчи се да я докосне и успокои, но не успя да помръдне бронзовите си ръце.

На сутринта тя отиде с Мън да се моли — нещо, което не бе правила от много години. Макар да беше кхмерка само наполовина, Сутан бе възпитана в тхераваданската будистка религия. Кхмерите

казват, че тази вяра се засуква с майчиното мляко. Основните ѝ принципи са, че човек може да се прероди в трийсет и едно нива на съществуване, които образуват колело, наречено „самсара“. Отвъден живот не съществува, нито душа, или пък всемогъщ бог. Дори молитвите не се отправят пряко към Буда, а към някои от трийсет и седемте „нат“, или светии.

— Търся спасение в Буда — молеше се Сутан. — Търся спасение в Дхарма. Търся спасение в Сангха.

Същността на нейната вяра бяха Четирите благородни истини на Гаутама Буда: *В живота има страдание. Страданието се предизвиква от желанията. За да се прекрати страданието, трябва да се освободиш от желанията си, а за да сториш това, трябва да се откажеш от всичко излишно. До свободата се стига чрез Благородния път на правилното намерение и правилното поведение, състоящ се от осем елемента.*

Същата вечер тя се прибра у дома си. За пръв път след вестта за убийството на Тери се чувстваше по-спокойна и къщата вече не ѝ се виждаше така враждебна. Изпра някои дрехи, а други, които не бе използвала по време на пътуването, прибра обратно в шкафа.

И тогава откри, че някой е влизал в апартамента през дните на отсъствието ѝ. Положително не беше полицията — Сутан им бе оставила телефона на Мън и те нямаше да пропуснат да ѝ се обадят. Освен това, вече бяха претърсили жилището ѝ в деня, преди да замине.

Когато отвори чекмеджето с бельото си, откри, че липсват чифт пликчета — розови, на цветя. Отначало реши, че просто не ги е прибрала или ги е взела със себе си на тръгване. Провери в пътната си чанта и огледа целия апартамент, но така и не успя да ги намери. По-късно, докато си правеше чай, се сети, че преди три дни, когато се готвеше да замине при Мън, ги бе видяла сред останалото си бельо. Спомни си дори, че тогава ги бутна встрани, за да вземе друг чифт, който искаше да сложи в багажа си. Невъзможно бе да изчезнат. Освен ако някой не бе влизал в дома ѝ.

Сутан започна методично да преобръща всяко ъгълче на къщата. Това, което откри, беше недовършената картичка на Тери до брат му Крис.

Тя я гледа дълго, като се вслушваше в чувствата, които видът ѝ пробуждаше у нея. Почеркът на Тери, името на Крис... Накрая я

прибра в чантичката си и прекрати търсенето. Всичко останало изглежда си беше на мястото. Каквото и да е търсел, крадецът не бе успял да го намери.

Гадеше ѝ се от мисълта, че бяха тършували из нещата ѝ. Все едно някой непознат да сложи ръка между бедрата ѝ — нещо съкровено и интимно и същевременно отблъскващо и ужасно.

Тя си наложи да се стегне. Знаеше, че причината за душевния ѝ смут е в собственото ѝ безсилие. Трябваше да надделее над обстоятелствата. Сутан не се зальгваше, че това ще ѝ се удаде лесно — през последните пет години, обкръжена от ласкавите грижи на Тери, тя бе водила нормален, спокоен живот и споменът за ужасите от миналото бе започнал да избледнява в съзнанието ѝ. А сега насилието се бе върнало отново. Навремето страшното насилие, криещо се в миналото на Мън, едва не я бе помело. Дали сега миналото на Тери не ѝ готвеше същите изпитания? Дори самата мисъл за това ѝ се струваше непоносима.

Съзнанието за крехкостта на илюзиите, с които бе живяла, накара стомаха ѝ да се свие. Под тънката обвивка на нормалното ежедневие, подобно на чудовище в мрака на дълбините, през цялото време се бе стаявала истината за това, коя бе тя всъщност и каква щеше да остане завинаги — жена, владееща изкуството на смъртта.

Струваше ѝ доста усилие да се откъсне от миналото. Сърбайки чая си, тя се залови да обмисля настоящите си проблеми. Накрая се реши, стана от мястото си и загаси всички лампи. Дълго стоя права в тъмната стая, като едва се осмеляваше да диша. Трябваше да използва цялата сила на волята си, за да стигне до прозореца, чувствайки бясното блъскане на сърцето в гърдите си.

Застана напълно неподвижно, пердетата докосваха лицето ѝ. Може би плачеше. Най-сетне леко, с върха на показалеца си, отмести края на едната завеса.

Под нея булевард „Виктор Юго“ бе пълен с паркирани коли. Светлината на уличните лампи проблясваше сред клоните на дърветата, по тротоарите като привидения преминаваха дълги сенки, хвърляни от фаровете на автомобилите. Не видя нищо необичайно и вече се канеше да се отдръпне от прозореца, когато долу неочаквано проблесна кибритена клечка. Тя притаи дъх. Пламъчето прогони за

миг мрака от входа на отсрещната сграда и тя видя едно лице и една ръка — някой гледаше право към нея.

Сутан неволно изпищя и отскочи от прозореца. След това, притискайки овехтялата снимка на щастливата двойка към гърдите си, прошепна:

— Защо си отиде, Тери? Как ще се справя сега сама?

От паркираната кола Мабюс наблюдаваше Сийв Гуарда и Даяна Минг, застанали пред ярко осветения портал на болницата. Той вдигна ръка и се прицели с показалеца си между очите на Сийв. По-добра мишена не можеше да се желае.

Представи си тъпия шум от заглушения изстрел, тихия пукот на строшеното стъкло, мекия, мляскащ звук, напомнящ звука от устните на доволно сучещо бебе, с който куршумът пронизва кожата, плътта и костите.

Представи си резките движения на агонизиращото тяло, бликащата кръв — да, особено кръвта, опръскала просторния портал, заляла излъскания гранитен под, покрила остриите късове стъкло, останали в рамката на вратата, искрящи и сияещи като розови диаманти под светлината на ярките луминесцентни лампи.

По една или друга причина, мисълта за кръв винаги предизвикваше в съзнанието му една и съща картина — голи, разтворени женски бедра, влажни, подканящи. Той усети нарастващата ерекция. Смъртта и сексът бяха неразривно свързани за него, сякаш представляваха двете страни на една монета, въртяща се безспир — ту осветена, ту потънала в мрак.

Мабюс се намести по-удобно в седалката на колата, която бе наел. Той обожаваше колите не по-малко от секса и смъртта. Често си представяше как умира, шофирайки със сто и петдесет мили в час срещу бетонна стена, или още по-добре, насрещен автомобил.

Тази идея, която отдавна се въртеше в главата му, се бе оформила окончателно под влиянието на „Катастрофа“ — една книга, която той си купи в чакалнята на лондонското летище „Хийтроу“ преди няколко години. Оттогава никога не пътуваше без нея, като отново и отново жадно препрочиташе многобройните сцени на еротични катастрофи сред дъждовни, обляни с неонова светлина футуристични пейзажи.

Мисълта за смъртта го поглъщаше изцяло. Нерядко се чудеше защо все още е жив, след като дузина негови братя и сестри бяха просто прах, разпръснатата по калната от кръв и преситена от трупове земя на Виетнам.

За него тези моменти бяха като периоди на просветление по време на треска. Тогава той разбираше, че смъртта не би го задоволила — тя бе твърде елементарна и чиста, може би най-чистото изживяване, с което се среща човек. Неговата карма му отреждаше нещо повече, макар все още да не бе осъзнал какво е то.

Докато гледаше как Сийв се качва в колата си, Мабюс си мислеше каква смърт би му отредил. Убийството, което си бе представил преди малко, беше просто ей така за развлечение, малка забава, съчинена колкото да мине времето.

Мабюс умееше да управлява времето — беше се научил на това тогава, когато нямаше друг избор. Освен, разбира се, ако не приемеше като избор лудостта. Когато човек прекара петстотин дни в лагер за виетнамски военнопленници и се храни само с червеи и насекоми, които изчопля от земята със собствените си окървавени пръсти, той придобива власт над времето.

Или, по-точно, над мисълта. Защото единственото, на което го научи затворът, беше, че времето не съществува. В самотата, тишината и пълния мрак, мисълта придобиваше чудовищни размери и във времето, не съществуваше нищо, освен нея. Тя изпълваше целия свят и следователно определяше реалността.

Това умение му бе послужило, когато го изтезаваха. Дори сега, ако някой го попиташе колко мъчения е понесъл, той не би могъл да отговори, защото просто не знаеше. Докато терзаеха тялото му в ада, съзнанието му витаеше някъде високо и надалеч.

Колата на Сийв потегли, карана от Даяна. Мабюс форсира двигателя си и ги последва. Нямаше представа къде отиват, но това му беше безразлично — рано или късно Сийв трябваше да спре някъде и тогава той щеше да бъде там. За голямата забава.

Стрелна език по тъмните си, напукани устни. Сред суматохата на оживената градска улица той с еднаква лекота намираше както тишина, така и мрак. После мозъкът му се изпълни с ярки експлозии и нощта се превърна в ден. Мазният напалм настъпваше като огнедишащ дракон и

поглъщаше селото му още живо, сваляйки кожата на неговите обитатели. Кошмарът беше пред очите му като на тепсия, ясен и жив.

На кръстовището светна червено и той спря само през една кола от Сийв Гуарда. В неясната светлина на уличните лампи на вътрешната страна на ръката му се забелязваха многобройни резки. Някои от белезите очевидно бяха стари, но други изглеждаха зараснали едва наскоро.

Мабюс извади малък автоматичен нож, отвори го с щракване и плъзна острието по ръката си, там където още нямаше следи от стари порязвания.

Острата болка го ободри и освежи напълно, той сякаш се отърси от сън, или по-скоро, от мисълта за сън. Това му достави голямо удоволствие.

Докато светофарът се смени, мина доста време, през което Мабюс гледаше как кръвта, неговата кръв, пълзи по кормилото подобно на животно със своя собствена, независима воля. Накрая струйката започна да капе по пода на колата, в такт с пулса му. Тогава той притисна носната си кърпа към раната, за да спре кръвта.

Два дни в седмицата Мило работеше, доколкото въобще работеше нещо, в Академия на военната история. Впрочем, това не беше учебно заведение в истинския смисъл на думата, а по-скоро библиотека, обхващаща всички области на военната мисъл, изкуство и опит.

Това бе частна академия, издържана от „Обществото за завръщане в лоното на църквата“, помещаваща се под неговия покрив.

Бароковата сграда от седемнайсети век, собственост на „Льо Жирон“, както членовете на Обществото го наричаха помежду си, бе истински дворец, проектиран от Жул Ардуен-Мансар, с характерния покрив, носещ името на архитекта. Постройката се намираше на Плас Вандом, което, имайки предвид стойността на недвижимите имоти в Париж, свидетелстваше за изключителното богатство на „Льо Жирон“.

Мило отговаряше за постъпването на нови материали в огромната библиотека, или поне официално това бяха задълженията му през два от дните в седмицата. В действителност, той бе нещо като преподавател в Академията и работата му беше да наставява

обещаващите младежи в изкуството на войната, според вижданията и разбиранията на „Льо Жирон“. Това означаваше да им представи предмета в историческа перспектива, като ги запознае с разнообразните, променящи се способности за водене на бойни действия, прилагани от гениите на войната, започвайки от Александър Македонски и стигайки до Патън^[8].

И едва тогава Мило запознаваше учениците си с теориите на Сън Цу, Иеясу Токугава и Миямото Мусаши, чиито учения бяха колкото неостаряващи, толкова и универсални.

— Вникнете в техните уроци — обичаше да настоява той. — Римската империя някога е била най-великата сила на земята. Британската империя също е имала своя звезден час. Колкото до Америка, тя достигна върха в развитието си като империалистическа държава през 1945-а. В момента тази нация е най-големият длъжник в света. Икономиката ѝ е осакатена от огромния търговски дефицит. Буйно нараства броят на бездомниците в градовете, които тя не може или не иска да подслони. Никой не желае американска продукция, дори самите американци — те искат да виждат „Made in Japan“ или „Made in Germany“ на всичко, което купуват. Ирония на съдбата ли е, че точно Германия и Япония, които изгубиха Световната война и преди четирийсет и пет години бяха на ръба на разрухата, днес имат най-силните икономики? Не, това е пример, който трябва да ни послужи за урок. Но да се върнем към Америка, този загиващ колос, очакващ единствено своя „soup de grace“^[9], който да сложи край на мъките му. Още римляните ни показаха, че разположението и корупцията са първите признаци на упадък на една цивилизация. Аферата „Уотъргейт“, както и пресният пример с иранските контри илюстрират користта и покварата във върховете на това общество — два смъртни греха, предвестяващи настъпващото зло. Затова от тук и трябва да започнем — от смъртта на Америка.

Неговите лекции винаги омагьосваха студентите и им вдъхваха почит и респект, граничещи с благоговение. За тях той символизираше силните, радикални политически мъже от старата школа, които преди влизането си в „Льо Жирон“ те бяха смятали за част от миналото.

Но като добавка към преподавателската си работа в Академията Мило развиваше и доста странични дейности, най-важна от които безспорно бе операцията „Белият тигър“.

С това кодово наименование Мафията наричаше своя план за създаване на голям канал за контрабанда на наркотици от платото Шан. За по-просто Мило и хората му също използваша това име. По практически съображения Мило бе прехвърлил повечето от работата по операцията върху гърбовете на своите верни кучета, вьетнамците Данте и Мабюс, но Логрази, представителят на мафиотските семейства, участващи в „Белият тигър“ не знаеше за това.

Поради куп причини Мило нямаше никакво намерение да му разкрива своите помощници. Безспорно, тук играеха роля и елементарните съображения за сигурност, продиктувани от естеството на работата, но преди всичко той желаше Мафията, с нейния легендарен апетит за търговия с наркотици, да си остане неразривно свързана само и единствено с него.

Един ден Логрази бе дошъл при него и му бе предложил щедро възнаграждение, както и петнайсетпроцентова дял в сделката срещу техническото обезпечаване на хода на операцията. В крайна сметка, Мафията никога не бе имала вземане-даване с опиумните вождове от платото Шан, докато той бе прекарал десетилетия в този район. Хората, изпратили Логрази, се нуждаеха от неговите връзки, както от знанията и опита му. Също така, те не биха постигнали никакъв успех с Тери Хей без неговата помощ.

Мило прехвърли в ума си обещаното заплащане. Десет милиона долара плюс процентите и всички разноски — очевидно, семействата отдаваха на тази операция твърде голямо значение.

Той знаеше за вероломството и жестокостта на Мафията, но сега тя самата бе изцяло в ръцете му. Той държеше всички козове — без него мафиотите нямаше да знаят какво да правят с „Гората от мечове“, дори ако им я дадеше просто ей така. При мисълта за това Мило едва не се изсмя на глас.

Телефонът иззвъня. Логрази се обаждаше, за да му каже, че иска да се види с него.

Това се стори доста странно на Мило, още повече, че срещата не беше на някое от обичайните места, а й посредствен туристически ресторант, разположен в търговската част на улица „Сент О’норе“.

Той намери Логрази на една маса до прозореца. Министерството на финансите, тази скучновата сграда от грамадния архитектурен

комплекс на Лувъра, се намираше на отсрещния тротоар и засенчваше заведението.

Тук нямаха азиатска бира и Мило си поръча еспресо. То се оказа отвратително на вкус, ставаше единствено за американските туристи, за които и кафето в „Макдоналдс“ е превъзходно.

Логрази пиеше минерална вода, което беше необичайно за него.

— Има един въпрос, който бих желал да обсъдим — каза той. Гласът му звучеше стегнато, в тона му се долавяше напрежение, подобно на свита пружина. Нещо не бе наред — преодолявайки пристъпа на безпокойство, Мило застана нащрек.

— Винаги съм на вашите услуги.

Логрази поиска сметката.

— Тук стана многолюдно — каза той и хвърли на масата няколко банкноти.

Те излязоха навън и след една пряка стигнаха до Пале Роял. Наоколо беше пълно с чужденци — цели автобуси немци, тук-там японци, испанци, руснаци.

— Чудя се дали чужденците ви правят, такова впечатление, както на мен — каза Мило. — Напоследък има най-много немци. Тук във Франция се притесняваме от това, че марката им е толкова силна. През 1992-ра всички граници в Европа ще паднат и жителите на страните от Общия пазар няма да имат нужда от паспорти и визи в цяла Западна Европа. Всеки ще може не само да пътува без никакви ограничения, но и да купува предприятия, недвижимо имущество, всичко каквото поиска. Нас направо ни е страх, че германците ще дойдат и ще направят с Париж същото, което японците направиха с Ню Йорк — ще го изкупят на едро.

— Германците се понасят. Поне са добри бизнесмени. Руснаците са тези, които ме притесняват. Най-голямата грешка, която можем да направим, е да подпишем споразумение за ядрените ракети с тия лъжливи копелета.

Мило се замисли дали Павлов е знаел доколко американците си приличат с кучетата от неговите опити. За самия него нямаше съмнение, че техните реакции и мислене са напълно уеднаквени от културата на великия Нов свят, изградена изцяло от стереотипи като добрите каубои на Джон Уейн и злодеите от типа на Блек Барт. Ако човек носи бяла шапка или язди бял кон, за американците той е вече

добър, независимо от това доколко постъпките му потвърждават тази представа.

Но сега той изгаряше от нетърпение да разбере истинския повод за срещата.

— Има ли някаква задача за мен?

— В моето семейство се казваше: „Дори след малките лодки остават вълнички“ — отговори Логрази. — Ние искаме този път да не останат никакви вълнички.

Мило го погледна, очаквайки да поясни думите си.

— Изглежда, че при полагането на основите за успеха на „Белия тигър“ е останала малко недовършена работа.

Те свърнаха в една странична уличка, по-далеч от шумните туристи, и там Логрази спря в сянката под колоните на някаква сграда.

— Отстраняването на Тери Хей се оказа недостатъчно — каза той. — Нещата все още не са докрай подсигурени.

През витрините се виждаше, че вътре се провежда търг. Продаваха се платна на френски импресионисти. Обширното помещение бе пълно главно с немци и японци, които ентузиазирано наддаваха, стиснали каталози в ръце.

— Тери Хей е имал любовница — продължи Логрази. — Французойка с кхмерска кръв на име Сутан Сирик.

Краката на Мило омекнаха.

Логрази наблюдаваше търга. В момента се продаваше великолепна картина на Моне и наддаването вървеше доста оживено.

— Само не ми казвайте, че не сте знаели за нея.

Внезапният порив за уриниране накара Мило да потрепери.

— Знаех, естествено. Но не допусках, че Тери е споделял...

— Там ви е била грешката. — За щастие на Мило, от известно време Логрази не поглеждаше към него — в противен случай неминуемо би забелязал смъртната му бледност. — Сега искаме от вас да направите така, че тази Сирик да последва своя любовник.

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна то рязко Логрази. — Няма да се пазаря с вас. Направете го и точка. — Той се завъртя на пета и си тръгна.

Мило гледаше потресен как Логрази бързо се отдалечава, оставяйки го между Сцила и Харибда — нямаше как да пренебрегне

нареждането му, но, от друга страна, не можеше и да убие Сутан.

После затвори очи и се помъчи да се успокои. „Мисли! — каза си ядно той. Какво ще даде на Мафията смъртта на Сутан?“ Нямаше понятие за отговора и точно затова трябваше на всяка цена да го открие.

Пред очите му немците и японците продължаваха да наддават за Моне и той си помисли със срам: „Изглежда, все пак не сме много далеч от американците — вече всеки иска парче от нас.“

Докато Крис Хей успя да уреди всички формалности около пътуването си до Франция, над Ню Йорк вече бе настъпила нощта.

Чувстваше съзнанието си като решето, през което миговете се процеждаха като песъчинки, безформени и безсмислени. Сякаш живееше в някакъв сумрачен свят, в който чувствата не съществуваха. Брат му бе мъртъв — от мига, в който научи това, имаше усещането, че вдишва не кислород, а новокаин — вцепенение бе обхванало както тялото, така и мислите му.

Улови се, че гледа мигащата лампичка на телефона си. Аленото кръгче не му говореше нищо, сигналът му се губеше като светлината на морски фар сред гъста мъгла. След това чу звъна, който изглежда продължаваше от доста време. Когато накрая разбра, че идва от телефона, той вдигна слушалката.

— Бонжур — каза един женски глас.

Крис не отговори.

— Ало?

Той прочисти гърлото си.

— Да?

— Говорите ли френски, мосю?

— Да, мадам — каза той. — Какво мога да направя за вас?

— Търся мосю Хей — каза Сутан. — Крис Хей.

— На телефона.

— Е, добре — тук тя се поколеба. Сърцето ѝ биеше ускорено. — Обажда се Сутан Сирик — успя да произнесе накрая. — От Франция, Ница.

Крис се изправи в стола си.

— Сутан — каза той със стегнато гърло, — ти ли си?

— Да — отвърна тя. — Сега използвам моминската фамилия на майка си.

Крис не знаеше какво да каже, нито какво да мисли. Умът му бе скован, сякаш го бяха замразили в леден къс.

— След цялото това време... — думите почти го задавиха.

— Да, знам че не е леко — каза тя. — Сигурно се чудиш защо ти се обаждам.

Слушалката замлъкна за толкова дълго време, че накрая Крис каза „Там ли си?“, сякаш викаше дух от царството на мъртвите.

— Да — отговори тя. — О, хайде стига. Търся те във връзка с брат ти.

— Значи познаваш Тери?

— Живяхме заедно пет години.

Боже Господи! Стомахът му се сви на топка.

— Знам, че Тери е мъртъв, Сутан — промълви той с усилие. Върху плещите му се бе стоварило нещо голямо и тежко, непосилната тежест го смазваше. — Обадиха ми се от офиса на баща ми. Вероятно френската полиция е взела от теб служебния му телефон.

— Да.

— Благодаря, че ми се обади. — Дишането му се удаваше с труд.

— Странното е — каза бързо тя, — че намерих пощенска картичка, която се е канел да ти изпрати. В нея пише, че не сте се чували десет години — вярно ли е?

— Да, приблизително толкова. — Той я слушаше едва наполовина.

— Пише също, че идната седмица щял да идва в Ню Йорк да те види. Било нещо важно.

Крис мълчеше. Ръката му стискаше слушалката толкова силно, че пръстите го заболяха.

— Имаш ли някаква представа защо Тери е искал да говори с теб?

— Откъде мога да знам?

— Искам да кажа, изпращал ли ти е нещо през последните един-два месеца?

— Не. Той никога нищо не ми изпращаше. — За момент Крис се вслуша в нейното дишане, след което бавно изплува от обхваналото го вцепенение. — Сутан, да не би да имаш някакви неприятности?

— Не знам — отвърна тя. — Изглежда Тери е имал доста тайни.

— Не бих се учудил.

— Въпросът е там, че те продължават да съществуват и след смъртта му.

Крис се замисли за малко.

— Виж какво — каза той, — баща ми не е тук и аз трябва да уредя всички формалности, затова заминавам за Ница вдругиден. Ще бъда в хотел „Негреско“. — Сърцето му болезнено се сви. — Защо не дойдеш там да пийнем по нещо?

— Мисля, че имам по-добра идея — отвърна Сутан. — Ще те взема направо от летището. Кога пристига самолетът?

Той ѝ каза часа, както и номера на полета на компанията Пан Ам.

— Bon. Merci, Крис. A bientôt^[10].

Сутан, Сутан. Името ѝ му напомняше молитвите, които като дете казваше преди лягане^[11].

„Не мисли сега за това“, мина му през ума.

Тери искал да дойде в Ню Йорк, за да го види? Това действително беше нещо необичайно. Какво ли е било толкова важно, та да го накара да прекъсне десетгодишната си раздяла със семейството?

Дали въобще някога щеше да научи?

Той завъртя стола си към прозореца и се загледа навън. Гласът на Сутан продължаваше да звучи в ушите му дълго след като остави слушалката. Над Сентръл парк се бяха спуснали мастилени сенки и короните на дърветата тънеха в мрак. Заобиколен от безбройните светлини на града, паркът сякаш се бе превърнал в символ на собственото му бъдеще — неизвестно и изложено на волята на стихииите.

„Май понакуцвате?“

„Нищо особено, стара контузия... Обажда се от влагата.“

Това не беше вярно — болката означаваше нещо. Или по-скоро някой, едно име, което се връщаше към него като бумеранг.

Сутан.

Той затвори очи и принуди мислите си да потекат в друга посока. Имаше нужда от аналгин. Преди да звънне телефонът, мозъкът му бе зает с Аликс Лейн.

В съзнанието му изплува споменът за една вечер преди около месец. Вечеряха заедно с Брам Страйкър, специалист по бракоразводните дела, когото Крис познаваше бегло. Този адвокат с право се ползваше със славата на акула в съдебната зала, а също така, с право или без — с името на сваляч, който преспива с клиентките си, според твърденията на момичетата от офиса. Но така или иначе, той имаше остър ум и Крис го намираше за интересен събеседник.

На излизане от ресторанта Страйкър му каза, че има уговорка след вечеря да се отбие на някакво събиране.

Оказа се, че мястото е мрачният едностаен апартамент на Аликс Лейн на Деветдесет и трета улица. Независимо че стаите бяха доста високи, атмосферата беше учудващо задушна и потискаща. Може би причината за това беше в броя на гостите, които трябваше да са три пъти по-малко, за да се чувстват удобно.

На Крис му стана зле още с влизането. Като типичен жител на Ийст Сайд^[12] той бе свикнал с определена среда на живеене, както един обитател на Бевърли Хилс предпочита да живее или в апартамент, или в някоя вила на хълмовете^[13].

Страйкър незабавно се изгуби от очите му някъде сред тълпата. Тютюневият дим забулваше всичко наоколо, а мощните звуци на музиката едва не го изтикаха обратно в антрето. Крис кимна на някакъв познат от конкурентна фирма, поздрави още двама-трима и накрая с много труд успя да си пробие път до бара. Там, с питие в ръка, прекара десетина сравнително спокойни минути в професионален разговор с един съдия от Върховния съд.

Тогава прецени, че гостуването му е продължило достатъчно и тръгна да търси Страйкър, макар предварително да бе наясно, че в тази лудница шансовете да го открие са минимални. Опита се да влезе в кухнята, но вътре бе такава блъсканица, че не успя да се провере през вратата.

Продължавайки нататък по коридора, той стигна до спалнята. Тук бе още по-шумно и задимено. Музиката не отстъпваше по сила на тази от хола, и смесвайки се, двата ритъма караха въздуха да трепти като на оживено кръстовище в пиков час. По леглото се въргаляха хора, други пък бяха отворили балконската врата и танцуваха отвън. Страйкър не се виждаше.

Тогава Крис се отказа от намерението си и тръгна да се връща. Когато минаваше край банята, вратата случайно се откряна, той погледна вътре и видя как Страйкър прегръща Аликс Лейн. В паметта му този момент бе обгърнат от пълна тишина.

Той гледаше как двамата се целуват, поразен от безизразното лице на Страйкър, лишено от всякакво чувство освен своеобразното тържество, когато Аликс обви крак около бедрото му и се притисна в него, сякаш в отчаяние. Впечатлението бе, че той едва ли не се надсмива над нея.

Крис изпита силно желание да забие юмрука си във физиономията на Страйкър. Обля го студена пот — никога преди не се бе сблъсквал с такава безстрастна похот, не бе подозирал, че една целуваща се двойка може да представлява толкова отблъскваща гледка. Изправен пред тази действителност, той тихо се отдръпна и си отиде.

Крис отвори очи. „Изглежда силата ми е в мълчанието, каза си той. И тогава, когато Аликс беше побесняла на стълбите пред съда, пак си мълчах.“

Той изгаси лампата на бюрото, взе си сакото и излезе от офиса. По това време на денонощието вратата се заключваше автоматично; щракването на бравата отекна глухо в празния коридор.

Известно време стоя на тротоара и гледа как такситата забързано профучават по мокрите, хлъзгави улици. Прибрали се от работа, хората сега поемаха към ресторантите и театрите. Очевидно щеше да се наложи да върви пеша.

Крис не знаеше какво да прави, накъде да тръгне. Възможностите бяха много, но за съзнанието му, претоварено от обърканите образи и преживявания на миналото, простият избор се превръщаше в непосилна задача.

Той стоя така край стената от гранит и мрамор, гледайки как светлините се плъзгат край него и изчезват в дъжда, докато накрая споменът, който досега бе потискал, изби като мощна струя и изпълни нощта. Намираше се край ритуалната зала на военновъздушната база в Дувър и гледаше как войниците разтоварват от самолета алуминиевите ковчези, прясно опакована пратка от красивия град Дананг в Централен Виетнам. Той чакаше, за да положи последни грижи за един свой приятел, който поради липса на други близки бе вписал името му в застраховката си за живот.

Двайсетгодишният Крис Хей трепереше под топлите лъчи на лятното слънце, обзет от смразяващата мисъл, че брат му Тери, морският пехотинец, героят, може би лежи в един от тези лъскави ковчези и те така и няма да си кажат сбогом.

Дъждът, който валеше все така силно и равномерно, започваше да го потиска нетърпимо.

Той тръсна глава, вдигна яката си и пое към къщи, приведен под напора на гъстите капки.

Когато се прибра, смъкна прогизналите си дрехи и нахлузи къси гащета и фланелка без ръкави. В спалнята имаше голямо огледало, което го отразяваше в цял ръст.

Мускулестото му тяло без съмнение би впечатлило страничния наблюдател. Висок на ръст, широкоплещест и с тесни бедра, той притежаваше фигура на атлет. Това не бяха обемистите мишци на культурист, нито пък жилестите, изпити форми на бегач на дълги разстояния — тази суха, издължена мускулатура можеше да бъде резултат единствено на плуване или колоездене.

Но Крис виждаше единствено младежа отпреди години, неуморната машина за упражнения, имаща всички шансове да спечели „Тур дьо Франс“ — тази изтощителна комбинация от скорост и издръжливост, в която състезателите трябваше да поддържат скорости от над двайсет и пет мили в час по стръмните алпийски склонове. Годината беше 1969-а, същата, в която куршумите свиреха край ушите на Тери в Югоизточна Азия.

Тази година обиколката бе посветена на „La France profonde“ — градовете и селата от вътрешността на страната, тоест онази Франция, която Крис дотогава обичаше с цялото си сърце. „La France profonde“, която го издигна до главозамайващите висини на успеха, а после му показа юмрука си, така че той се завърна у дома друг човек. Цъфтящата му младост, изпълнена с безгранична сила и жизненост, с „risico“, както италианците, с които се запозна там, наричаха постоянното рискуване, и най-вече — с вяра, че животът е едно безкрайно настояще, в което не може да се случи нищо лошо, всичко това си бе отишло безвъзвратно.

Колко бе остарял от тогава? Крис не знаеше. Ако въпросът бе единствено в годините, то — малко. Очите му бяха все тъй сини, косата — черна и къдрава, по лицето и тялото му нямаше грам

тлъстина, а бръчките почти липсваха. „В теб има келтска кръв, сине“, обичаше да казва баща му. Действително, на младини той често се виждаше в мислите си като келтски воин, облечен в доспехи, вдигнал меч срещу пиктските орди, прииждащи към каменните монументи на Стоунхендж^[14].

Боже, колко отдавна бе всичко това. Но, от друга страна, той все още чуваше тихия глас на Сутан в слушалката.

Той отиде до старинното френско писалище в спалнята и извади от едно чекмедже дебела пачка машинописни листа. Ластикът, с който бяха захванати, се скъса от допира му, хартията беше стара и пожълтяла. В горния десен ъгъл бе написано с неговия почерк „Могьо, 1969.“

Не бе пипал този ръкопис от години и сега, докато четеше грапавите изречения, му стана ясно защо. Импулсивно захвърли листата обратно на мястото им и хлопна чекмеджето.

После стана и отиде бос до другата, по-малка спалня, която използваше за тренировките си. До стената бе изправен скрипец с тежести, до него имаше машина за гребане. Срещу прозореца стояха редом велосипеден тренажор и електронна пътечка за бягане на място.

Крис се качи на тренажора и завъртя педалите. Погледна навън през прозореца — трийсет етажа под него се намираше Трето авеню, но там не се виждаше нищо особено. Тогава съзнанието му постепенно се изпълни с други гледки — Тонон ле Бей, Шамони, Обан, Дин. И той отново почувства на гърба си жълтата фланелка, за която жадуваха всички, но единствено водачът в „Тур дьо Франс“ можеше да носи.

Един час по-късно Крис слезе от седалката и продължи с четирийсет минути гребане при максимална скорост. След това се хвърли на тежестите, докато накрая усети как прекрасната умора обзема обляното му в пот тяло. Но нито тя, нито хладният душ успяха да му донесат желаното спокойствие. Споменът за Могьо се върна отново. Обиколката на Франция не бе единственото, което той преживя през лятото на 1969-а.

Вече облечен, той крачеше напред-назад из апартамента си като животно в клетка. Във всяко огледало и прозорец му се привиждаше

образът на Сутан. Крис не издържа, сграбчи един шлифер и излезе навън.

Едва след като отмина 72-ра улица, осъзна накъде отива. Намираше се само на две-три преки от дома на Макс Стайнър.

Стайнър живееше в стара, зле проектирана сграда на 75-а улица, между Пето авеню и авеню Медисън. Портиерът се свърза с него по домофона, след което посочи на Крис един от асансьорите — тук всеки от тях обслужваше по два апартамента на етаж.

Когато излезе от асансьора, Макс вече бе отворил вратата и се усмихваше широко насреща му. Крис с благодарност си помисли, че още откакто постъпи в „Стайнър, Макдауъл и Файн“, той винаги си оставаше негов съюзник. Ето кое го бе накарало да дойде именно тук — рамо до рамо с Макс щеше да се чувства по-спокоен.

— Да тържествуваш ли си дошъл? — попита Стайнър, докато раздрусваше ръката му. — По новините в шест приказваха само за теб, кучи сине! — За състоянието, в което Крис се намираше, този бурен ентузиазъм бе не по-малко потискащ от дъжда на улицата.

— Искам да поговорим, Макс.

— Разбира се, разбира се. — Макс го задърпа към вестибюла. Отвътре се чуваха гласове. — Но не веднага. Влизай, имам малко гости. Ти ги познаваш — Бил и Марджъри Хорнър, Джек и Бети Джонсън и така нататък. Току-що вечеряхме. Поседни при тях, пийни нещо, след малко, като дадат новините в единайсет, ще можеш да тържествуваш на воля.

— Не, не, не се безпокой. — О, Господи, помисли си Крис, само това ми липсва, да си надяна светската физиономия и да говоря глупости на чаша мартини.

— Какво ти става пък сега? — каза Стайнър. — Надявам се не си толкова глупав, та да си въобразиш, че ме притесняваш. Освен дето тук всички те познават — той се засмя. — Има дори твои почитатели, които ще ме одерат жив, ако разберат, че съм оставил техния кумир да се измъкне току-така. Ще бъдеш героят на партито!

На Крис му мина през ума, че Стайнър не знае за смъртта на Тери, а сега нямаше как да му каже за това. Представи си удивеното му изражение: „Но ти никога не си ми казвал, че имаш брат.“ Това вече щеше да му дойде много. Единственият изход бе да излъже нещо и да си тръгне.

— Наистина не мога, Макс — каза той. — Отбих се само за малко и без това вече закъснявам за една среща.

Стайнър го погледна внимателно.

— Сигурен ли си, че няма да останеш за едно питие?

Крис кимна отчаяно, отстъпвайки към асансьора.

— Сигурен съм — отвърна и натисна копчето.

— Е, както искаш — усмихна се Стайнър. — Утре ще се чуем, нали?

— Да, разбира се, ще ти звънна. — Асансьорът най-сетне дойде и той се качи в него.

— А, Крис, Аликс Лейн днес беше готова да те изяде с парцалите, нали сама си беше поискала това дело от окръжния прокурор. Да знаеш, че страшно се гордея с теб.

Крис не успя да отвърне нищо, думата „благодаря“ му преседна на гърлото.

Вън дъждът беше поутихнал, но нощта бе влажна и гореща като през август. Той спря някакво такси.

— Накъде, приятел?

Крис отговори нещо, което веднага след това изхвъркна от съзнанието му. Градът, изпълнен с живот, се носеше покрай него, кипящ от движение, смях, забързани нозе; по широките булеварди се разхождаха двойки, в сенките между сградите се прегръщаха влюбени и в един миг той осъзна, че не се вписва никъде в това пъстро многообразие.

Бяха навлезли дълбоко в района на Сентръл парк, когато Крис попита:

— Къде ме карате, по дяволите?

— Деветдесет и трета улица, на запад от Кълъмбъс авеню — каза шофьорът. — Ако мислиш, че има по-пряк път дотам, грешиш.

Господи, там живее Аликс.

— Слушайте, не може да съм...

Шофьорът удари спирачки и се извърна към него.

— Ако искаш да отидеш някъде другаде, приятел, кажи си и толкова.

Отзад започнаха да свирят клаксони, колата препречваше движението.

— Не — отвърна с безжизнен глас Крис, — карайте, всичко е наред.

Но не беше така. Далеч не всичко бе наред и докато натискаше звънеца до пластмасовата табелка с името на Аликс, той продължаваше да се чуди какво изобщо търси там. В почернялото от мръсотия табло на домофона се чу пращане, той извика нещо в него и след малко входната врата забръмча.

В асансьора миришеше на пици и дим от пура. Той слезе на четвъртия етаж и се озова в тесен, слабо осветен коридор. Стените бяха боядисани наскоро, като от това издутините в мазилката само личаха още повече.

В дъното се отвори врата и Аликс Лейн се показа на фона на осветения апартамент. Носеше отрязани джинси, избелели почти напълно, блузка с къси ръкави, на която пишеше „Предпочитам да си карам колелото“ и нищо повече. В ръката си държеше парче пица.

Крис застана пред нея.

— Надявам се, че не пушиш пура.

— Какво? — тя го изгледа така, както хората в цирка гледат тринайсетия заек, излязъл от цилиндъра на фокусника. Всичко бе прекалено невероятно, за да е истина.

— Искам да кажа, сама ли си — поясни Крис.

Сийв Гуарда гледаше отрязаната глава на своя брат в краката си и се питаше какво, за бога, се е случило. Даяна Минг и той бяха коленичили край живия плет зад църквата „Света Троица“ в Ню Канаан, заедно с тях беше и Харви Блокър, детективът от градската полиция, натоварен с разследването на случая.

Той бе масивен мъж със зачервени очи и късо подстригана коса с неопределен жълтеникавосив цвят. В единия ъгъл на устата си имаше херпес, който непрестанно изследваше с език.

— За пръв път виждам подобно нещо — говореше той в момента. — Главата е тук в градината, а останалата част от трупа — вътре в църквата — той изпъшка, премествайки тежестта си от единия крак на другия. — Както сигурно сте забелязали, имало е кратка борба.

— Не са ли видели някой да влиза в ризницата? — попита Сийв. Заседналата в гърлото му буца го задушаваше.

Блокър поклати глава.

— Разпитахме много хора. Отец Донели е видял брат ви да отива там, но това е било съвсем обичайно — той е имал навика да се уединява за известно време след месата и поради това отец Донели не заподозрял нищо нередно.

Сийв не откъсваше поглед от странните вълнообразни очертания по срязаната плът на врата на брат му и се опитваше да разгадае техния смисъл.

— Но след като минал един час — продължи Блокър, — а отец Гуарда бил все още вътре, отец Донели отишъл да провери какво става. Тогава намерил тялото и се обадил на нас.

Те заобиколиха църквата, минаха през един от страничните входи и влязоха в ризницата.

Доминик лежеше на дясната си страна. Зловещата, свръхестествена гледка на тяло без глава плашеше. „Това не е моят брат, каза си Сийв. Не е възможно това да е Дом.“

— Разбирате ли нещо, Блокър?

Детективът потри нос с дебелия си показалец.

— Абсолютно нищо, да ме вземат мътните. Кой ще вземе да убива свещеник? Не виждам никакъв смисъл.

— Може би е някой психопат? — каза Даяна Минг.

Блокър вдигна рамене.

— Нищо чудно. Вече ги има какви ли не. — Той с пъшкане разтърка изтръпналите си бедра; изглежда клякането при огледа на главата не му бе допаднало особено. — Е, поне до момента сторихме всичко по силите ни. Но ако трябва да бъда откровен с вас, лейтенант, по всичко изглежда, че разследването скоро ще се окаже в задънена улица.

Междувременно Сийв се бе привел над тялото и го изучаваше сантиметър по сантиметър със зоркостта на колекционер, разглеждащ рядък екземпляр. Каквото и да се случеше в живота му от тук нататък, той искаше да запомни този момент завинаги.

Блокър махна с ръка на хората от съдебната експертиза:

— Готово, ваш ред е сега.

— Момент — каза Сийв, — мога ли да остана за малко насаме с брат си?

Блокър подръпна крайчеца на ухото си.

— Разбира се, защо не. Хайде, момчета — обърна се той към останалите. — Да излезем навън.

Когато остана сам, Сийв извади от обичайното място в страничния си джоб един малък несесер. Когато разтвори ципа, вътре лъсна набор от миниатюрни метални инструменти, които бе събирал през годините — оръдията на неговия занаят.

Той избра чифт фини пинцети, протегна ръка и леко ги вкара в десния джоб на своя брат. Когато се навеждаше над трупа, Сийв бе съзрял вътре нещо, което никой от правостоящите не можеше да види — тънка бяла ивица. Ако това бе листче хартия, пинцетите щяха да го извадят.

Миг по-късно то вече бе в ръцете му. Пъхна го в джоба си и тъкмо се канеше да прибере несесера, когато два от пръстите на дясната ръка на Дом привлякоха вниманието му с неестественото си положение. Той ги подбутна с върха на пинцетите и установи, че са счупени със силен, рязък удар.

После, взирайки се по-внимателно, забеляза и още нещо. Като извади от своя комплект четчица, с каквато жените си слагат руж, той бързо събра в едно найлоново пликче онова, което се намираше по върховете на пръстите. Накрая стана, прибра всичко и излезе от ризницата.

— Детектив Блокър, много съм ви признателен за всичко, което направихте. — Той нарочно не погледна как екипът на съдебната експертиза пристъпи към задълженията си.

— Това ми е работата — отвърна Блокър. — Благодаря, все пак. Напоследък никой не се сеца да благодари на полицията.

— Имате ли нещо против да поговоря с някои от свещениците? — попита Сийв. — Сам разбирате, брат ми все пак е живял сред тях...

— Да, разбира се — каза Блокър. Мозъкът му вече бе изцяло зает от мисълта за отдавна пресрочената вечеря. — Нямам нищо против.

Той се сбогува и се скри зад ъгъла на църквата. След малко видяха колата му да се отдалечава, отнасяйки със себе си целия състав на следствието.

— Каква беше цялата тая работа? — попита Даяна.

— Остави го, нека се радва — отвърна Сийв. — Малко подмазване не пречи, стига да постигнеш своето. Ясно е, че Блокър няма да свърши нищо. Не мисли, че много го боли за брат ми —

просто смъртта на Дом трябва здравата да го е стреснала, за да ме изчака да дойда от Ню Йорк. Донели сигурно му е казал, че братът на отец Гуарда е лейтенант от полицията.

— Май забравяш, че сме в Кънектикът, шефе. Тук пълномощията ти не важат.

— Не и когато става въпрос за брат ми — отвърна Сийв. — А освен това Блокър знае, че има право да поиска помощ, но не си помръдва тлъстия задник да поиска нечие съдействие.

Те откриха отец Донели да се моли в олтара пред статуята на Христос и търпеливо го изчакаха да свърши.

Накрая свещеникът се обърна.

— А — сепна се той и се изправи. — Мислех, че всички полицаи вече са си отишли.

— Така е — отвърна Сийв. Той виждаше, че Донели е прекалено развълнуван, за да го познае. — Аз съм братът на отец Гуарда.

— Пресвета Дево! — възкликна свещеникът. — Радвам се, че сте тук. Той имаше восьчнобледо лице, чието изражение сякаш бе печално по природа. — Съжалявам, синко, че трябваше да се срещнем при такива обстоятелства. Всички много скърбим за отец Гуарда. Той беше уважаван и обичан тук.

„Очевидно не всички са го обичали“, помисли си Сийв.

— Знам, че сте имали тежък ден, отче — каза той, — но може би все пак ще се съгласите да ви задам няколко въпроса.

Донели кимна с глава.

— Ще се радвам, ако мога да ви бъда полезен с нещо.

— Детектив Блокър сигурно вече ви е питал същите неща, така че ще ви помоля да се запасите с търпение. Вие пръв сте намерили брат ми, така ли?

Свещеникът кимна утвърдително.

— Как стана?

— След месата отец Гуарда винаги се оттегля в ризницата, но обикновено не стои там по-дълго от половин час. Когато този път се забави цял час, аз започнах да се безпокоя и отидох да видя какво става.

— И?

Отец Донели видимо се затрудняваше да продължи. Смъртта поначало се описва трудно, особено ако е толкова чудовищна.

— Видях го. Тоест, видях тялото му.

— Как лежеше?

— Не ви разбрах?

— Имам предвид по гръб ли беше, или по лице? — каза Сийв.

— На дясната си страна.

„Така, значи не са местили Дом преди моето идване“, помисли си той.

— Какво направихте след това?

— Приблжих се до него, разбира се — отвърна Донели. Сийв помнеше, че по думите на Блокър свещеникът се е обадил в полицията незабавно. — Той бе мъртъв. Нямаше никакво съмнение... — гласът на отеча секна.

— Продължавайте — меко каза Сийв след кратка пауза.

След като се посъвзе, Донели заговори отново.

— Помолих се за него. Казах Отче наш и Аве Мария. След това отидох да се обадя в полицията и на епископа.

— Нищо повече ли не правихте в ризницата?

— Не.

— Да се върнем малко назад — каза Сийв. — Кажете ми, ако обичате, къде бяхте вие и останалите свещеници веднага след приключване на месата?

— Вижте, други свещеници всъщност няма. За съжаление в наши дни това призвание все повече запада и църквата е принудена да наема миряни за много от дейностите, които по-рано се извършваха от помощник-свещеници като мен. При нас в „Света Троица“ има двама такива — мистър Дилън и мистър Рийд. Но нека отговоря на въпроса ви. Аз говорих с един от енориашите, мистър Аткинсън. Ставаше дума за набиране на средства за църквата, той често помага при тези начинания. Дилън беше с нас, а Рийд се виждаше от другата страна на олтара.

— Колко продължи разговорът ви с мистър Аткинсън, отче?

— О, поне двайсет минути. Трябваше да изясним много неща.

— Разбирам. — Сийв си водеше бележки. — Дилън през цялото време ли беше с вас?

— Да.

— Ами Рийд?

— Той излезе навън, пред входа. След месата един от нас винаги стои там. Това бе идея на отец Гуарда. Той смяташе, че за някои енориаши ще е по-леко да говорят с нас, когато сме извън църквата. И както обикновено, беше прав. — Очите на свещеника се наляха със сълзи.

Сийв погледна към бележките си, но мислите му бяха заети с друго.

— Според детектив Блокър никой не е забелязан да влиза в ризницата, докато брат ми е бил вътре — каза той.

— Вярно е — кимна отец Донели.

— Добре, сега се намираме край олтара. Тук някъде ли е мястото, на което сте разговаряли с мистър Аткинсън?

— Точно на него сме застанали.

Сийв протегна врат.

— Интересно — каза той. — Входът на ризницата не се вижда от тук.

Донели погледна нататък.

— Прав сте, така е.

— Още по-малко е можел да го види Рийд, след като се е намирал от другата страна на олтара. Това означава, че след месата всеки е можел да влезе там, без никой да го забележи.

— Така излиза — каза отецът, разстроен.

Сийв вътрешно си пое дъх.

— Някой да ви се е сторил подозрителен на днешната проповед? Може би сте видели непознато лице?

Донели придоби съвсем отчаян вид.

— Не съм никак добър физиономист. Отец Гуарда беше силен в това — той познаваше по лице всеки мъж и жена в енорията.

„Последен опит“, каза си Сийв.

— Да сте видели или чули по време на месата нещо необичайно, отче?

Свещеникът поклати глава.

— Не мога да се сетя. — Той замислено сви устни. — Впрочем да, някой сложи на диска банкнота от хиляда долара, но не вярвам това да ви интересува.

— Напротив — отвърна Сийв, — често ли имате такива дарения?

— О, да, енорията е заможна, а и набирането на средства се удаваше на отец Гуарда. Но естествено, пожертвования от този род обикновено се правят с чек. Не помня друг път да е имало толкова голямо дарение в брой.

Сийв бе заинтригуван.

— Кой носеше дискоса, отче — попита той.

— Аз.

— Помните ли как изглеждаше този човек?

— Беше мъж. — Той видя израженията на лицата им и добави: — Не мислете, че се шегувам — просто това е всичко, което помня. Не се загледах в него, а и съм...

— Знам, лош физиономист — довърши вместо него Сийв.

— Останалите бяха заети с друго по време на месата и също не са го забелязали. Страшно съжалявам, че не мога да ви помогна повече.

— Не се притеснявайте, отче. — Сийв затвори бележника си. За съжаление, това беше нещо обичайно при събирането на показания. При всяко разследване трябваше да внимава бумащината и безплодните лутания да не го изхабят, преди да е напилал водещата нишка. А тя, както го бе убедила собствената му практика, винаги съществуваше. — Сигурен съм, че сторихте всичко по силите си.

Донели кимна, но изражението му ясно показваше, че се съмнява дали е бил особено полезен.

Вече бяха почти до вратата, когато отецът им викна да изчакат и забързано ги настигна.

— Сетих се нещо — каза той. — Когато броях даренията след месата, видях на хилядадоларовата банкнота някакъв прашец.

— Какъв прашец? — попита Сийв.

— Не знам. Искам да кажа, не знаех. Видя ми се любопитно, затова го избърсах и го показах на мистър Дилън. Той каза, че било грим.

— Грим ли?

Донели кимна.

— Да, с телесен цвят. Като този, който жените слагат на лицето си.

— Не го ли запазихте случайно?

Лицето на отца се изопна.

— Не — отвърна той, — пък и прашецът беше съвсем малко.

— Няма значение — каза Сийв. — Дали не бихте могли да ми услужите с банкнотата? Може би в лабораторията ни ще успеят да го открият.

— Сега пък грим — каза Даяна, докато отецът бързаше към стаята си. — Да не би да мислиш, че брат ти е бил убит от жена?

— Защо, толкова невероятно ли ти се вижда?

— Боже мой, шефе, за да се обезглави човек, се иска доста сила.

— Ти за колко време можеш да изкараш един мъж от строя? — попита той.

— Едно е ритник в слабините — отговори Даяна, — а да отрежеш нечия глава — съвсем друго.

Той замислено присви очи.

— И все пак не бива да се отхвърля всяка възможност, преди да се провери докрай.

Даяна взе банкнотата от свещеника, докато Сийв пишеше разписка върху един лист от бележника си.

— Ще си получите хилядарката обратно веднага щом свършат с нея в лабораторията, отче. А засега приежете моите благодарности.

Отец Донели най-сетне се усмихна.

— Радвам се, че можах да ви окажа по-осезаема помощ. Довиждане и се пазете. Нека Бог бъде с вас.

Навън нямаше жива душа. Ярките лампи на паркинга пред църквата пръскаха синьо-виолетово сияние над околните дървета. Те седнаха в колата и Сийв подаде на Даяна найлоновото пликче.

— Когато стигнем в града, дай това в лабораторията заедно с банкнотата. Кажи им, че е спешно.

— Какво има вътре? — попита Даяна, като завърташе ключа.

— Кой знае — отвърна Сийв. — Може би нищо, а може би улика, която ще ни доведе до убиеца на брат ми.

Даяна включи на скорост и колата потегли.

— Какво ще кажеш да хапнем някъде? — каза тя. — Така трудно ще изкарам чак до града.

— Знам наблизко едно място — каза Сийв и ѝ посочи накъде да свие. — С Дом ходехме там, когато идвах да го видя. — Той включи осветлението в колата и извади отчета за произшествието с Питър Лунг Чън, който бе писал по пътя на идване. Опита се да го прегледа,

но не можеше да разбере нищо, сякаш четеше на непознат език. „Дом, Дом, мислеше си той безспир, кой постъпи така с теб? Как ще съобщя сега на мама, та това ще я съсипе. Но не мога и да го скрия от нея.“

— Ще оставя материалите в лабораторията — обърна се към него Даяна, — а след това ще те откарам да поговориш с Елена Ху.

Сийв кимна и притисна очи с пръсти. „Сигурно остарявам, каза си той. Едва осем и половина е, а вече ми се спи. В колко започна смяната ми тази сутрин?“ Едва сега осъзна, че бе работил непрекъснато от девет часа предната вечер, когато започна акцията по залавянето на Чън. „Господи, мина му през ума, нищо чудно, че никой не желае и частица от мен — просто няма какво повече да вземе.“

— Едва гледаш от умора — каза му Даяна. — Повече се нуждаеш от майчица, която да те сложи в леглото, отколкото от шофьор, който да те размотава по цялото Източно крайбрежие.

И двамата чуха сирената едновременно. Сийв погледна в шофьорското огледало проблясващите отзад червени светлини.

— Не може да е за превишена скорост — каза той. — Трябва да са видели полицейските ни номера.

Боядисаната в бяло и тъмносиньо полицейска кола ги застигна и Даяна намали скоростта. През отворения прозорец се показа униформен сержант.

— Лейтенант Гуарда от Нюйоркската полиция?

— Точно така.

— Бихте ли ни последвали, сър? — въпросът прозвуча по-скоро като заповед.

— Какво има, по дяволите? — попита раздражено Сийв. — Трябва да се връщаме в Ню Йорк.

— Детектив Блокър иска да говори с вас. — Сержантът махна с ръка, сякаш повеждаше керван заселници през Скалистите планини, след което колата му с вой се устреми в нощта.

— Майната ти — каза Сийв. Даяна натисна газта и пое след тях.

По отношение на Логрази Мило бе сигурен само в едно — че не може да му има доверие. Затова и се чувстваше спокоен с него — всякаква увереност липсваше, следователно нямаше нищо, което да

приспива вниманието му. Добре е, смяташе той, когато човек знае с кого си има работа и взима съответните мерки.

Ето защо той бе проявил достатъчно предвидливост да постави в жилището на Логрази подслушвателно устройство. Разбира се, там ежедневно претърсваха за подобни електронни играчки, но прислужницата, която бе на заплата при Мило, разумно прибираше неговата играчка преди всяка чистка и след това я поставяше отново на мястото ѝ.

Мило отвори облицованата с дърво врата, която водеше към килера. В миналото тази малка стаичка вероятно е била част от слугинските помещения. Сега бе претърпкана с внушително количество електронна апаратура, сред която се открояваше двуметров стелаж от магнетофони с големи ролки. В момента бе пуснат само един от тях. Пред него бе седнал дребен човек, чието лице изглеждаше като сплескано от големите слушалки. Щом видя Мило, той му посочи магнетофона, свързан с апартамента на Логрази.

Мило седна, сложи си чифт слушалки и върна лентата, докато чу сигнала, показващ началото на последния разговор. След това пусна записа.

— Да си призная, ни най-малко не очаквах да те заваря тук — каза в ухото му гласът на Логрази. Този човек притежаваше типичната за американците прямота в отношенията — една черта, към която Мило се отнасяше така, както би се отнесъл към ловкостта на някой дивак от Нова Гвинея — със смесица от възхита и снизхождение.

— Аз съм като подхвърлена монета — каза непознат глас. — Независимо дали показвам ези или тура, рано или късно падам на земята. Стария знае това и просто се възползва от него. — Мило знаеше, че с името „Стария“ тези хора наричат своя „саро ді сарі“, шефа на Мафията.

— Чух, че те бил наказал.

— Така си е — засмя се непознатият. — Да ти кажа право, беше адски гадно. Когато поиска, Стария наистина знае как да ти изпие мозъка. Но както виждаш, вече всичко е наред. Може би щото ангелите бдят над мене — той отново се изсмя.

— Аз от своя страна страшно се радвам, че си тук — каза Логрази. — За мен ще е чест да работя с такава знаменитост. А и съм

щастлив да чуя, че след цялата обществена шумотевица напоследък Стария не се е разколебал относно „Белия тигър“.

— Напротив, тъкмо обратното — отвърна непознатият.

— Все пак намирам, че има известни основания за притеснение. Напоследък взе да става напечено за всички ни.

— Точно затова операцията трябва да се ускори. Стария усеща, че сега цялата надежда е в нея. Досегашната ни мрежа в Хонконг, която и без това не можеше да задоволи нуждите ни, вече не е безопасна. Не знам какво точно се е случило, но подозирам, че Агенцията е докопала някой от хората по канала. — Мило знаеше, че става дума за американската федерална служба, наречена „Агенция за борба с наркотиците“. — Налага се да закрием тази мрежа, а това означава, че ще трябва да сгъстим графика на „Белия тигър“. Уличните ни пласьори вече се оплакват от недостиг на стока. Запасите привършват, а това ни поставя натясно. Ето защо трябва да скъсим подготвителната фаза на операцията до минимум. Стария държи ясно да ти предам, че не можем да си позволим провал.

— Едно е да получим свободен достъп до мрежата на Тери Хей, друго е да я накараме да работи за нас — каза Логрази. — Неизбежно ще се появят спънки. Не бива да забравяме, че в Югоизточна Азия всеки се сблъсква с трудности — там просто хората са различни.

— Остави Югоизточна Азия на мен. В много отношения я познавам по-добре от собствената си страна. Това е просто една яма, пълна с нечистотии, в която само след една крачка потъваш толкова надълбоко, че ти е нужен компас, за да разбереш къде е горе и къде — долу.

Логрази се засмя.

— „Белия тигър“ означава власт — продължи непознатият. — А в този случай властта означава средства — неограничени средства. Ще получим това, към което всички се стремим, а именно абсолютна свобода, независимост от всякаква външна намеса.

— Като стана дума за външни хора — каза Логрази, — какво да правя с Мило от тук нататък?

— Преди всичко, нека те поздравя, че успя чрез него да очистиш Тери Хей. Той се беше превърнал в истинска пречка. Всъщност, това копеле винаги си е било пречка. Стария каза, че идеята да се възложи

ударът на Мило, е била твоя. Чиста работа, без много шум. Добре се справи, Франк, много добре.

— Навремето сте се познавали с Хей, нали?

— Да, бяхме доста близки във Виетнам.

— И какво се случи след това? Чувал съм, че Тери те е пре...

— Не съм дошъл да си разказваме спомени — прекъсна го непознатият. — Има по-належащи въпроси, като Мило например. При него положението остава непроменено. Няма да го изкарваме от играта, както беше решено преди — той ще продължава да ни носи полза, не по-малка от вредата, която ни причиняваше Тери.

— Значи да продължавам да го коткам?

— Може и така да се каже — отвърна непознатият. — През последните дни положението се промени значително. Някой е очистил Де Кордия.

— Това е неприятно. — Логрази знаеше, че Ал де Кордия бе една от ключовите фигури в операцията поради връзките си в международните фондове за подкупи на високо равнище. Той имаше също така пълен достъп до всички лични дела на „Белия тигър“.

— По-неприятно, отколкото си мислиш — каза непознатият. — Той е бил обезглавен.

— Обез...

— Добре ме чу, Франк. Главата му е била отделена от тялото. А за мен това означава само едно: Тери Хей. През войната той командваше подразделение, чиято задача бе да сее паника сред виетнамците. Тогава му хрумна жертвите да се обезглавяват. Това бе находчива мисъл — жълтите се ужасяват от подобно нещо, тъй като то е в разрез със „самсара“ тяхната представа за безкрайното пътешествие на душата по колелото на живота. Но да се върнем към Де Кордия. Откакто дъщеря му умря миналата година, нещо в него се прекърши. Естествено, той бе чувал за Тери, тъй като прекарваше дълго време в Европа, за да урежда на място контактите си. Той е искал да излезе от играта, Франк. Аз проследих стъпките му в последно време. Преди около месец този нещастник е посетил Тери в дома му в Ница и му е казал достатъчно, за да го настрои срещу нас. Обзалагам се, че мисълта за нашата намеса в операциите му на платото Шан не му е допаднала особено. Но очевидно нещо помежду им не е потръгнало и той е очистил Де Кордия в собствения му град — Ню

Канаан, щата Кънектикът. Ето от такива неща бизнесът страда, а отношенията ни с пласьорите се обтягат.

— Кога е бил убит Де Кордия?

— Във вторник.

— Значи след смъртта на Тери — Логрази се засмя. — Освен той да е възкръснал от мъртвите, за да го убие.

— Не е смешно — срязва го непознатият. — По всяка вероятност въпреки изричните нареждания Хей е запознал с плановете си Сутан Сирик, своята приятелка. Имаме всички основания да смятаме, че тя е замесена в убийството. Искам да я отстраните, и то незабавно.

— Да използвам ли Мило?

— Аз... — тук гласът на мъжа стана неясен. Разговорът продължаваше и Мило напрегна слух, за да различи думите. Чу се как в стаята влиза още някой. Той върна записа и го прослуша отново и отново, като увеличаваше звука, докато накрая шумът от лентата се превърна във виелица в слушалките.

— Merde! — настроението му се влошаваше след всяко превъртане на лентата. Гласовете се чуваха, но не се разбираше какво казват. Той надраска на техника бележка да се опита да усилва тази част от записа.

Мило гледеше как ролките на магнетофона престанаха да се въртят. Сега вече имаше обяснение защо Логрази му бе наредил да убие Сутан. Но от друга страна бе сигурен, че непознатият лъже за нейното участие в убийството на Ал Де Кордия. Предположението, че е изпълнявала някакъв завет на Тери, беше нелепо. Този човек играеше някаква игра, но каква?

Той си записа в един бележник всичко, което знаеше за него. Американският му акцент не можеше да се сбърка. Очевидно бе също, че е специалист по Индокитай, а в такъв случай Мило трябваше да го познава или най-малкото да е чувал за него. Логрази го бе нарекъл знаменитост. Мафиот, знаменитост, специалист по Индокитай — кой можеше да е това? Мило разрови мозъка си, но не откри нищо. Може би когато техникът успееше да изолира гласа и думите се чуеха ясно, самият разговор щеше да му подскаже отговора. Но той знаеше, че това би отнело много време, а моментът изискваше незабавно да разбере кой е този мъж. Най-добре бе да установи наблюдение над

дома на Логрази. Сега разполагаше единствено с гласа на непознатия, но телеобективът щеше да му даде и неговото лице.

Вземайки това решение, Мило свали слушалките и остана така, вперил поглед в пространството пред себе си. Все по-осезаемо чувстваше как около него се затяга някакъв обръч, в дъното на който стоеше непознатият.

Той вдигна телефона и миг по-късно се появи Данте.

— Искам да знам — обърна се Мило към виетнамеца — дали мадмоазел Сирик е познавала човек на име Ал Де Кордия, американец, убит наскоро в Ню Канаан, щата Кънектикът. Работел е за Мафията по операция „Белия тигър“. Опитай се също така да разбереш нещо за дъщеря му. И между другото, провери дали някой не знае кой го е убил.

Данте кимна и излезе, оставяйки го сам сред бавно въртящите се ролки.

Аликс преглътна хапката си, без да бърза и го погледна хладно.

— Да не би да си дошъл да ми предявиш иск за клевета и морални щети от името на клиента си?

Крис трепна. Това бяха почти дословно думите, които ѝ бе казал днес на стълбите пред съда.

— Заслужавам си го — каза той.

— Разбира се, че го заслужаваш. — Аликс стоеше на вратата в заплашителна поза, очите ѝ бяха нащрек като на дива котка, пазеца леговището си.

Крис почувства как го обзема вълна на слабост, затвори очи и се подпря на касата на вратата.

— Ако не искаш да ме пуснеш вътре, би ли ми дала поне чаша вода?

— О, Господи — каза Аликс. — Хайде, влез.

Коридорът бе дълъг и слабо осветен, на стената като някаква модернистична скулптура висяха два бегача. Зад гърба му вратата се затвори и резето щракна два пъти.

Минаха покрай кухнята и влязоха в хола. Сега тук му се стори много по-различно от миналия път на партито — дишаше се леко и сякаш бе станало по-просторно. Може би апартаментът бе ремонтиран

оттогава или просто отсъствието на тълпите от гости, създаваше това впечатление. Той се отпусна тежко в едно канапе с калъф в ярки тропически мотиви.

— Нещо по-силно от вода май няма да ти дойде зле — отбеляза Аликс. — Какво да ти наля, колега?

— Водка. Водка с лед, ако може. — Той се извърна към нея, когато тя отиде до дъбовия бюфет зад гърба му. — Направи ми една услуга, ако обичаш, наричай ме Крис.

— Не мисля, че ти дължа някаква услуга — отвърна тя, като му наливаше питието. Крис отново се запита какво търси тук. Не би се учудил, ако в съседната стая се спотайваше Брам Страйкър.

Тя му подаде чашата, Крис отпи и се облегна назад в канапето.

— Защо не седнеш? — попита я той, сякаш това не беше нейният собствен апартамент.

— Мамо? — Те се обърнаха едновременно. На вратата стоеше момче на около петнайсет години, с щръкнала коса и с типичния за възрастта му непохватен вид. Очевидно идваше от кухнята, защото държеше полуизядено парче пица в едната си ръка и кутия кола — в другата. — Идваш ли?

Аликс се усмихна и в същия миг стана друга. Това лице, сякаш нарисувано от някой прерафаелит^[15]. Крис имаше чувството, че я вижда за пръв път. Той си припомни как сърцето му забиваше по-силно, когато я зърнеше отдалеч в съда. Сега тя бе в своята домашна среда и може би именно поради това изглеждаше поразително красива. Лицето ѝ не притежаваше идеалните американски черти, които могат да се видят по кориците на списанията или на телевизионния екран. Устата ѝ беше доста широка, луничките по бузите ѝ бяха по-нагъсто, отколкото трябва, а носът бе леко гърбав. Но това не бяха дефекти, защото те придаваха на красотата ѝ обемност и осезаемост, за разлика от плоската хубост на фотомоделите. Такова лице можеше да накара кръвта да заври, помисли си Крис.

— След малко — каза тя. — Запознайте се, това е Кристофър Хей. Кристофър, това е синът ми Дан.

Крис стана и протегна ръка.

— Здравей. — След това, като забеляза, че и двете ръце на момчето са заети, я дръпна.

Дан отпи от кутията си.

— Ей — каза той. — Ти да не си онзи Кристофър Хей?
Адвокатът?

— Май че съм аз — отвърна Крис.

Момчето разцъфна в широка усмивка.

— А, голяма работа си. Миналия срок правих писмена работа върху две от делата ти. Мама ми помогна. Радвам се, че се запознах с теб.

— Благодаря — каза Крис.

Когато Дан се върна в кухнята, той се обърна към Аликс.

— Видя ли какъв успех пожънах? Не знаех, че си омъжена.

— Вече не съм — отговори тя.

— Съвместно попечителство?

— Беше. — Той забеляза колко прям и открит бе погледът ѝ. Тя потупа с пръст хрущяла на носа си. — Но един ден баща му така ме удари, че ми счупи носа. Тогава реших да изкарам пълен курс по самозащита. В съда му отнеха всички права върху сина ни. Сега не може да припари до мен и Дани.

— Сигурно не ти е лесно. Едно момче има нужда от баща.

Те стояха наред хола. От кухнята долетя рок музика, Дани бе пуснал „Ем Ти Ви“.

Крис се огледа наоколо — ярките завеси, прикриващи потъмнелите от вездесъщата нюйоркска чернилка прозорци, етажерките с книги, ниската масичка със стъклен плот, индийското килимче на пода, очуканото пиано в ъгъла с месинговия лампион до него. На стената висеше избеляла фотография на дървена провинциална къща със задължителния дъб отстрани. Малко момиченце с опашчици, навярно самата Аликс, седеше във вързана на дървото люлка и гледаше право в обектива с прекалено сериозно за възрастта си изражение. Зад нея в сянката на листата, изправен като войник на пост, стоеше висок, слаб мъж.

— Апартаментът е едностранен, нали?

Аликс кимна.

— Спалнята е на Дан. Преди малко беше седнал на леглото ми.

— Градската управа май не полага много грижи за подчинените си.

Аликс се позасегна.

— На мен ми харесва тук, на Дани също. Сигурно е нищожно в сравнение с твоя апартамент, но това е нашият дом.

— Приятно е — каза Крис, сядайки отново. — За разлика от миналия път, сега ми харесва.

— Идвал си тук и друг път? — Аликс седна в едно кресло, тапицирано в тон с ярката покривка на канапето. — Кога?

— На поливането на апартамента ти. Дойдох с Брам Страйкър.

— Брам приятел ли ти е?

— Бъбрим си понякога.

— Той води бракоразводното ми дело. Когато онова копеле ми счупи носа, той убеди съда да му отнеме правата върху Дани.

— Хмм.

— Какво означава това?

Крис остави чашата. Не бе ял нищо от обяда с Гейбъл и водката започваше да го хваща.

— Нищо, просто „хмм“. — Трябваше да стане и да се раздвижи из стаята. Червата му куркаха и имаше предчувствието, че ще каже или направи нещо, за което след това ще съжалява. — Старият Брам още ли ти запрята полите?

Аликс скочи.

— Ти си бил адски нагъл.

Той се обърна да види лицето ѝ.

— Да, и баща ми каза същото, когато го хванах, че изневерява на майка ми. — Крис се усмихна. Чувстваше се като кораб в открито море, носен от вълните, волен, свободен. — Аз му отвърнах, че след като тя ми е майка, това ме засяга лично. Ударих го през лицето. Казах ли ти, че баща ми е уелсец? В Уелс имат една поговорка: „Нека всичката кръв бъде отпред.“ Той обясняваше, че това значи винаги да си с лице към врага. Но независимо от това, след половин година той се разведе с майка ми, а след още една година тя умря. Така че не постигнах абсолютно нищо с този шамар. Наскоро след това баща ми се ожени отново. Дори неведнъж, а два пъти — тази в момента е третата му жена.

— Аз не съм ти майка — каза Аликс. — Защо тогава смяташ, че това, което правя, те засяга?

Крис вече със сигурност знаеше какво ще каже и направи, макар че впоследствие може би щеше да съжалява.

— Ето това. — Той заобиколи канапето, сграбчи Аликс в ръцете си и я целуна здраво по устните.

Тя отдръпна глава и впери в него сивите си очи.

— Ако мислиш, че ми харесваш, грешиш.

— Така ли?

— Не ме гледай толкова самодоволно. Коленете на жените омекват само по филмите и то единствено в прегръдките на героя. — Погледът ѝ стана твърд. — А ти не си герой.

— Ако не съм, ще стана — отвърна Крис и я целуна отново.

— Права бях преди малко — каза тя. — Ти действително си адски нагъл.

— Има нещо, за което бе права, и то е, че от година и половина не съм и помислил да поема дело „рго вопо“.

— Хмм.

— Какво означава това?

Тя се усмихна.

— Нищо, просто „хмм“.

— И за друго също така бе права. Вече смятам, че Маркърс Гейбъл наистина е убил жена си.

— Това е минало и заминало — каза Аликс. — Забрави.

— Как така да го забравя? Че аз повече от всичко на света искам да го видя зад решетките.

Аликс се засмя.

— Господи, държиш се като пренебрегната любовница. Бил те излъгал — и какво? Че той лъже всички. Защо ти да си нещо различно?

— Аз му бях адвокат.

— Съдейки по репутацията ти, това именно го е накарало да скрие от теб истината.

Той я погледна въпросително.

— Виж, Брам може да е всякакъв, но поне не е завистлив. Винаги те е превъзнасял.

— Мислех, че е твърде зает, за да ме забелязва — каза Крис.

— Искаш да кажеш с клиентките си, нали? — тя кимна. — Да, преди време открих, че просто съм се наредила на дълга и непрекъснато увеличаваща се опашка.

— И какво направи?

Аликс се усмихна.

— Никога не съм обичала тълпите. Но настоях да си останем приятели. На Брам му харесва и така.

— А иначе как му харесваше?

Тя се засмя.

— Щях да ти покажа, ако Дани не беше тук. — Тя обгърна врата му с ръце, доближи лице до неговото. Устните ѝ се разтвориха и омекнаха, той усети горещината на дъха ѝ, опипващия ѝ език.

Подобно на феникс от пепелта, в паметта му възкръсна неканен спомен. Тери се е прибрал в отпуск, облечен във военната си униформа. Героят се е завърнал у дома и всеки го презира, защото воюва във Виетнам, където, както всички знаят, Америка няма какво да търси. Баща му го поздравява — той помни Суец, Индия и другите сътресения от световен мащаб, довели до краха на Британската империя, и затова поддържа американското военно присъствие в Югоизточна Азия. В очите му се появяват сълзи, когато пълни чашата на Тери, притиска го до гърдите си, както никога не е правил с Крис, и целува любимия си син по двете бузи.

Крис гледа безпомощно, той току-що се е завърнал от своето доброволно изгнание във Франция и накуцва с осакатения си крак. Всичките му мечти да влезе в Париж с жълтата фланелка, понесен от безумната, напираща в гърдите радост, са рухнали в един-единствен миг под дъжда и сега той е сред семейството си, чужд в своя роден дом.

„Тур дьо Франс“ бе нещо, което той охотно бе изтрил от паметта си. Какво друго му даде неговото изгнание? Блъскането по клавишите на старата пишеща машина в пролуките между тренировките, когато се опитваше да напише черновата на своя роман, да стане писател, такъв, какъвто винаги бе искал да бъде, и в крайна сметка — куцането и безнадеждния ръкопис, с които се прибра у дома си.

Каквото и да се бе случило през това лято, то бе свързано със спомени за места и хора, прекалено болезнени, за да се връща към тях. Той бе прекарал много години, опитвайки се, мъчейки се да ги забрави и накрая бе успял.

„Ти не си герой“, му бе казала Аликс. Какво ли знае тя, помисли си Крис.

Като не знаеше какво друго да стори, Сутан се върна при Мън. При него тя намираще онази сигурност, която ѝ бе давал Тери през по-голямата част от времето, откакто го познаваше. Но връзката ѝ с Тери бе също и физическа, а от това, на което я бе учил Мън, тя знаеше доколко любовта е в състояние да повлияе върху преценката ни за човека.

Мън живееше във Ванс, в една вила от тринайсети век. Когато преди години Сутан я видя за пръв път, тя представляваше куп жалки руини, полусъборени останки от някогашната великолепно резиденция на могъщия епископ на Ванс.

Тогава тя реши, че братовчед ѝ трябва да е луд, за да купи постройката, която според нея представляваше само камара порутени камъни и хоросан. Но Мън бе на друго мнение. „Видял съм толкова разруха през живота си, ѝ бе казал той, докато ръководеше малката армия от работници, наети да възстановят вилата, че сега изпитвам необходимост да възродя нещо, да създам някаква трайна красота.“

Бавно и с любов той проследи изграждането на каменния външен зид. На запад, в Тараскон, откри резбована дървена порта, изобразяваща коронясването на Богородица, и я докара във Ванс.

Теракотените плочи на ниския покрив в романски стил бяха сменени с нови, а глазираните плочки на стрехата бяха излъскани на ръка.

На север от вилата се намираще кипарисова горичка, която я предпазваше от буйния порив на мистрала. На юг растяха белокори платани с възлести, причудливо извити клони, подобни на разкривени от артрит ръце, които даваха сянка в летните горещини. Надолу от вилата пък започваше каменист скат, покрит със стари лотосови дървета, които напълно я скриваха от любопитните погледи.

Според повечето хора Мън и Сутан изглеждаха еднакво. Той бе малко по-висок и по-широк в раменете, но иначе чертите им бяха почти еднакви. Основната разлика бе, че неговото лице имаше по-обветрен вид, сякаш действително се бе превърнал в провансалски земевладелец.

— Не изглеждаш никак добре — каза Мън.

Бяха седнали във вътрешния двор на вилата, построена във формата на полукръг. Край тях цъфтяха мимози, диви рози, бадемите бяха разтворили розовите си пъпки. Във въздуха се носеше

характерният мирис на риган и мащерка. Каменният фонтан, представляващ двойка играещи делфини, бе обвит в бръшлян; водата, бликаща от устите им, падаше със звън върху лазурните плочки на басейна.

На моменти слънцето успяваше да пробие с лъчите си сивкавите облаци и тогава върховете на дърветата по хълмистите склонове край вилата припламваха.

— Искам да знам в какво се е забъркал Тери — каза Сутан.

На мозаечната маса пред тях бяха поставени купи с ягоди от Карпантра, черни маслини от Ньон и „кализон“, бадемов сладкиш от Екс.

Мън се усмихна, с което ѝ напомни разпространените из цяла Югоизточна Азия статуетки на Буда, и разтвори безпомощно ръце.

— Защо питаш мен?

— Това означава ли, че не можеш да ми отговориш? Тери често идваше да се съветва с теб. Не е ли търсел някога и помощта ти?

— Помощта ми ли? Не. Струва ми се излишно да ти напомням, че той беше твърде независим и не обичаше да бъде задължен на когото и да било.

— Винаги си бил майстор в отклоняването на въпроси — каза Сутан. — Но аз съм твоя роднина и пред мен не можеш да се измъкнеш с увъртания.

— Тери е мъртъв — отвърна Мън. — Духовете също трябва да си почиват. — Той очевидно искаше да ѝ каже да не мисли повече за всичко това.

— Разбери, че искам да знам, Мън. Трябва да знам.

— Умрял е в църква. Питам се дали е бил ужасен от това.

Сутан затвори очи, стори ѝ се, че душата ѝ потръпва.

— Тери може да е мъртъв, но любовта ми към него остава. А изглежда са останали и много други неща.

Мън продължаваше да я гледа с непроницаемото си лице на Буда.

— В такъв случай очаквам да ми изясниш въпроса.

Поемайки си дълбоко дъх, Сутан му разказа как при завръщането си бе открила, че някой е претърсвал апартамента ѝ, разказа и за човека, когото бе забелязала да я наблюдава от улицата.

Тя с учудване отбеляза промяната, настъпваща у братовчед ѝ по време на нейния разказ. Спокойното полусънно състояние на

откъснатост от житейските проблеми го напусна и накрая той седеше на ръба на стола си, изправен и напрегнат като часови.

— Сигурна ли си, че нищо, освен бельото ти не е изчезнало? — попита Мън, когато тя свърши. — Напълно ли си сигурна?

— Да. А и защо иначе ще продължават да ме наблюдават? Ако бяха открили това, което им трябва, щяха да ме оставят на мира.

Мън видимо се отпусна и Сутан попита:

— Да не би да знаеш какво са търсили?

— Не — каза той, но това не й прозвуча убедително. Криеше ли нещо от нея? Бе дошла тук да търси утеха, а вместо това сега страхът й растеше с всяка изминала минута.

Сутан погледна изпитателно братовчед си. Реши, че трябва да му има доверие, дори ако той от своя страна й спестяваше истината. И му подаде картичката, която Тери бе написал на Крис малко преди да умре. Докато той четеше, тя се помъчи да отгатне нещо по изражението на лицето му.

— Ще ми кажеш ли накрая какво става?

Той вдигна очи към нея.

— Защо ми даваш това? — Чертите му не й говореха нищо.

— Стига! — изкрещя тя и дръпна картичката от ръцете му. Тази глуха стена, с която посрещаше въпросите й, я влудяваше. — Мислиш си, че ме предпазваш, нали?

— Единствено от самата теб.

— Не! — Гласът й прозвуча остро. Именно от това се бе опасявала. — Няма да ти позволя да върнеш онова време, предупреждавам те.

Мън остана неподвижен и не отвърна нищо. Слънчевите лъчи се прокрадваха откъм хълмовете и обливаха двора в златиста светлина, хвърляйки причудливи издължени сенки по каменните пътечки и закътаните ъгълчета на вилата.

— Все пак, то ще се върне — каза той накрая. — Неизбежно ще се върне.

— Забранявам! — изкрещя Сутан.

— Самата ти си противоречиш. — Ръцете на Мън лежаха в скута му, сякаш искаше да улови последната светлина на отиващия си ден. — Идваш и ме молиш да ти разкрия тайни, но ми забраняваш да се докосвам до последствията от тези тайни. Никой не живее във вакуум,

Сутан. Не можеш да се отречеш от това, което си. — Гласът му отекина в ушите ѝ сред бадемовите дървета, мимозите и дивите рози.

— Искаш да кажеш от това, в което се превърнах. — Тя гледаше по посока на каменистия склон, покрит със сенчести маслинови дръвчета. За един миг у нея бе настъпила промяна. Тялото ѝ сякаш постепенно се изпълваше с гранитна сърцевина и, което бе още по-странно, със спокойствие. — Ти бе този, който ме научи.

— Тогава бяха зли времена — отвърна Мън. — Направих го, за да те предпазя от моите врагове. Не знаех, че не ще можеш да се помириш с това, в което те превърнах.

Известно време тя мълча и гледа как светлината пълзи по старинния зид. Най-сетне се обърна към него и каза:

— Мислеше ли, че отново ще опитам да се самоубия след смъртта на Тери?

— Признавам, че ми мина през ума.

— Разбирам — каза тя. — Но този път не се мразех, изпитвах единствено мъка. Не бях убила никого.

— Ти уби най-добрия ми приятел, за да спасиш мен. Как можеш да се мразиш за това?

— Убих и точка — отговори тя. — Аз притежавам силата. Ти самият ми я даде, затова не можеш да ме разбереш.

— И двамата я притежаваме — каза Мън. — Какво от това, че баща ти е французин? Ние сме едно семейство и представляваме всичко един за друг. Останалото е без значение.

Тя наклони глава на една страна.

— А Тери промени това, така ли?

— Аз обичах Тери — отвърна той, гледайки как водата се плиска във фонтана. — Бяхме повече от братя.

— Защото сте убивали един до друг. Убивали сте един за друг.

— Това беше много отдавна.

— Но едва ли е забравено — поклати глава тя.

— Дори мъртвите не забравят, Сутан.

— О, по дяволите — простена тя, приемайки със сълзи на очи истината.

Мън я хвана за ръцете и нежно разтри дланите ѝ, както правеше някога, когато като дете тя бе уплашена или болна. На фона на светлината между кипарисите се забелязваше силуета на селянин.

Колко ли спокоен и безметежен бе животът му, помисли си Сутан. Работа, храна, сън, любов, отново работа... Тя мечтаеше за подобна груба простота.

— Какво мислиш за картичката?

— Действително е странно — каза той. — Още повече, след като дълго време са били разделени... защо изведнъж е решил да потърси брат си? И този послепис, какво ли е искал да добави в него?

— Може би ще разберем. Обадох се на Крис, утре пристига да вземе тялото на брат си. Ще го посрещна на летището.

— Смяташ ли, че постъпваш умно, имайки предвид връзката ви преди време?

— Това е без значение — отвърна Сутан. — Нямам друг избор, прекалено добре си ме обучил.

— Решила си да свършиш сама някои неща.

— Не знам дали ще излезе нещо. Крис каза, че напоследък не е получавал нищо от Тери.

— Виж ти. Независимо от това смятам, че няма да е зле да го доведеш тук. Искам да поговоря с него.

— Искаш да кажеш, да го разпиташ.

— Когато дойдете, аз няма да съм тук. Разполагайте се, искам той да се чувства удобно. И ме чакайте. — Той я прикова с твърдия си поглед. — Ясно ли е?

Тя кимна.

— А човекът, който ме преследва?

— Да? — лицето на Мън си бе възвърнало израза на Буда.

— Не знам какво да правя.

Мън я изгледа.

— Знаеш много добре какво трябва да направиш и то още от момента, когато си го видяла да те наблюдава от мрака. Трябва да го оставиш да се добере до теб.

— Не — каза натъртено Сутан. — Знаеш докъде може да доведе това.

Очите на Мън я пронизаха и я накараха да се разтрепери.

— Когато дойде тук с подозренията си, ти вече бе направила своя избор. — Той продължаваше да не сваля поглед от нея. — Трябва да си наясно, че всичко това нямаше да се случи, ако не беше любовта ти

към Тери. Сега нямаш право да отстъпваш. Длъжна си да откриеш защо този мъж те следи.

Мирисът на риган и дива мащерка бе станал още по-силен, едва ли не задушаващ.

— А после? — попита тя с отчаяние в гласа.

— Нищо, за което да не си подготвена добре — увери я Мън.

— Няма да убивам отново! — „Ето, помисли си в същото време тя, всичко започва отначало като в някакъв ужасен кошмар.“ Дори по-лошо, защото това бе кошмар, от който никога нямаше да се събуди.

— Мисли за Тери. — Очите на Мън бяха затворени. — Мисли за Крис, ако трябва.

Делфините все така бълваха искрящата си вода върху лазурносините плочки.

Под брястовете бяха наредени няколко прожектора, тъй като край канавката, минаваща косо през полето, нямаше никакво друго осветление. Лицето на детектив Блокър лъщеше от пот, а кожата му имаше вид на пергамент, готов всеки миг да се напука.

— Скапана работа! — тъкмо казваше той, когато Сийв и Даяна навлязоха в осветеното пространство. — Скапана работа! — Писькът на жътварките потъваше в бръмченето на преносимия генератор.

Когато приближиха, Блокър се обърна към тях.

— Елате, погледнете тук — каза той и посочи в краката си. — Само погледнете.

Един от хората му отметна платницето. В канавката лежеше сгърчен по корем човек. Особеното в случая бе, че главата се намираще на шест инча от прерязания му врат.

— Още един! — възкликна гневно Блокър. — При това убит по същия начин.

— Кой го е намерил? — попита Даяна.

— Две хлапета дошли тук да се натискат. Взехме им показанията и ги пуснахме. Бяха напълнили гащите от страх.

— Оpozнахте ли тялото? — попита Даяна. Сийв сече се спускаше в плитката канавка. Имаше много кръв, но тук тя бе попила в пръстта, за разлика от тази в ризницата.

— Името му е Де Кордия, Ал де Кордия — каза Блокър и отвори скъп портфейл от крокодилска кожа. — Поне според това тук — шофьорска книжка, кредитни карти, карта от „Синия кръст“. Господи, едва ли вече ще му трябва.

Докато оглеждаше врата на убития, Крис забеляза, че срязаната плът има същите странни вълнообразни очертания, които бе видял при Дом, като че ли брат му и този мъж бяха намерили смъртта си в един и същи капан за мечки. Но това, разбира се, бе невъзможно.

— Човекът е тукашен — продължаваше Блокър. — Ето, погледнете — подаде той на Даяна една визитна картичка. На гърба ѝ имаше написана на ръка бележка, очевидно самият Де Кордия си бе отбелязал нещо. — Живее на края на Лост Дистрикт драйв — много баровски район, една къща там струва милиони. Все още не сме успели да уведомим семейството му, така че досега никой не е опознал със сигурност трупа. — Даяна усилено си водеше бележки. — Портфейлът е пълен с пари — повече от пет хиляди долара, което значи, че можем да изключим грабежа като мотив.

Сийв обърна внимание на пръстите. Никой от тях не бе счупен, по кожата им нямаше грим, нито никакви други следи.

— Някой пипал ли е тялото? — попита той.

— Даже и фотографите ги няма още — Блокър въздъхна. Вечерята му изглеждаше по-далечна от всякога. — До гуша ми дойде — каза той, без да се обръща конкретно към някого.

— Дали ще имате нещо против — каза Сийв, изпълзявайки от канавката — да ми изпратите копие от заключението на експертизата и по този случай?

— Разбира се — отвърна Блокър унило, — защо не? Просто ще трябва да изпиша повече хартия. А време ще се намери, нали така? Не ми ли личи колко много време имам?

— Благодаря ви, детектив Блокър — каза Сийв и поведе Даяна към колата. — Много съм ви задължен.

Той проговори отново едва когато излязоха на магистралата и се насочиха на юг.

— Убиецът на Де Кордия, който и да е той, е убил и Дом. И тук същият почерк, същите странни очертания на раната. — Той затвори очи. Безкрайният поток от насрещни фарове му причиняваше

главоболие. — С какво ги е обезглавявал, по дяволите? — Сийв въздъхна. — Вечеряхме ли, или съм сънувал?

— Сънувал си, шефе.

— Тогава спри на първото удобно място.

Отвън закусвалнята бе облицована с изкуствен камък, а отвътре — с фалшив мрамор. Хамбургерът, пържените картофи, кафето и черешовият сладкиш може би също бяха изкуствени, защото изпита усещането, че ще разядат стомаха му, докато преминат през него. Каза си, че трябва да започне да се храни по-здравословно, макар прекрасно да съзнаваше, че няма да го направи.

Когато се върнаха в колата, той глътна няколко хапчета, след което се обърна към Даяна.

— Няма да оставя Блокър на мира, докато не получим резултатите от експертизата. Имам чувството, че ще научим от тях много неща, за които сега мога само да гадая.

— Смяташ ли, че съществува някаква разлика между брат ти и този Ал Де Кордия?

— Възможно е. Били са убити от един и същи човек, в един и същи град, макар и не задължително по едно и също време — каза Сийв. — От друга страна, може би имаме работа с психопат. Точно това кара Блокър да се спича от страх, и то с пълно основание. Де Кордия лежи в канавката поне от два дни, така че не виждам каква връзка може да съществува между него и Дом.

Думата „връзка“ го подсети за нещо. Той включи осветлението в колата и извади смачкано листче хартия.

— Взех това от местопрестъплението — каза на Даяна. — Беше в десния джоб на Дом. Не се виждаше, защото беше скрито под тялото.

— От теб трудно може да се скрие нещо. — Тя започна да изпреварва един ТИР. — Доколкото си спомням, винаги си ни казвал да не се мотаем на местопрестъплението, докато хората от следствието не си свършат работата.

— Това беше, преди да срещна детектив Блокър.

Никой от двамата не се засмя на тази шега. Даяна бе абсолютно предана на Сийв. В годините, през които бяха работили заедно, ѝ се бе случвало да рискува живота си за него и тя не би се поколебала да го стори отново. Но именно тази нейна преданост, обичта и вярата ѝ в него и във всичко, което той олицетворяваше, я караха да изпитва

загриженост за това, което ставаше с него. Смъртта на брат му сякаш го бе преобразила. Виждаше, че той изпитва не просто желание, а направо необходимост да открие убиеца на Дом.

Колата се носеше в среднощния мрак по главната магистрала на Кънектикът и тя, седнала до Сийв, се питаше дали тази мисъл няма да го обсеби изцяло. Досега винаги бе живял за другите, поставяйки над собствените си нужди тези на обществото. Сега това очевидно започваше да се променя. Тя не бе сляпа за мотива, който го движеше, но дали този подтик нямаше да го накара да обърне гръб на идеалите си? Вече го бе видяла да лъже свой колега, да задига веществено доказателство от местопрестъплението и да го укрива от отговорното лице. По-рано Даяна никога не би допуснала, че е способен дори и на едно от тези нарушения.

На съседната седалка Сийв гледаше измачканото късче хартия в ръцете си. То съдържаше три реда, написани с характерен полегат почерк, който той виждаше за пръв път. Отдолу имаше още една дума, добавена с добре познатия му разкривен почерк на Дом. Цялата бележка гласеше:

„Сутан Сирик
Булевард «Виктор Юго» №67
Ница, Франция
Спасена?“

Стеснявани от присъствието на момчета в кухнята, Крис и Аликс бяха седнали на пожарната площадка вред широко отворения прозорец на спалнята. Музиката долиташе приглушено от апартамента, изпълвайки пространството помежду им.

— Дълго време — каза Аликс — се приемах единствено като майка на Дани. Жените често пъти трудно отделят в мислите си своето съществуване от това на детето си. Докато накрая то дотолкова изпълва живота им, че почти не остава място за друго.

Дъждът все още не беше престанал напълно и макар че стряхата до голяма степен ги пазеше, тук-там в косите ѝ блестяха малки капчици, подобно на брилянтна диадема.

— Но след време разбрах, че колкото и голяма радост да ми носи общуването с него, то не ми е достатъчно. Моето собствено „аз“ започваше да се заличава, а това не беше добре и за двамата ни.

— И постъпи на работа при окръжния прокурор.

— Не беше толкова просто — усмихна се тя. — Трябваше да се отдели от него. Да взема адвокатските изпити. — Усмивката изчезна от лицето ѝ. — А и бракът ми се разпадаше бавно и болезнено.

— Съжалявам, Аликс.

Отново същата усмивка, толкова незабележима и тъй преобразяваща.

— Не знам дали да кажа „благодаря ти“ или „няма защо“. Може би и двете. В крайна сметка всичко излезе за добро.

Тя вдигна глава и се заслуша. Мелодията, която се носеше отвътре, ѝ бе позната. За момент тя поде мотива и запя приглушено заедно с музиката. Всякакво напрежение в нея сякаш изчезна и се стопи. Тя млъкна и го погледна. Очите ѝ бяха ярки и блестящи.

— Разкажи ми нещо за себе си. Имаш вид по-скоро на спортист, отколкото на адвокат.

Той се засмя на нейната наблюдателност и същевременно с известно учудване установи, че преценката ѝ го ласкае.

— Някога наистина бях спортист. Състезател по колоездене.

— Не може да бъде — повдигна вежди тя. — Аз самата обожавам да карам колело. С Дани излизаме при всеки удобен случай.

— Видях велосипедите в антрето — каза Крис. — Добри са.

— Къде си се състезавал?

— О, къде ли не — отвърна той, загледан навън в нощта. — Но най-вече тренирах за Обиколката на Франция.

— Семейството ти сигурно много се е гордеело с теб.

Тези думи го изненадаха — повечето хора биха го попитали дали е спечелил.

— Напротив — каза. — Мисля, че въобще не ги беше грижа.

— Неприятна работа.

„Да, неприятно наистина“, помисли си Крис с въздишка.

— Мисля, че и едно „браво“ от баща ми щеше да ми е достатъчно. Майка ми вече бе починала. Но той се интересуваше единствено от Тери, по-големия ми брат. Защото Тери постъпи в армията и докато аз въртях педалите във Франция, той защитаваше във

Виетнам Америка, свободата и справедливостта — всичко онова, което баща ми уважава и цени. А аз бях страхливец, предател и неблагодарник, отказал да служи на страната, която го е откърмила. — Дори сега, след толкова години, той не можеше да разкаже на никого какво бе преживял всъщност през онова лято. — Поне баща ми така виждаше нещата.

— Ястреб^[16].

— И то от най-върлите.

— И какво стана на Обиколката на Франция?

— Получих контузия. — Това бе обичайният му отговор, когато изобщо отвръщаше на въпроси от този род. В него не се съдържаше истината, или поне цялата истина.

— Тежка ли?

„Да, мина му през ума. Много тежка.“ Той понечи да й отговори, но вместо това каза:

— Утре вечер заминавам за Франция. Брат ми е убит.

— О, Кристофър, това е ужасно!

„Кристофър, помисли си той. Както ме нарича баща ми.“ Гледайки разстроеното лице на Аликс, той се запита дали тя не съжالياва за смъртта на Тери повече от самия него.

— Не мога да твърдя, че се чувствам опечален — каза той.

— Не бяхте ли близки?

Крис се изсмя горчиво.

— Може да се каже, че не. Повече от десет години не се бяхме чували. Вече не си спомням дали изобщо сме се познавали някога.

Аликс се приближи по-плътно до него.

— Това е много тъжно.

Крис изпита вълнение от нейната близост, но това не бе сексуална възбуда. По-скоро редом с нея той не усещаше в гърдите си черната празнота, възникнала след съобщението за смъртта на Тери, не се чувстваше сам.

— Дълго не можах да простя на баща си, задето обичаше да ни насъсква един срещу друг. Той смята, че конфликтът калява характера. Това му е любима тема, понеже самият той е възпитан в суров уелски дух. Както често казва, „в рода Хей всички са бойци“. Впрочем, докато бяхме малки той може би бе най-удобният прицел на злобата ни. Винаги се държеше с нас строго, дори грубо. За пръв път го чух да се

обърне към някой от нас с блага дума в деня, когато брат ми се прибра в първата си отпуската от Виетнам. Но сега смъртта на Тери ме кара да се замисля чия е всъщност вината за това, че с него така и не успяхме да намерим път един към друг. Питам се дали ние самите изобщо сме се опитвали да открием отговора.

— Бяхте прав — каза Данте. — Имало е връзка между Сутан Сирик и Ал Де Кордия.

Сърцето на Мило се сви. Възможно ли бе да е сгрешил? Нима непознатият бе казал на Логрази истината за Сутан и Ал Де Кордия?

— Очевидно — продължи Данте — Де Кордия се е срещнал с нея преди около месец, когато е идвал при Тери Хей. Дъщеря му починала малко преди това. Изгубила управление над колата си по време на дъжд. Била е на деветнайсет години. — Той погледна записките си. — По всяка вероятност между него и Сутан се е зародила привързаност. Родителите ѝ са мъртви и тя го е възприемала като баща. Де Кордия изглежда също е имал нужда от това — бил е изключително привързан към дъщеря си и загубата го съсипала.

— Мадмоазел Сирик ли го е убила? — попита Мило, прикривайки с усилие вълнението си.

— Изключено — каза Данте. — По това време тя е била тук, във Франция.

Облекчението го обзе с такава сила, че усети как очите му се насълзяват. Бързо се извърна от Данте и се загледа през прозореца по посока на Екол Милитер и Парк дю Шан дьо Марс. „Слава богу“, въздъхна наум. Сега му оставаше да открие каква всъщност бе целта на непознатия.

— Знаеш ли кой го е убил?

— Не — отвърна Данте. — Не успях да откроя нищо друго, освен че е бил обезглавен, което е доста странно.

„Странно наистина“, помисли Мило. Както и това, че непознатият от записа знае толкова много за подразделението на Тери във Виетнам, повече и от него самия. По-рано той не бе чувал за идеята на Тери жертвите да се обезглавяват. А ето че сега някой бе убил по същия начин Де Кордия. Но защо?

Той веднага си даде сметка, че не това е най-главното. Основният въпрос бе защо Де Кордия въобще е бил убит. След като Сутан го е възприемала като свой баща, версията на непознатия, че Тери е имал нещо общо с убийството, ставаше неприемлива.

От друга страна, двамата действително се бяха срещнали преди месец. Какво бяха обсъждали? Според всички очаквания, те би трябвало да са врагове — целта на „Белия тигър“, в който участваше Де Кордия, бе завладяването на каналите на Тери. Дали, както твърдеше непознатият, Де Кордия е искал да излезе от играта и е влязъл в съглашателство с противниковата страна в лицето на Тери? В такъв случай бе по-вероятно самата Мафия да го е премахнала. Но тогава непознатият, като представител на саро ді сарі, би трябвало да знае за това.

Мило се облегна в креслото си и се замисли върху вечната ирония на човешкия живот. Това, че се бе добрал до отговора на един въпрос, не го доближаваше и на косъм до цялата истина. Пред него стоеше загадка, чиито последствия започваха все по-заплашително да се разрастват.

Магистралата бе лента от бетон, блестяща като хром в нощта под ярката изкуствена светлина. Мабюс, с мисли за разруха и смърт в главата, небрежно включи радиото и завъртя копчето по станциите, попадайки на песента на Ван Морисън:

*„Понякога искам да полетя в небесата,
понякога искам да полетя като птица
в небесата, малко по-близо до дома.“*

При звука на тези думи и на завладяващата мелодия ръката му застина неподвижна, сякаш самото му съзнание, тъмно и жестоко, бе спряло.

*„Понякога чувствам свободата тъй близо,
понякога чувствам свободата до мен,*

но съм толкова далеч от дома.“

Песента му въздействаше с неочаквана сила. Поначало музиката в стил „уестърн“ не означаваше нищо за него — намираше я безжизнена и вяла и от нея тъгата му по протяжните страстни песни на неговата родина само още повече се усилваше.

Но тази мелодия бе по-различна. Пробивайки слоевете от желязо и стомана, напластили се около сърцето му, тя нежно се докосваше до него.

*„Понякога чувствам, че вече е близо.
Понякога чувствам, че Царството идва,
но сме толкова далеч от дома.“*

Лентата на магистралата започна да се замъглява пред очите му, цветовете взеха да се сливат във вихъра на чувствата, които, извирайки дълбоко от гърдите му, заплашваха да го задушат със силата си.

*„Понякога се чувствам като сиротно дете,
понякога се чувствам като сиротно дете —
далеч, далеч от дома.“*

Вече ясно усещаше, че плаче. Зарасналите белези се отваряха, превръщайки се обратно в кървящи рани, болката бе нетърпима. „Не мога да го понеса“, помисли си той. Изключи радиото, гласът замря, настъпи тишина и черният паяк в душата му започна отново да плете отровната си мрежа.

Като че ли, бягайки от собствените си чувства, Мабюс настъпи малко по-силно газта и скоро в огледалото изникна като злокобен маков цвят въртяща се червена светлина.

Той послушно отби встрани и спря край стръмния тревясал насип на пътя. Моторът на колата работеше като часовниковия

механизъм на бомба на широката аварийна лента наред червеникавата земя на Кънектикът.

На седалката до него се намираше подвижната му библиотека — държавни проучвания, сборници с научни разработки, технически списания. Д. Г. Балард, един от малкото автори, които интересуваха Мабюс, бе писал, че цялата тази „невидима литература“ до голяма степен е преобразила съвременната култура. Мабюс смяташе, че този въпрос заслужава по-задълбочено проучване.

Той гледаше ярката, зловеща светлина, която лампите хвърляха от своите стълбове и се вслушваше в онова, което му казваха техните електрически ореоли. Те го предупреждаваха за неговите грехове, напомняха му бомбардировките, огнените стихии, поглъщащи цели гори, цели селища, зловещото, всепроникващо свистене, сякаш самите „нат“ — светиите, скърцаха със зъби в мъките си, заглушавайки човешките писъци и вопли.

Той вдигна очи и едва ли не се сепна като видя, че не е сам със своята болка. Едрото, месесто лице бе полузакрито от огледални слънчеви очила, гънки розова плът преливаха над стегната тъмносиня яка.

— Карахте с превишена скорост — каза полицаят. — Шофьорската книжка и документите на колата, ако обичате. — Той се наведе да надникне през отворения прозорец.

Мабюс, който все още се опитваше да долови човешките викове сред тътена от взривовете, измъкна портфейла си, отвори го и извади отвътре шофьорската си книжка, която бе поставил в твърда пластмасова калъфка.

Представи си с удоволствие до най-малките подробности как паркираната отзад полицейска кола се врязва със сто мили в час в бетонен блок. Усмивайки се, подаде на полицаия книжката си. Когато той понечи да я вземе, ръката на Мабюс внезапно се стрелна напред и прокара ръба на пластмасовата обвивка през гърлото му. Кръвта бликна, аленочервена като светлината, която продължаваше със затъпяваща монотонност да озарява вътрешността на колата.

Полიცаят се задави, разтворил широко уста от изненада. Мабюс видя пръстите му да опипват кобура, дръпна главата и раменете му в колата, докато масивният му торс не се заклеци здраво в прозореца.

След това, без да бърза, вдигна ръка, пъкна стегнатите си пръсти през огледалните очила на полицая и ги заби дълбоко в очните му гнезда.

Писькът, свидетелство за болката, изпитвана от човешките същества в мига на тяхната смърт, бе именно онова, което Мабюс имаше нужда да чуе в усилието си да задържи изплъзващата се картина на бомбите, носещи се със зловещо свистене през изпълнените с пушек небеса.

От влажната трева край банката на магистралата Мабюс наблюдаваше с маниакални съсредоточеност ивиците светлина, преминаващи покрай него, безкрайните върволици от коли, човечеството, дефилиращо пред очите му подобно на армия, тръгнала на своя последен бой.

Но там, в тъмнината на вечната нощ, където той се бе притаил, имаше единствено самота и безкрайно, необхватно пространство; празнота, далеч по-ужасна от смъртта.

Аликс Лейн гледаше избелялата черно-бяла фотография, на която бе снимана на люлката, окачена на дъба. Тя седеше на табуретката пред пианото, подпряла лакти на дървения капак.

В апартамента цареше тишина. Дан най-сетне спеше, след като бе чел в леглото си до три часа. Флейтистката от горния етаж бе свършила с упражненията си и, слава богу, семейство Конър от съседния апартамент бяха приключили поредния от своите ежедневни скандали.

Прозорците бяха широко отвориш, но дори и така уличният шум се чуваше съвсем приглушено. На моменти, като съобщение от някакъв друг свят, долиташе караница на испански език, последвана от смях.

И Кристофър Хей си бе отишъл.

Тя не знаеше какво да мисли за него. Или, по-точно, за чувствата, които изпитваше към него. След много ученически приятелства, шест или седем любовни връзки и дванайсетгодишен брак, Аликс все още чакайте своя принц от приказките. „Ти не си герой“, му беше казала тази вечер.

Със съпруга си Дик се запозна в колежа. Той имаше радикални възгледи, беше интелигентен и жлъчен поне когато отстояваше някаква

кауза, като например войната във Виетнам. Тя още помнеше случая, когато той пред всички спори с декана относно доводите за и против войната. Тогава много се гордеше с него.

Но след войната Дик изглежда нямаше какво повече да отстоява. Докато тя ходеше на работа през деня, а вечер учеше право, той се опитваше да напише великия американски роман, в който щеше да се съдържа равносметката на целия поствиетнамски период от развитието на нацията.

В началото парите не бяха проблем. Аликс работеше в магазина за конфекция „Сахс“ на Пето авеню, а разходите по обучението ѝ се заплащаха от сумата, завещана специално за тази цел от дядо ѝ.

Но постепенно стана ясно, че Дик не може или не желае да напише не само великия американски роман, но и въобще каквото и да било. Вместо това той използваше Аликс като отдушник за разочарованията и несполуките си, изчаквайки момента, когато тя се прибираше след занятия, изтощена от двойственото си ежедневие, за да излее върху нея яда си.

Аликс, която прекарваше нощите си в изучаване на американската правна система, усвоявайки нейните принципи на справедливост и равноправие, съвсем не бе настроена да понася това, но Дик упорито продължаваше.

Така караха дълго време. Докато накрая той настоя тя да роди дете. „Ние не сме истинско семейство, ѝ каза тогава, и може би затова нещата между нас не вървят. Ние сме две отделни личности, всяка от които се движи по своя собствена, затворена орбита. Едно дете ще ни обедини и ще ни донесе мир и спокойствие.“

Но вместо това, раждането на Дан разби напълно и бездруго крехките им отношения. То окончателно отчужди двама души, които все по-малко имаха какво да си кажат.

Допълнителната тежест, която бременността стоварваше върху раменете на Алике, я караше да се чувства още по-онеправдана. Дик все още не бе намерил работа, макар да твърдеше, че всеки ден търси. „Нищо няма, разбери, казваше ѝ той, нищо, освен бачкаторска работа.“ Аликс, която продължаваше да стои зад щанда в „Сакс“, с огромно усилие успяваше да премълчи горчивата ирония на положението.

И все пак премълчаваше, защото смяташе, че обича Дик. Съмняваше се, че някога ще срещне друг, който да притежава усет за

това какво и се иска и кога. Сигурна бе, че с никого не би могла да повтори сложните, увлекателни разговори, които двамата водеха върху проблемите на световната политика, религията, историята, изкуствата. Той не беше, подобно на любовниците, които бе имала преди него, невежа, когато нещата опираха до отзивчивост и чувствителност — две неща, които бяха от първостепенно значение за нея. Той бе толкова находчив и умен, такъв добър любовник и тъй търпелив и нежен с Дан.

Сега, гледайки снимката от годините на своето детство в Охайо, тя почувства, че очите ѝ овлажняват. Как искаше отново да седи в тази люлка, под прохладната сянка на стария дъб. Тя затвори очи и усети както някога силното, успокояващо присъствие на своя дядо. Почувства топлината на дъха му, с лекия аромат на одеколон и тръпчив мирис на тютюн. Колко се радваше, когато той, смеейки се добродушно, ѝ разрешаваше да натъпче лулата му.

Усещаше неговата енергична жизненост, когато широките му, задебелили от работа длани хващаха въжетата и люлката затреперваше. „Готова ли си, принцесо?“, прошепваше той в ухото ѝ. После идваше ред на мощния тласък и тя политаше към небето.

Защо се бе провалил бракът ѝ? След всичките години, минали оттогава, Аликс не спираше да си задава този въпрос. Във всеки случай, не просто защото бяха спрели да се обичат, както стана с много техни приятели от колежа.

Колко просто щеше да е всичко, мислеше си тя, ако бе открила, че Дик има връзка с друга жена. То е като да видиш хлебарки в апартамента си — нещо, което се случва под път и над път. Човек може просто да вдигне черния флаг и да се бори. Ако я бе лъгал, тя би го приела като една от ямите по житейския друм, на които всеки неминуемо попада от време на време. Всичките ѝ приятели щяха да ѝ съчувстват, да я приемат, тъй да се каже, в своя общ клуб. Тогава би могла да го мрази и да намира увереност в омразата си, знаейки на какво се дължи сегашното и положение.

Но действителността никога не е така проста. Тя си спомни как веднъж през зимата дядо ѝ я заведе за риба на едно замръзнало езеро. Взирайки се през леда, тя бе видяла нещо да се движи отдолу — просто сянка и нищо повече. Като не знаеше какво е то и каква заплаха може да крие, тя изпита неизразима уплаха.

Всъщност Дик никога не ѝ бе изневерявал. Дори и сега, от непрестанните писма, които ѝ пишеше, след като бе отказала да разговаря с него по телефона, тя разбираше, че той продължава да я обича. В тях той я наричаше единствената жена, в която е бил влюбен и която някога ще обича.

Краят на брака ѝ беше като онзи сив ден на замръзналото езеро, когато се взираше под леда със смесица от захлас и ужас. Нещо непознато и загадъчно се движеше в дълбините. Дик просто не можеше да я приеме в нейната нова роля — тя не само бе направила кариера, което само по себе си бе достатъчно лошо за него (Къде остана доброто старо време, пишеше ѝ той, когато винаги можех да те намеря в „Сакс“, приятно ухаеща?), но и бе сторила това в едно предимно мъжко поле на дейност. Ако само си бе избрала някаква друга, по-женствена или поне не изцяло мъжка професия, като да речем учителската или лекарската, той сигурно щеше да ѝ прости амбициите.

Когато всичко излезе наяве, изливайки се като поток мръсотия от дълго неотпушван канал, тя го изживя много тежко. Но отгоре на това той съумя и да я накара да чувства вина за разрушения им брак. За това, че бе поискала да стане адвокат, за това, че бе успяла. Сякаш амбицията и успехът бяха някакви недостатъци.

Това в известен смисъл означаваше, че и досега не е свободна от Дик, макар и да не живееше с него, да не носеше името му (Дан, впрочем, го носеше като багаж от предишния им живот), макар той да бе лишен от родителски права.

Тя стана с въздишка. Отвън някой свиреше на хармоника песен от албума на Бийтълс „Ръбър Соул“, чието име бе забравила. Отиде в банята да си измие зъбите и се погледна в огледалото. Спомни си израза в очите на Крис, когато я видя да се смее. Нима тази вечер за пръв път се бе засмяла пред него?

Цял живот слушаше хората да ѝ казват, че е красива, но не им вярваше особено. Думите минаваха покрай ушите ѝ, като че ли се отнасяха за друг, за някое лице от екрана. Причината бе, че винаги когато се оглеждаше, не виждаше друго, освен дефекти — твърде широка уста, крив нос — този списък бе твърде дълъг, за да може да се изредя набързо. Тя си оставяше това за моментите, когато действително имаше желание да се самоизтезва, тоест за онези

случаи, когато, гледайки Дан, си мислеше, както бе казал Кристофър, че едно момче има нужда и от баща.

Кристофър Хей. Мислите й непрестанно се връщаха към него като река към морето. Тя го бе забелязала отдавна, забелязала бе привличането, което изпитваше към него. Но не бе предприела нищо. Как щеше да отвърне сега, когато той сам бе направил първата стъпка? Тя не знаеше. Бе уморена от разочарования, но все още обичаше мъжете достатъчно, за да не се признава за победена. В никакъв случай.

Жалният глас на хармониката, свиреща песента на Бийтълс от „Ръбър Соул“, я пренесе назад в годините. Ето, тя и дядо й пак танцуват на широките дървени стъпала пред къщата в Охайо. Вятърът шумоли в листата на дъба, козодоят приглася на мелодията, а през отворената врата на гостната се лее яркожълта светлина.

Тогава животът бе толкова лесен. И тя бе тъй щастлива.
Какво се бе променило?

Сутан седеше пред раирания сенник на „Льо Сафари“. Това бе един от любимите ресторанти на Тери, същият, в който се бяха снимали.

Тери го предпочиташе, защото бе разположен в източния край на Ница, доста далеч от операта и гъмжащите от туристи улици край нея. Сутан също харесваше това място, откъдето, седнал удобно в прохладата под сенника, човек можеше да наблюдава безделниците, прекарващи утринните си часове в романтична разходка сред цветните сергии на Cours Saleya.

Ставаше късно и купувачите бяха намалели. Много от сергиите вече бяха затворени, а и на другите не бе останало много за продан. Търговците премитаха районите си или просто се облягаха на лакти и бърбеха със съседите, някои пушеха, други посърбваха вино.

Сутан избра това време и това място след внимателно размишление. Късно предната вечер тя се върна от вилата на Мън във Ванс и сега седеше в „Льо Сафари“ пред чаша кампари със сода. Непознатият й преследвач бе търсил нещо в дома й — нещо, останало от Тери. Не го бе намерил, но очевидно му бе необходимо да открие къде или у кого се намира. Затова и продължаваше да я следи.

Тя наблюдаваше през тъмните си очила как цветарите се суетят, приключвайки търговията за деня. Слънцето светеше ярко точно над главите и предметите почти не хвърляха сянка. Беше се спряла именно на този час от деня, защото в късното утро броят на хората по улицата отговаряше най-точно на нейния замисъл. Ако бе дошла по-рано, рискуваше да не забележи преследвача си сред блъсканицата на пазара. А след това, когато минувачите намалееха съвсем, той щеше да стане твърде предпазлив и отново би могъл да убегне от погледа ѝ.

Сутан не се залъгваше относно външността си. Съзнаваше добре, че е не само красива, но и привлекателна — две качества, които не при всички жени вървят ръка за ръка. Имаше златиста кожа и черти, които изглеждаха колкото полинезийски, толкова и азиатски. Дългата ѝ черна коса бе опъната назад на дебела плитка, оставяйки открито широкото ѝ чело. Единственото украшение, което носеше, бе гравирен пръстен от червен нефрит, ценен поради това, че ѝ бе подарък от Тери.

Тя беше необикновено създание и го знаеше. Духът ѝ бе закален в огъня на страданието. Френско-кхмерският ѝ произход бе предопределил нейния характер — тя бе силна по принуда.

Майка ѝ, която бе от Камбоджа, бе имала щастието да се влюби в силата и властта и да се омъжи за французин. Но се бе оказало, че предимствата, които дава женитбата за представител на страната колонизатор, имат и обратна страна. Любовта между родителите на Сутан често имаше горчив привкус, породен от гнева и мъката на майка ѝ при вида на резултатите от френското владичество над родната ѝ страна. В отговор на тези отношения в семейството, духът на Сутан стана непреклонен и твърд, което и породило конфликта, дал отражение върху целия ѝ по-нататъшен живот. Нейният стоманен характер отказваше да се покори на будистките поучения на майка ѝ, изискващи от нея единствено благочестиви постъпки.

Ето с това я бяха дарили родителите ѝ. Войната помежду им, отражение на истинската война от историята, продължаваше да живее в тяхната дъщеря.

Сутан седеше в ресторанта вече десетина минути. За това време през ограниченото пространство, което тя наблюдаваше, бяха преминали около трийсет души, като всеки от тях, се бе задържал в полезрението ѝ най-малко за половин минута. Никой не изглеждаше не на място. Двама млади французи, седнали на маса, от която да могат

най-добре да виждат дългите ѝ крака, хвърляха погледи към нея. Сутан се усмихна с разбиране, прикривайки уста зад рамката на очилата си.

Последните продавачи на цветя прибраха сергиите си и се разотидоха. На съседната маса се хранеше шестчленно семейство. Дългият като върлина келнер излезе отвътре да сервира на двамата французи. Когато мина покрай нейната маса, тя си поръча още едно кампари със сода.

Втория път, когато премина покрай ресторанта, католическият свещеник привлече вниманието ѝ. Тя го бе видяла малко по-рано и го бе запомнила, както и всички останали минавачи. Тогава той дойде по Cours Saleya откъм страната на операта и странното бе, че сега отново идваше от същата посока. Това означаваше, че е направил кръг. Може би, за да мине по тази улица още веднъж?

За разлика от преди обаче, сега той се спря под навеса на едно от туристическите павилиончета за пици надолу по улицата. Не си купи нищо, което бе втората му грешка. Вместо това извади голяма носна кърпа и избърса потта от челото си.

Сутан се старееше да не поглежда към него. Келнерът донесе питието ѝ. Изминаха няколко минути, през които свещеникът не помръдна от мястото си. Тогава тя стана и влезе в ресторанта, където цареше хладен полумрак. На извития махагонов бар имаше купчина пресни плодове.

Попита къде е тоалетната, макар отлично да знаеше, че се намира вдясно, в дъното на помещението.

Вътре усещането бе като на дъното на кладенец. Както светлината, така и звуковете достигаха дотук изкривени. Гротескни, издължени сенки преставаха по стените, като че ли оставени от четката на сюрреалист.

Гласовете на хората, които се хранеха на вътрешните маси, долитаха на моменти до слуха ѝ, а причудливото ехо, възникващо в тясното помещение, се наслагваше отгоре им.

Сутан влезе в кабинката и затвори вратата след себе си. Застина неподвижно, в привидно бездействие. В действителност тя се ослушваше. Накрая долови тихи, предпазливи стъпки.

После в тясната, хладна кабинка настъпи тишина. Непознатият не издаваше нито звук, но тя усещаше присъствието му. С усилие на волята си наложи да се отпусне, гледайки как дръжката на вратата

бавно слиза надолу. Тя не беше заключила и сега вратата започна бавно да се отваря.

Сутан се обърна така, че изходът да се намира от дясната ѝ страна, като в същото време вдигна полата си до кръста. Отдолу бе гола.

Старите панти изскърцаха и тя видя свещеника, изправен в сянката на прага. Черните му одежди му придаваха зловец вид, подобно на огромен гарван.

— Да, мосю? — каза тя.

— Пардон, мадам. — Но за миг той се поколеба. Като привлечени от магнит, очите му се спряха върху покритото с къдрави косми място между бедрата ѝ.

Този миг бе напълно достатъчен на Сутан, за да забие пръсти в слънчевия му сплит. Свещеникът се преви, тя блъсна темето му в рамката на вратата и го дръпна в кабинката.

Но ръката му вече се вдигаше и в нея проблесна лъскавото острие на нож. Тя спокойно допря палец до дясната страна на носа му и натисна. Той изстена от болка, пръстите му се отпуснаха и ножът издрънча върху напуканите плочки на пода.

— Кой си ти? — попита Сутан и натисна отново лицевия му нерв. Очите на свещеника се белнаха. — Защо ме следиш? — Още едно натискане. — Какво търсеше в къщата ми?

Езикът на свещеника се показва навън. Той преглътна, помръдвайки беззвучно устни. Болката заливаше погледа му като река.

— Гор... „Гората от мечове“ — успя да произнесе накрая.

— Какво? — раздруса го Сутан. — Какво каза?

Свещеникът повтори думите си.

— Не ти вярвам — каза тя. За нея „Гората от мечове“ бе само една легенда — оръжие с три остриета, изработено уж с цел да обездвижи Буда. Независимо от това, то бе символ на власт, мощен талисман, вярата в който се поддържаше от последователите на „Муй Пуан“.

„Муй Пуан“ бе апокрифна книга в тхераваданското будистко учение. Докато последното твърдеше, че от трийсет и една плоскости на съществуване четири представляват адове, „Муй Пуан“ проповядваше наличието на цели хиляда ада и дори описваше начини

за призоваване на демоните, злите духове и лъже бодхисатвите^[17], намиращи се в тях.

Много от по-младите кхмери, особено в големите градове, положително не бяха чували за тази книга. Но племената, живеещи на север, в планините на Бирма — Шан, Уа, Лаху и Акха, я познаваха добре. Те споделяха дълбоката вяра на кхмерите в тхераваданския будизъм, а „Муї Пуан“, наричаща се на техния диалект „Та Таун“, бе част от него. Страхът от онова, което пишеше в нея, властваше над целия им живот. Мисълта, че „Prey Dauw“, главният талисман на „Муї Пуан“, действително съществува, бе потресаваща.

В онзи край на света, могъществото на притежателя на „Гората от мечове“ би било безгранично. То би означавало край на непрестанните войни между опиумните вождове от платото Шан и пълно господство над основния запас от опиум на земята, който в момента се контролираше от мнозина. То би дало в ръцете на един-единствен човек практически безпределно богатство и власт.

— Лъжеш! — Сутан откри, че крещи. — „Гората от мечове“ не съществува! Това е измислица, породена от суеверието.

— Аз съм виждал с очите си част от нея. Паднах на колене при вида ѝ. Усетих силата, която струеше от нея, студения пламък, който не изгаря. Нямаше никакво съмнение — това бе ножът от легендата, най-малкото от трите остриета. — Той смръщи лице от нестихващата болка.

— Очакваш да ти повярвам ли?

— А защо не? Трябва да знаеш, че не друг, а самият Тери притежаваше средната част — кинжала, „Вратата към нощта“. Сега той е у теб.

— Долен лъжец! — Сутан стори на свещеника нещо, от което зениците на очите му се скриха под клепките. Той почти се сринна върху нея. — А сега — продължи тя и го разтърси бясно, — ми кажи истината.

Той бавно фокусира погледа си. Болката го бе блъснала отново като удар от чук по наковалня.

— Те... Тери Хей се съгласи да ни продаде „Врата към нощта“. Обаче се опита да ни пробута имитация. Моята задача е да поправя сделката. Трябва да взема истинския кинжал.

„Невъзможно, помисли си Сутан. Нима този свещеник казваше истината? Нима «Врата към нощта» действително е бил у Тери, нейния Тери? В такъв случай защо не ѝ бе казал нищо? Положително е знаел какво ще означава това за нея, кхмерката. Тя никога не би му разрешила да го продаде. Щеше да настоява да го върне в Камбоджа — там, където е бил изработен.“

Но, разбира се, щом е направил копие, той не е имал намерение да продава оригинала. Какво тогава е смятал да прави с него? С „Гората от мечове“ в ръце би могъл да господства над цял Шан. Суеверните вождове от платото, които вярваха в силата на „Муй Пуан“ и на Равана, великия демон, щяха да преобърнат земята, за да се подчинят на притежателя на оръжията. Противното със сигурност означаваше да останат вечно подвластни на демона, въвн от колелото на живота, лишени завинаги от прераждане. Не смъртта ги плашеше, а разрушаването на личната им „карма“. То бе прекалено ужасно, за да го допуснат дори и в мислите си.

Тя отново се запита какви ли са били плановете на Тери. Какви ли тайни е криел от нея?

Внезапно бе обладана от мисълта, че в продължение на пет години е живяла с непознат човек. Погледна свещеника в очите.

— Все още смятам, че ме лъжеш. Но да допуснем обратното. Твърдиш, че Тери е искал да продаде „Врата към нощта“. На кого?

Той поклати глава.

— Не мога да ти кажа нищо повече — прошепна едва. — Ще ме убият.

Сутан натисна по-силно, докато очите му се наляха с влага и тя чу как зъбите му скърцат.

— Тогава ще умреш тук. Това ли искаш?

— Той... той ще ме убие. — Сълзите потекоха по бузите му, смесвайки се с потта.

— Кой?

— Данте — се отрони от устните му като въздишка. — Един виетнамец на име Данте.

Мислите на Мабюс бяха заети с Великия Буда, когато видя колата на Сийв да спира пред една сграда. Той караше на около

петдесет метра след него и сега машинално забави, все още завладян от гледката на статуята.

Тази картина не само често се появяваше в съзнанието му, но и ставаше все по-релефна с времето. Великият Буда, полегнал на една страна, подпрял глава на дясната си длан, бе изваян от дърво преди много векове. Учените, идвали да го изучават в дните, когато Франция се склони над Азия и положи върху нея жестоката и унижителна целувка на колониализма, твърдяха, че са определили с точност възрастта му. Мабюс не им вярваше. Защо трябваше да има доверие на хора, които в своето високомерие стигнаха дотам, че дори измислиха на страната му ново име — Кошиншина?

Независимо от всичко Великият Буда лежеше върху позлатения пиедестал в своя храм, вечен символ на божественото присъствие във Виетнам. Или поне така бе вярвал Мабюс.

Това бе преди войната. Преди французите, а по-късно и американците да дойдат със своите пушки, своите войници, своите хеликоптери и своя смъртоносен дъжд.

Никой от тях не можеше да разбере основната истина — че Виетнам е вечен, че той винаги ще се съпротивлява на чуждите нашественици, опитващи се да изтръгнат властта от ръцете на законните му управници, винаги ще се съпротивлява на алчните политици, мъчещи се да изпразнят душата му от святата ѝ същност, ще се съпротивлява дори на ужасяващия смъртоносен дъжд, изгарящ без разлика хора, жилища, дървета. Векове наред виетнамците бяха шлифовали своето изкуство в боя; никой не познаваше по-добре от тях вкуса на смъртта. Подобно на бясно куче или на войник, останал твърде дълго на предната линия, Виетнам се чувстваше добре единствено воювайки.

Тук, на другия край на света, пътувайки из обвития в савана на нощта Ню Йорк, Мабюс усещаше този Виетнам — жив, горящ като въглен в самата сърцевина на неговото същество — пламък на страданието, огън на тъмнината и смъртта. И той продължаваше да живее единствено, за да се освободи от безмилостните гвоздеи, приковали го като Христос към неговия кървав кръст.

Великият Буда. В дълбините на спокойните му, сънни очи човек можеше да види вселената. И не само вселената на своето сегашно съществуване, но и многобройните плоскости, от които душата идва и

в които ѝ предстои един ден да отиде, както и тези, населявани от богове, светци, дяволи и демони.

Мабюс смяташе, че в даден момент нещо се бе случило с Великия Буда — очите му се бяха замъглили и ослепели. И в сцената, към която мислите му се връщаха отново и отново, той виждаше себе си, застанал пред статуята.

Уморен от неспирните боеве, той бе пропътувал повече от сто мили, за да се върне на това свято място и да пречисти душата си от омразата и желанието да убива, натрупали се от дълго време в нея.

Но нито многобройните плоскости, нито дори вселената вече се виждаха в грапавата повърхност на тези очи. Защото обширното пространство пред статуята бе изпълнено с купища човешки черепи. Кой бе убил тези хора? Американците? Китайците? Изнежените жители на Юга, които също наричаха себе си виетнамци? Мабюс не знаеше. И кои бяха жертвите? Северновиетнамци? Китайци? Южновиетнамци? Американци? Нямаше как да разбере. Във всеки случай, той разбираше, че това е без значение. Важна бе единствено смъртта, а тя сега беше навсякъде.

С очи, пълни със смърт, той спря колата до бордюра.

Мабюс бе пропътувал на шир и надлъж цял Индокитай, събирайки бавно и методично по пътя си ценните изкуства от всеки район — а това според неговите разбирания означаваше бойните изкуства.

Според местната легенда, началото на това пазено в строга тайна умение било положено от една селянка. Тя използвала принципите, които научила, докато наблюдавала смъртната схватка между тигър и някаква огромна птица.

„Пенджак силат“ използваше тъй наречените анатомични оръжия, тоест пръстите, кокалчетата, ръбовете на дланите и стъпалата и така нататък, при това всяка от тях срещу точно определена част от тялото на противника. Ето защо владеещите това изкуство бяха винаги въоръжени — дори когато се къпеха или спяха. Това, което го отличаваше обаче, бе мистичният елемент, присъщ на повечето предавани от поколение на поколение учения в индонезийския архипелаг.

Именно с „пенджак силат“ си бе послужил Мабюс, за да измъкне от колата тялото на мъртвия полицаи и да го положи в един сух,

каменист дол четири километра по-надолу. Покри трупа с камъни, така че дивите животни да не могат да се докопат до него.

След това изключи всички светлини на полицейската кола, освободи спирачката ѝ и, стъпил с единия крак на земята, я избута от крайпътния насип, така че да не се забелязва от магистралата. Всичко това му отне не повече от десет минути. Значително повече време му бе необходимо, за да изчисти и последните следи от кръв от тапицерията на своята кола.

Сега, докато гледаше как преследваният от него човек влиза в жилищния, блок на отсрещната страна на улицата, той обмисляше с кой „джурус“ да омаломощи жертвата си, преди да настъпи краят. Дали със сгънат показалец и среден пръст в очите? Или с кокалчетата в челото? А може би с юмрук в слънчевия сплит?

Мабюс преценяваше болката, която всеки от ударите би породил, разглеждаше ги едновременно, поотделно и заедно, подобно на жонгльор, следящ своите шарени топки. Затвори очи, предвкушвайки онова, което предстоеше да стане, последствията от своите действия, растящи като кръговете от хвърлен във водата камък.

Той бе просто една пращинка, захвърлена в безкрайния космос. Но затова пък колко огромна бе силата му!

Още малко, каза си Мабюс, вдъхвайки мириса на овъглена плът, захвърлен в хеликоптера сред кипящото небе, крещящ своята болка, за да заглуши писъците от пламналия свят под себе си.

Разрушението и смъртта отново бяха пред очите му и той почувства как кръвта на вьетнамците просмуква черната му памучна дреха. Мракът, времето и споменът, неговите вечни спътници, изгладени като камъни на дъното на река. Дали му бяха приятели, или врагове? Бе преминал целия измислен от човека ад, за да открие това. „Скоро ще бъда още една крачка по-близо до отговора, каза си той. Вече го усещам като нечий студен поглед върху кожата си.“

Той излезе от колата си и се изгуби в нощта.

— Не можеш да се прибереш вкъщи — каза Даяна Минг. — Не и в това състояние.

Сийв седеше в колата със затворени очи, облегал глава назад, прекалено изтощен, за да свери. Дълго бе утешавал Елина Ху,

съпругата на убития си колега. Всъщност, Даяна се бе справила доста по-успешно от него. Отначало Елина го удари, а след това се притисна в него в някакво детинско отчаяние, сякаш той имаше властта да изтрие смъртта на мъжа ѝ от сметките на съдбата.

Даяна бе проявила достатъчно здрав разум да направи чай и да го поднесе. Тихото потракване на чашите, познатите миризми, всички тези дребни неща им подействаха успокояващо, придавайки усещане за реалност на нереалното положение, в което се намираха.

Тя бе тази, която телефонира на сестрата на Елина. Изчакаха я да дойде — с тревожно, пребледняло лице и малка чанта с необходимите неща за преспиване. Отново Даяна го извлече, плетящ крака, от жилището на Ху и го напъха в колата. Тогава именно реши, че не бива да го оставя да се прибере у дома си.

За него домът бе едно самотно, мрачно място. Тя знаеше, че там няма да намери покой, преследван от угризения и мисли — как е можел да спаси Ричард Ху, кой и защо е убил Доминик — твърде много и ужасни въпроси, които нямаше скоро да намерят своите отговори.

Сийв вече спеше, когато Даяна спря пред блока си в долната част на Ийст Сайд. Тя изключи колата и се заслуша в почукването на изстиващия мотор.

На отсрещната страна на булеварда заведенията се пълнеха. Носеше се мелодия от музикален автомат, някъде гърмеше рап музика, два помияра ръмжаха, поделяйки си съдържанието на боклукчийска кофа. Одърпана жена, тикаща вред себе си накамарена с отпадъци количка, разрита кучетата и запълзя на четири крака, тършувайки сред сметта.

Даяна изпусна дълбока въздишка. Гледаше профила на Сийв и мислеше, че трябва да не е с всичкия си, за да го води у дома си. Но бе прекалено изморена, за да се съпротивлява, да се вслуша в гласа на разума, да потисне любовта си. „Искам го, каза си тя, такъв, какъвто е.“

Събуди го много внимателно, но той все пак се сепна. Очите им се срещнаха, той я позна, разбра къде се намира. Тръгна с нея нагоре по стръмните стълби, покрай надрасканите стени.

Влязоха в апартамента и тя пусна масивното резе. Сийв се запъти направо към дивана и се срина върху него. Даяна коленичи отстрани и го измъкна от сакото. След това свали вратовръзката, разкопча ризата

му и метна отгоре му леко одеяло. Преди да се изправи, се наведе напред и го целуна по устните.

Отиде в спалнята и се съблече. Обичаше да спи гола, но този път заради него си сложи тениска, която ѝ стигаше до коленете. Легна, загледана в тавана, и зачака съня. Но усещаше присъствието на Сийв подобно на магнит или на пещ. От него мускулите ѝ се напрягаха, цялото ѝ тяло тръпнеше.

Когато усети, че плътта между краката ѝ започва да се напряга, стана и отиде в тясната кухничка да си свари жасминов чай. С чашата в ръка премина в хола. Отдавна бе престанала да се стеснява от своя апартамент, който приличаше повече на антикварна книжарница, отколкото на жилище. Книгите бяха навсякъде — не само по рафтовете, но и наредени една върху друга или просто нахвърляни в безредни купчини. Единствените украшения бяха японското кимоно и едно ветрило, закачени на стената в двата края на стената.

Отмести настрана няколко книги и седна на перваза на прозореца.

Очите ѝ продължаваха да търсят Сийв и тя си наложи да мисли за двата трупа в Кънектикът. Отново видя отрязаните глави под безжалостната светлина на прожекторите, кървавите чукани на вратовете, мораво-червените петна по ивиците увиснала кожа. Това ѝ напомняше... за нещо.

Но какво?

Тя наблюдаваше лекото дишане на Сийв, а съзнанието ѝ неспирно се връщаше към този въпрос. Какво бе то? Нещо злоещо и мрачно, стаено дълбоко в тъмните ъгълчета на паметта ѝ.

Погледът ѝ се спря на един тежък том, озаглавен „Тайните на самураите — изследване върху бойните изкуства във феодална Япония“. Зловещата мисъл се размърда и запълзя бавно към повърхността на съзнанието ѝ. Тя издърпа книгата от рафта и започна все по-бързо да я прелиства.

Даяна имаше много книги от този род, останали от бившия ѝ приятел Кен, който се занимаваше с изработка на хладни оръжия. „Японският меч е почти като живо същество“, ѝ бе казал веднъж той, описвайки как суровата стомана се омекотява и се прегъва отново и отново върху самата себе си в десет хиляди слоя. Готовият меч е толкова еластичен, че може да се превие на две, без да се счупи и

толкова остър, че изчезва, ако се погледне откъм ръба. Той представлява идеалното оръжие за един воин, пронизващо без усилие както броня, така и кости, и плът.

Внезапно тя вдигна очи и погледна разпереното ветрило на стената, точно над дивана, на който спеше Сийв. Върху него бе изрисувана пойна птичка, кацнала сред сливови цветове. Тя обичаше това ветрило, изпратено ѝ от Кен, беше ѝ приятна мисълта, че той все още я помни.

Кен бе влюбен в своите оръжия повече от всичко на света. Когато Даяна го срещна, той вече бе отдал десет години от живота си на опитите да усвои японската техника на изработката им. Накрая, отчаян, си бе стегнал куфарите и бе отлетял за Япония да чиракува при последния велик майстор на мечове — един седемдесет и пет годишен старец, живо национално богатство на своята страна.

Страстта на Кен постепенно се бе прехвърлила и върху нея. Тя притежаваше малка, но изключително качествена колекция от ръчно изработени ножове. Сега, докато прелистваше книгата, нещо, което той ѝ бе казал, настойчиво се въртеше в главата ѝ, напирайки да изплува на повърхността. „Повечето хора, бяха неговите думи, дори и много колекционери, когато става въпрос за японски остриета, разбират единствено «катана» — мечовете, или «танто» — ножовете. Но всъщност голяма част от най-добрите изделия са специални оръжия.“

Даяна не откъсваше поглед от японското ветрило, от неговите размери, ширина, украса. Изведнъж усети, че тънките косъмчета в основата на врата ѝ се изправят. Мрачният, зловещ предмет се намираше в една стая с нея.

— Господи! — Като продължи да мисли за странните, зигзагообразни срязвания на вратовете на двамата убити, Даяна бързо отгърна на раздела, озаглавен „Изкуството на бойното ветрило“.

Ето го! Ето с какво е бил убит Доминик!

Обърна се към Сийв, но размисли и се отказа да го буди. Лицето му бе изопнато и посивяло от изтощение. Сънят му бе по-необходим от нейното откритие. Тя затвори очи и безуспешно се помъчи да заспи.

А сънищата на Сийв бяха като леки парашути, които те носят натам, където не си бил никога, или, напротив, си бил твърде често.

Той и Дом са отново заедно. Годиците са невидими, подобно на гълъби, които се обаждат от храстите. Братята са отново на двайсет,

отново са щури, сред наркотичния сън на безкрайната виетнамска война. Въздухът е наситен с кръв и прах — толкова прах, че слънцето не се вижда. Виетнам трябва да е единственото място на света, мисли си Сийв, където небето е жълто.

Двамата участват в патрул и пресичат границата, между Виетнам и Камбоджа, облечени в черните дрехи на „Червените кхмери“. Никой не знае къде се намират, дори щабът е в неведение — там смятат, че групата е излязла на обичайна хайка за прочистване. Защото за този патрул те не се подчиняват на заповеди от щаба, нито дори от Командването.

Това е, което занимава мислите им — не Виетконг, нито „Червените кхмери“. То, общо взето, е единственото, за което говорят, когато офицерът не може да ги чуе.

Но всички те са доброволци, всеки сам е пожелал да тръгне на това пътешествие в неизвестното, в безкрайността. И тази виеща се, ленива река, която им предстои да прекосят, е разделителната черта. Докато са във Виетнам, те могат да оправдаят всяка своя постъпка — това е просто една лудница и никое действие не се осъжда твърде строго, стига да спомага за намаляването на броя на лудите в нея. Но Сийв знае, че щом прекосят реката, нещата ще се променят. Те ще бъдат вече в Камбоджа — една официално неутрална страна, където нямат право да се намират и където в случай, че присъствието на американска военна част се разкриеше, щяха да ги екзекутират без съд и присъда.

Те се плъзгат по калния, покрит със смрадлива, спечена тиня бряг в мътната, мазна вода. Сийв открива, че цветът ѝ е същият като този на човешките очи мигове след настъпването на смъртта. Хората нагазват във водата, тревожни, напрегнати, мрачни. От местните жители знаят, че по това време на годината реката приижда и стига до шията. Но засега тя е само до кръста. „Това е само началото, казва си Сийв. Какъв ли ще е краят?“

Неочаквано Дом, който върви пред него, се подхлъзва. Сийв протяга ръка, сграбчва брат си за лакътя, но изгубва равновесие и двамата падат. Водата ги залива до брадичката. Цветовете на повърхността ѝ се преливат като в опашката на паун. Те пъхтят и плюят.

Сийв вече се опитва да се изправи на крака, когато малък водовъртеж разчиства мръсотията от лениво движещата се повърхност на реката и той вижда онова, което е отдолу. Водовъртежът отминава и водата отново става непрозрачна, сякаш се е затворила блендата на фотоапарат. Отвратен, потресен, зашеметен, той не може да повярва на онова, което се е разкрило пред очите му.

Не желае това, но е длъжен да го стори — ръката му се протяга към дъното. Осезанието потвърждава това, което зрението вече му е казало. Вместо тиня или камък, треперещите му пръсти срещат парцаливи късове кожа, плът, жили, оголена кост, там където речните обитатели са оглозгали останалото.

Давейки се, той слепешката пристъпва нататък, напипвайки същия ужасяващ, отвратителен пласт. Няма сили да отдръпне ръката си от дъното.

Ето защо придошлата река е така лесна за преминаване. Дъното ѝ е повдигнато от няколко пласта трупове. Колко ли са, мисли си Сийв, докато залита напред. Стотици? Хиляди?

Той мрачно поглежда пред себе си. Дали някой от другите знае какво има под краката им? Сигурно не, Сийв не забелязва никаква промяна в тревожните им, напрегнати лица, когато накрая достигат отсрещния бряг, където никой вече не може да ги спаси.

Но Сийв знае, Сийв помни, в сънища като този, които го спускат като с парашут там, където не е бил никога, или е бил твърде често.

И отнякъде, твърде отдалеч, за да може да си спомни, той вика с глас, изпълнен с ужас.

Даяна захвърли книгата и коленичи до него. Притисна, длани до запъхтяната му гръд, изтри с целувки потта от челото му. Когато той отвори широко очи, тя се усмихна и прошепна:

— Това е сън, шефе. Само сън.

Тъмнокафявите му очи се спряха върху лицето ѝ.

— Даяна.

— Да — каза тя. — Аз съм. Ти си тук, при мен. Няма нищо страшно.

Сийв въздъхна леко, клепачите му се затвориха и минута по-късно вече спеше.

Даяна се върна на своето място на перваза, но не взе отново книгата. Искаше ѝ се да разтърси Сийв, да го събуди, да му каже онова,

което бе открила — може би именно то щеше да ги насочи към убиеца. Но той бе толкова уморен, изглеждаше така уплашен от това, което му се бе присънило, каквото и да беше то, че сега тя желаше единствено той да продължи спокойно съня си. На сутринта щеше да има достатъчно време да му разправи всичко. Очакваше с нетърпение да види изражението на лицето му, когато му покажеше в книгата илюстрацията на „гунсен“ — бойното ветрило.

Когато Крис се прибра в апартамента си, отново валеше. Противно на очакванията си, не чувстваше никаква умора. Имаше усещането, че тази вечер пред него се е отворила врата и той е влязъл в някакъв нов свят, макар и да не бе сигурен какво го очаква в него.

Загледан в дъжда, който се стичаше по стъклата на прозорците, той мислеше за Аликс. Стана, прекоси стаята и пусна радиото. Пригответи си питие. Изу обувките си, заравяйки пръсти в дебелия килим на пода. Накрая с въздишка се отпусна в огромното кресло пред прозореца. Дъждът превръщаше светлините на града в нереални, припламващи цветни петна.

Пееше глас на жена:

*„Мечтите са ангели,
танцуващи под светлината.
От тях бяга сянката,
любовта привличат те.
Менят се годините,
но мечтите са вечни
като ангелите
и от тях иде пламъкът
на молитвата в нощта.“*

Той допря чашата до бузата си, затвори очи и си припомни времето, когато мечтите бяха реалност, когато ароматът на лавандулата беше неотделим от мириса на велосипедната смазка, лятото във Франция, когато всичко бе възможно.

За миг вероятно бе заспал или се бе унесъл в спомените си. Така или иначе, когато отвори очи, песента вече се бе сменила. Той остави чашата и отиде в спалнята да си вземе куфара. Откри паспорта си, пъхнат зад кутията с копчетата за ръкавели, клипсовете за смокинг и джобния часовник. Първата му работа сутринта щеше да бъде да изпрати някого от офиса за визата.

Започна съсредоточено да си стяга багажа, без да мисли за нищо друго. Събра от банята тоалетните си принадлежности и ги набута в несесера — самобръсначки еднодневки, тубичка с крем за бръснене, миниатюрна паста за зъби, малък дезодорант.

Музиката тихо стигаше до слуха му от съседната стая, идваща сякаш от друго време или място. Апартаментът бе тъмен, светеше само нощната лампа до леглото му.

Крис бутна встрани плъзгащата се врата на гардероба. Повърхността ѝ представляваше огледало. Той хвърли бегъл поглед към него и ръката му замръзна. Виждаше се външната врата и част от антрето.

Тъмнината бе прорязана като с нож от тънка отвесна ивица светлина, идеща откъм стълбището. И тази ивица бавно се разширяваше пред очите му.

Той гледеше като хипнотизиран. Съзнаваше, че някой полека отваря собствената му входна врата, но това му се струваше нереално, невъзможно.

А то се случваше.

Случваше се тъкмо на него. Крис не знаеше как да постъпи. Завладя го остро чувство за грозяща опасност.

Вратата се отвори още по-широко и светлината заля антрето. Стори му се, че вижда някаква сянка, след това тя се скри и вече нищо не нарушаваше очертанията на осветения клиновиден отрязък от пода.

Изведнъж си даде сметка за сянката, която самият той хвърляше, благодарение на нощната лампа. Тя сочеше право в него, подобно на огромен показалец. Той пристъпи и изчезна в мрака на гардероба.

Стоеше напълно неподвижно, вслушвайки се в хрипливото дишане, излизащо на пресекулки от гърдите му. Сърцето му блъскаше с такава сила, че тялото му се разтърсваше при всеки удар.

Като много адвокати, занимаващи се с криминални дела, Крис неведнъж бе заплашван, така че имаше пистолет и разрешително.

Досега не му се бе налагало да го използва, но няколко пъти бе ходил на полицейското стрелбище и там го бяха научили да го използва уверено и точно.

Сега в мрака на гардероба той напипа чекмеджето, в което стоеше револверът. Извади го, все така пипнешком откри кутията с патрони и един по един ги вкара в гнездата. След това бавно се измъкна навън.

Ивицата светлина в антрето все още се виждаше, но този път бе неравна. Той се вгледа внимателно, опитвайки се да разгадае новите ѝ очертания и трепна уплашено — там стоеше някой.

Крис безшумно излезе от спалнята. Когато се озова в хола, приклепна край стената в класическата поза за стрелба и насочи пистолета към силуета в рамката на вратата. След това протегна ръка и запали лампата.

Сянката подскочи и той насмалко не стреля, но видя лицето ѝ навреме и свали пръста си от спусъка.

— Аликс — каза той и се изправи на крака.

Внезапната светлина я стресна, тя притисна ръце към гърдите си.

— Господи, Кристофър! Изкара ми ангелите! — В този момент видя пистолета в ръката му. — О! — каза тихо.

Той едва се държеше, разкъсван от облекчение и излишен адреналин.

— Какво правиш тук? Как влезе?

— Аз не... — Тя се обърна и затвори вратата зад себе си. — Натиснах звънеца. После видях, че е отключено — всъщност, беше отворено. Сигурно си забравил да затвориш вратата, когато си се прибрал.

— Защо не се обади на портиера? Той щеше да ми звъне по домофона.

— Не видях никого долу. — Аликс изглежда искрено съжаляваше. — Качих се направо. Извинявай.

Крис внимателно остави пистолета на ъгловия диван.

— Всичко е наред. — Той си пое дълбоко дъх. — Наистина. — Усмихна се, виждайки, че не е напълно убедена. — Няма нищо.

Тя се приближи до него.

— Здравей.

— Тъкмо мислех за теб — отвърна той. Напрежението го напускаше. Стана му приятно, че е дошла, мрачното му настроение се разсея.

Тя тихо се засмя.

— Трябва да съм го усетила.

Двамата се гледаха в полумрака.

— Спеше ли?

— Бях задрямал за малко, но не съм лягал.

— Радвам се, че не съм те вдигнала от леглото — тя се усмихна със своята зашеметяваща усмивка. — Да не би да си сънувал мен?

— Може би — каза той, като я прегърна. Тя опря глава на рамото му. — Не бих имал нищо против.

Крис я поведе към дивана. Лицето ѝ сякаш пламтеше в неясната светлина на стаята и неоновите отблясъци на града отвън.

— Просто не знаех какво да сторя — каза тя, лежейки в скута му. — Непрекъснато мислех за теб, за това, че утре заминаваш. — Тя вдигна очи към лицето му. — Никога преди не съм постъпвала така.

— Не говори — каза той и отмахна кичур коса от челото ѝ.

Аликс допря длан до бузата му.

— Скъпи Кристофър — прошепна тя, — дали не направих ужасна грешка, че дойдох тук?

Той се наведе към нея. Устните ѝ трепереха, когато ги целуна.

— Не се страхувай.

В сивия ирис на лявото ѝ око имаше петънце с неопределен цвят, едновременно миловидно и загадъчно, разкриващо пред него непознати ранимост и дълбочина.

Аликс се притисна към него с трептящи, притворени клепки, усещайки разтворените му устни върху своите и неговата сила. „Ще ме обичаш ли, питаше се тя, така, както се нуждае да бъде обичана?“

Почувства пръстите му върху копчетата на роклята си. Отдолу не носеше нищо. Изражението му, когато докосна голата ѝ плът, я накара да се разтопи. Изстена, извивайки се нагоре към него. Той зарови лице в ямката на шията ѝ. Задъхана, тя обви ръка около врата му и, заровила пръсти в неговата коса, прокара език по ухото му.

Тогава той се отскубна от прегръдката ѝ и ръцете му трескаво се спуснаха надолу по тялото ѝ, за да погалаят вътрешността на нейните бедра. След това и устата му я откри.

Аликс бе като обхваната от пламък, самите ѝ кости омекнаха. Дъхът ѝ спря. За пръв път в живота си изпитваше подобно шеметно удоволствие.

Нямаше време дори да се съблече напълно. Придърпа Крис върху себе си, обхвана го с ръка. Не можеше да чака и секунда повече, преди да го усети в себе си.

Изрита роклята си над бедрата, усети го трептящ пред входа, докато го насочваше. Устните и езикът му бяха върху гърдите ѝ, върху пламналите ѝ зърна и най-сетне с устрем, който я запрати обезумяла насреща му, той я изпълни.

Вече бе толкова възбудена, че моментално стигна до ръба. Впи пръсти в мускулите му, вдъхвайки сладката му пот и вълната на насладата я заля с такава сила, че ѝ се стори сякаш губи съзнание.

Устните му отново покриха нейните. Никога преди не го бе правила с мъж, който да я целува през цялото време. Чувстваше езика и члена му да работят в нея едновременно и това я хвърляше в огън, превръщаше тялото ѝ в море от удоволствие.

Застена и се загърчи безпаметно, притиснала бедра до неговите, докато усети как той избухна в нея и накара вътрешните ѝ мускули да се свият от спазъм при повторния връх.

Когато дойде на себе си, Аликс не можа веднага да разбере къде се намира и дали не сънува. След това съзря сенките по тавана, почувства топлината, загърнатата като безценно съкровище вътре в нея. Обърна глава и видя отпуснатата до себе си фигура.

— Кристофър?

Очите му бяха затворени. Тя го докосна и почувства как тялото му се напрегна.

— Какво има? За какво мислиш? — гласът ѝ звучеше ласкаво и нежно.

Крис я погледна.

— Ще ти кажа нещо, което не съм казвал на никого досега. Мислех за онова, което се случи между брат ми и мен.

Аликс мълчеше, без да сваля очи от него. Тя помръдна леко встрани и профилът му се откри пред нея на фона на предизгревното небе, розовеещо зад стъклата на прозореца.

— Когато бяхме малки, баща ми ни водеше в кантората си сутринта на Коледа, за да види как отваряме подаръците си.

Семейството ми винаги е имало много пари — главно парите на баща ми, който обаче беше ако не стиснат, то положително много пестелив. „На младини вкусих от мизерията на Уелс, обичаше да казва, и това ми е достатъчно.“

Аликс забеляза усмивката в ъгълчето на устните му и се почувства по-добре.

— „Достатъчно“ — продължи Крис — е била винаги една от любимите му думи. — Той се намести на дивана. — Но имаше един ден в годината, когато забравяше за нея и това бе Коледа. Подаръците му бяха разточителни, макар в повечето случаи да ни подаряваше неща, които самият той смяташе, че трябва да имаме, а не каквито на нас ни се искаше. Най-добре усетих това на една Коледа, когато бях на дванайсет години. Тери бе на тринайсет, с една година по-голям от мен. Баща ми ни подари ловни карабини трийсети калибър, сложи ни няколко консервени кутии да се упражняваме и след това ни заведе за сърни. Това беше точно по вкуса на Тери. Помня как гледаше същата година старата пушка на дядо, която татко донесе от Уелс, когато той умря. „Това е всичко, което остана от него, казваше баща ми. Ако съществува нещо като душа, то това е неговата. Като гледам тази пушка, сякаш виждам него — висок, горд мъж, изкарващ прехраната си от земята на Уелс. Има нещо достойно в това, нещо дори велико.“ Тери сигурно е разбирал смисъла на думите му, на мен това не ми се удаваше. Пушката не ми харесваше, а брат ми не можеше да откъсне очи от нея. И когато на Коледа татко ни подари карабините, той бе в стихията си, докато аз не знаех какво да правя с моята. Струваше ми се, че държа в ръцете си нещо зло, сякаш вече бях причинил страдание с нея. Не исках да ходя никъде, не исках да срещам сърна, защото знаех какво ще се случи тогава. Баща ми, както обикновено, ми се подиграваше, опитваше се да ме засрами, за да тръгна. И както обикновено, Тери нямаше понятие защо се опъвам. Той беше щастлив, защо тогава аз не бях? При него нещата винаги стояха така — татко харесва това, аз също. Ако ти не го харесваш, какво ти има? От известно време не бе валил сняг, но беше много студено. Земята бе замръзнала, боровите иглички бяха твърди като стомана. Помня, че се уморих и седнах под дърветата край пътеката.

Тогава, поглеждайки през преплетените клони, забелязах на отсрещната полянка голям, самотен елен. Търсеше храна. И досега не

знам какво ме накара да опитам посоката на вятъра — татко ни беше казал, че трябва да духа от животните към нас, за да не могат да усетят миризмата ни. Защо го направих? Не мога да си отговоря. Нито защо дръпнах Тери за ръкава. Сигурен съм, че ако не бях аз, той щеше да отmine без въобще да забележи елена. Естествено, първата му реакция бе да ми каже да стрелям. Не знам защо, това страшно ме изненада и ядоса. Той продължи да настоява и когато отказах, насочи своята карабина. Аз я блъснах в ствола на едно дърво. „Леле, татко ще те убие“, каза той, или нещо от този род. И направи най-невероятното, най-непростимото нещо. Посегна, сграбчи моята пушка, вдигна я, прицелвайки се в елена и натисна пръста ми, който несъзнателно продължавах да държа на спусъка. Екна изстрел и животното се свлече на земята. Големите му очи се разтвориха широко, с израз на недоумение и болка. Тогава татко ни настигна и аз се разплаках. Никога не бях изпитвал подобна мъка и отчаяние. Господи, казах си, като гледах убитото животно, какво ме накара да го сторя? Чувствах, че аз бях натиснал спусъка, аз бях погубил този живот. Душата ми сякаш се разпадаше, превърната в пепел. И за всичко бе виновен той, мойт брат. Или може би вината бе и моя, загдето го бях дръпнал за дрехата?

Изведнъж Крис се разтърси в ридания. На Аликс ѝ се прииска да го прегърне, да спре спазмите на плача му с тежестта на собственото си тяло, със силата на волята си, но не знаеше как би го приел и това я накара да се сдържи. Когато накрая се съвзе, той каза:

— Така и не намерих в себе си сили да му простя. А сега, естествено, е вече късно.

После, без да погледне към нея, легна по гръб на другата половина на дивана. Не след дълго изтощението го надви и той се унесе в дрямка.

Едва когато се увери, че е заспал дълбоко, Аликс протегна ръка и го погали — нежно и леко. По време на разказа си той бе напрегнат като струна, опъната до скъсване. „Колко тъжен изглежда, помисли си тя, дори и сега.“

Светлината бе огряла лицето му и докато го гледаше, тя за момент си представи, че е Уенди от „Питър Пан“, а той — едно от момченцата, изгубени далеч от майка си и от своя роден дом.

Опита се да си представи какво би било да мрази сестра си дотолкова, че никога да не може да ѝ простя. Мисълта ѝ се стори непоносима и тя потръпна. Горкият Кристофър. И горкият Тери.

Тя се загледа през прозореца в дъжда. Беше часът, когато небето е твърде бледо, за да е нощ, но и твърде тъмно, за да е утро. Спомни си времето, когато двамата с Дик ходиха на остров Барбадос. Бяха взели акваланги под наем и се бяха спуснали в царството на вечната нощ.

Светлината на зеленикаво-сините крайбрежни води бе подобна на тази — полупрозрачна, опалова, течна. Беше толкова тихо, че ударите на сърцето ѝ се превръщаха в център на целия свят. Дик се носеше плавно до нея и тя виждаше отражението си в неговата маска. Чувстваше се като богиня — неуязвима, безсмъртна. И сега Аликс се отпусна, победена отново от същото чувство, и сънят я обори.

Събуди се от шума на дъжда, който тропаше по прозорците. Известно време го гледа с невиждащи очи, все още полузаспала.

После периферното ѝ зрение долови някакво движение в апартамента. Отначало помисли, че Крис е станал, но след това го видя все така проснат на дивана, с лице, заровено във възглавниците.

Тя се стресна, невярваща на очите си. По пода пълзеше тъмна сянка. Кой бе това? Какво правеше? Въпросите прорязаха съзнанието ѝ като светкавица и в същия миг тя скочи.

Бе спала свита на кълбо като котка. Сега гъвкавото ѝ тяло се разгъна и тя се метна към сянката, заби колене и лакти в плът, твърда като стомана.

Обви гърлото с лявата си ръка и рязко дръпна назад, извивайки кръст, използвайки цялата тежест на своето тяло.

Но вместо съпротивление усети, че се премята през глава назад от собственото си усилие, което противникът ѝ бе обърнал срещу нея. Падна и удари силно кръста си в пода.

Очите ѝ се разшириха от ужас при вида на отвратителното лице — лице на звяр, на демон, но не и човешко! — пред нея, над нея, вътре в нея...

Едната ѝ ръка бе останала притисната зад гърба, дъхът ѝ излизаше по-бързо, отколкото смогваше да го поема. Самото дишане отнемаше много сили, много време, което тя нямаше. С мигновено решение, родено от отчаянието и надеждата, тя вряза чело в отвратителното лице, висящо като фенер или пълна луна пред очите ѝ.

Болката я прониза с такава сила, че от здраво стиснатите ѝ зъби излезе скърцане, подобно на последния напън на спираща машина.

Но смазващата тежест се махна от гърдите ѝ и тя жадно пое въздух. Погледна нагоре. Дъждът се пречупваше като през призма, капките сменяха цвета си, падаха върху някакво огледало, не, не огледало, а лъскав метал, назъбен и...

Ветрило, досети се Аликс, преминаващо от светлина в сянка и обратно. Сега единствената ѝ мисъл бе да предупреди Кристофър. Отвори уста, но една мазолеста, твърда като дърво ръка стисна челюстта ѝ така, че тя се задави.

Пръсти като стоманени прътове се пъхнаха между устните ѝ, изпълниха устата, натикваха езика в гърлото ѝ. Тя с ужас усети надигания се позив за повръщане, неконтролируемите, разкъсващи спазми.

Използвайки свободната си ръка, тя удари с основата на дланта си така, както я бяха учили, незащитеното ухо на своя враг. Тежестта върху притиснатата и дясна ръка олекна, тя успя да я вдигне, и, без да обръща внимание на болката и изтръпналостта, се опита да нанесе елементарния саблен удар от каратето. Почувства разтърсването в костта си от несполучливото попадение.

Но времето, което спечели, ѝ позволи да се изплъзне, да избегне опасността да бъде задушена със собствения си език. Както и преди, в ума ѝ беше единствено Кристофър. И тя изкрещя — един кратък, пронизителен вик на тревога.

И тогава острият ръб на „гунсен“-а я стигна от страни под брадичката, разрязвайки шията ѝ.

Крис се събуди от пръските кръв. Тръсна сънено глава. В следващия миг бе напълно буден при вида на странната, прегърбена сянка, надвесена над Аликс, държаща в ръка... Ветрило?

Хвърли се към пистолета, стреля в упор в премятащия се, скачащ силует, който се дръпна от Аликс, мина през антрето, през прага и изчезна.

Крис изтича до отворената врата, но не видя никого. Накъде, запита се той, нагоре или надолу? После си даде сметка, че това няма значение. С тръпка на агония се върна обратно в апартамента.

— Аликс!

Коленичи до нея. Вътрешностите му се свиха, сърцето му болезнено примря. Имаше толкова много кръв. И все пак сивите ѝ очи го познаха. Устните ѝ се разтвориха, клепките ѝ трепнаха. Какво се опитваше да каже?

— Аликс — той прошепна името ѝ и в същия миг дръпна телефона към себе си, набра „Бърза помощ“.

Крис гледаше как животът бавно се изцежда от нея; беше му трудно да диша. От безкрайната болка мисълта му течеше несвързано. Съзнаваше, че плаче.

— Дръж се — прошепна в притихналото ѝ лице. — Не умирай, моля те, не умирай. — Имаше чувството, че някой е забил в гърдите му кол.

Кръвта ѝ бе навсякъде по него, животът ѝ го покриваше и засъхваше като втора кожа.

[1] Лонг Айленд — остров, в западната част на който се намират два от петте района на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[2] Силно ароматично алкохолно питие — Б.пр. ↑

[3] Агентът на ФБР, борил се срещу Ал Капоне в Чикаго по време на Сухия режим. Герой на игрален филм и на телевизионен сериал „Недосегаемите“, което го прави изключително популярен в САЩ — Б.пр. ↑

[4] Така се нарича китайският квартал в големите американски градове — Б.пр. ↑

[5] Талисман, амулет (кит.) — Б.пр. ↑

[6] Воайор — човек, страдащ от болезнено желание да наблюдава еротични сцени — Б.пр. ↑

[7] Вид китайски лодки — Б.пр. ↑

[8] Известен американски генерал, участвал във Втората световна война — Б.пр. ↑

[9] Удар на милосърдието, с който се доубива падналият (фр.) — Б.пр. ↑

[10] До скоро виждане (фр.) — Б.пр. ↑

[11] На френски soutane означава свещеническа дреха, расо — Б.пр. ↑

[12] Горен Ийст Сайд — район на Манхатън, където живеят много от най-богатите хора на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[13] Луксозните вили в Бевърли Хилс са разположени на характерни хълмисти улици — Б.пр. ↑

[14] Култов комплекс в Англия от 2000 г. пр.н.е., състоящ се от огромни каменни стълбове и плочи — Б.пр. ↑

[15] Романтично течение в англ. изкуство през ХІХ в., имащо за идеал „наивното“ — Б.пр. ↑

[16] Прозвище на привърженик на „твърдия“ политически курс (амер.) — Б.пр. ↑

[17] Идеални същества в будистката религия. — Б.пр. ↑

ЗИМАТА НА 1968 — ЛЯТОТО НА 1969

Бан Ми Туот, Виетнам — Камбоджа; Мужен^[1] — Париж, Франция

Първата мисъл на Тери Хей, когато под прикритието на нощта пристигна в Бан Ми Туот, в планините на централен Виетнам, бе един стих от Пол Валер, великия френски символист: „Сила, с която не се злоупотребява, губи своето очаровани.“

Седмица по-късно, когато по ръцете му вече имаше кръв, той си спомни за думите на един друг французин, Ларошфуко: „Ако се съпротивляваме на страстите си, то е повече заради нашата слабост, отколкото заради силата ни.“

Защото когато дойде във Виетнам, Тери Хей вече бе готов да се научи да убива.

— Да се убива, е лесно — бяха думите на капитан Клеър по време на първата лекция зад стените на лагера на Частите със специално предназначение. — Затова не си губете времето в излишни притеснения. Всички сте чували потресаващи разкази за момчета, чийто пръст замръзва на спусъка. Аз пък ще ви кажа, че тия истории са пълна глупост. Всеки може да убие — това е все едно да щракнеш с пръсти. Вземете когото и да било — от ония, дето убежденията не им позволявали да служат, някой пацифист, дори шибания Мартин Лутър Кинг, ако щете, все едно кой, и му сложете един зареден пистолет в ръката. След това му покажете как някой изнасилва жена му или петнайсетгодишната му дъщеря и само гледайте колко бързо ще го вдигне и ще застреля мръсника, заплашващ семейството му.

Тери, седнал с небрежно кръстосани крака, си мислеше що за нравоучение в армейски вариант е това. Но част от него несъмнено искаше, може би дори се нуждаеше да повярва — така, както човек вярва, когато докторът му каже; „Никак няма да ви заболи.“ Не нравоучение в истинския смисъл, а просто една лъжа, в която ти е необходимо да повярваш.

— Или ще кажете, че това е различно? В такъв случай се подгответе за горчивата истина — продължи капитан Клеър, — защото

на война е също все едно, че виждаш някой да изнасилва жена ти или дъщеря ти пред очите ти. Бъдете сигурни, че започнете ли веднъж, независимо от съмненията, с които сте дошли тук, нищо вече не ще ви спре да убивате ония гадини.

По това време Тери вече бе минал през първоначалния и напредналия курс на военна подготовка, военновъздушното училище във форт Бенинг край Кълъмбъс, щата Джорджия, и училището на специалните части във форт Браг, Файетвил, Северна Каролина.

Сега, като слушаше капитанът да дудне за това какво означава да се убиват хора и как съзнанието го възприема по един начин, докато всъщност действителността е съвсем друга, той се питаше защо е целият този шум. В края на краищата, разсъждаваше Тери, хората се убиват още от праисторически времена, откакто е било откраднато първото парче месо, първата жена, откакто някое облечено в кожи племе е нахлуло на територията на съседите си. Тогава какво?

Не му беше ясно какво толкова сложно има в цялата работа. Всички тези капани на съзнанието, заложили от лъжливо чувство на вина или жал, за които капитан Клеър непрестанно намекваше, липсваха при него. „Врагът е насреща, мислеше си той, кацнал в прицела ти. Натискаш спусъка и — бум! — той изчезва, край. Няма нищо трудно, нищо неразбираемо.“

— Вие сте се записали като доброволци в групата за проучвания в състава на силите със специално предназначение. — Капитанът се усмихна зловещо и многозначително. — Звучи така, сякаш ще ставате библиотекари. Какво да се прави, армейска канцеларщина. Първата ви работа ще се състои в това да набирате хора за ЦГЗ, което, зайци непросветени, означава Цивилни групи за защита — още безполезна канцеларщина. Ще се занимавате с подривна дейност в тила на врага и с разполагане на противопехотни мини. За територията, на която ще се намерите, няма изработени карти, така че ще имате нужда от помощта на местното население. За целта началството ни е упълномощило да използваме кхмерите от планинските племена по северозападната граница и тези от делтата на река Меконг. Хората, които изберете, ще получават кодови имена, тъй като азиатските, в най-добрия случай, са трудни за запомняне. Ще ги вкарвате предпазливо в подразделенията си и ще ги използвате според обстоятелствата — като водачи, а ако стане нужда — и като жертви.

Докато говореше, капитан Клеър се разхождаше из стаята, вглеждайки се в лицата.

— Така, хубавото беше до тук. А лошото е, че се намирате в Азия и Азия може да ви убие. Първото нещо, което трябва да запомните, е, че никога няма да проумеете това място. То съществува в различна реалност и ако се опитате да го приспособите към западните си разбирания, най-много да докарате смъртта на някого или дори по-лошо, своята собствена. Второто нещо е, че за азиатците смъртта не означава нищо — при тях тя е просто етап от някакъв процес на преминаване от една плоскост на действителността в друга. Така че единствената съществена разлика между вас и вашия враг е, че той няма нищо против да умре, докато вие имате.

Капитанът млъкна.

— Виждам, че някои от вас се усмихват и съм принуден да приема, че смятате думите ми за смешни. Първия път, когато отидете да помогнете на някое изоставено край пътя момиченце и гранатата, скрита под мишницата му ви откъсне краката, ще разберете какво имам предвид. — Той ги изгледа свирепо. — А можете да го научите и още тук, където ще ви коства само малко време и умствено усилие.

По-късно в помещението, минаващо за офицерски салон, докато Тери се питаше защо им бяха нужни камбоджански, а не виетнамски водачи, Кид Гавилън, един от новото подразделение, каза:

— Всичко това е без значение. Ние сме тук, защото вярваме в Америка и защото е жизненоважно да защитим Виетнам от комунистите.

В отговор се чу общо одобрително мърморене. Тери огледа тези уестпойнтски възпитаници, стегнати от ранна възраст по калъпа на военната етика, и се опита да си представи какво вълнува скритите дълбани на съзнанието им. Какво в действителност ги бе довело тук? Дали чистият патриотизъм, непоколебимото чувство за дълг, или други, по-лични подбуди намираха израз сред този елитен воински кръг?

Този въпрос не бе породен от празно интелектуално любопитство. Той знаеше, че много скоро безопасността му, самият му живот могат да се окажат зависими от всеки един от тези мъже. Разбирането на техните мотиви един ден можеше да е равносилно на

разликата между това да лежи по лице в собствената си кръв или да се измъкне жив.

Какво, в крайна сметка, вълнуваше дълбините на неговото собствено подсъзнание? Като момче той никога не се разбираше особено добре с връстниците си. Те му завиждаха заради превъзходството му в почти всяка област, изискваща физическо умение. А той, който тичаше по-бързо, скачаше по-надалеч и мислеше по-добре от когото и да било от тях, презираше ленивите им умове, неспособни да видят очебийните за него решения. В гимназията и колежа, където бе еднакво търсен от спортните отбори и от момичетата (той бе също така изключително привлекателен и красив), чувството му за изолация се усили. Момичетата го разочароваха едно след друго, оставяйки го да се чувства глупаво, задето им е отделил твърде много от времето си. Постоянно се чувстваше обсаден от околните, раздразнен, принуден да ги отблъсква.

Но не беше самотен, както би могло да изглежда отстрани. Тери бе свързан със своите мисли, тоест с процесите на протичането им така, както градът е обгърнат от необятната си мрежа от електричество. И той получаваше огромно удоволствие от изучаването на това неповторимо, дадено му от природата богатство, без да знае за предупреждението на Франсис Бейкън, че този, който намира радост в самотата, е или диво животно, или бог.

Като момче той никога не се беше отдавал на фантазии и мечти. Защото откакто се помнеше, знаеше — или поне бе вярвал, че знае — какво иска от своя живот. Детската невинност му бе позволила да наблюдава от непосредствена близост как баща му води своите сделки, при което с потресаваща бързина бе доловил, че единствената стока, чиято цена никога не пада, е силата. Силата бе вездесъща, разбираха я всички езици, подчиняваха ѝ се всички епохи; тя бе Златното руно и Светият Граал.

Помнеше коледната утрин, когато баща му измъкна изпод окичената с истински лакомства елха два дълги, тънки, красиво увити пакета. „Весела Коледа“, каза той, подавайки ги на синовете си.

Тери беше на тринайсет години, Крис — на дванайсет. Намираха се в кантората на баща им, където по традиция поставяха коледната елха. Той занесе подаръка си на огромното кожено канапе, разположено срещу масивното бюро в романски стил. Над канапето

имаше прозорец, дълъг като борд на кораб, под който растяха букови дървета, покрити тогава единствено с коричка скреж. Цепеници пламтяха в грамадната камина, облицована с френски мрамор от осемнайсети век с издялани бузести херувимчета.

Малкълм Хей, висок, с мустаци, великолепно облечен, стоеше пред бюрото и се усмихваше, докато гледаше как синовете му отварят подаръците си. Тери още помнеше чувството, което изпита при вида на трийсеткалибровия „Ремингтън“. Хладна тръпка на вълнение премина по гърба му и накара сърцето му да подскочи.

След това, в туидовия си ловен костюм, баща им ги закара извън града, нареди консервни кутии върху едно повалено дърво. Бум! Бум! Бум! — неговите кутии хвъркнаха една след друга. Той се засмя доволно, възбудено, гледайки как тези на Тери подскочат и се превъртат в мразовития въздух, пронизани в средата.

Но Малкълм Хей бе тръгнал на лов за сърни, не за консервни кутии. Той им бе разправял как в Уелс баща му го извел на лов за елени, когато бил едва десетгодишен. „Старата пушка, която ми даде, каза той тогава, бе по-висока от мен. Но аз я удържах. Винаги успях да удържа това, което ми даваше.“

Тези думи, естествено, бяха бележка и предупреждение. Тери отдавна бе разбрал, че баща му никога не говори напразно. Във всеки негов разказ се съдържаше поука. Животът, казваше често той, е поредица от уроци и колкото по-добре ги учи човек, толкова повече ще преуспее. Малкълм Хей ценеше успеха високо и това го бе накарало да се влюби в Америка, земята в която успехът е пълновластен господар; крал, кралица и принц.

Улегналият, стар сняг в гората лежеше на разпокъсани, покрити с ледена коричка петна.

— Търсете отпечатъци от копита — каза баща им. — Гледайте кората на дърветата — там, където са пътечките им, тя е ожулена. Следите са навсякъде край вас, трябва само да ги видите. И не забравяйте да вървите вината срещу вятъра, за да не могат да ви подушат. — В този момент той се доближаваше до тогавашната му представа за Шерлок Холмс — силен, широкоплещест, знаещ отговора на всяка загадка, властващ над тайнственото и неизвестното. Тери искрено му се възхищаваше.

И тогава Крис каза:

— Не искам да гледам нищо. Не искам да убивам.

Малкълм Хей се закова на място. Обърна се и Тери видя в очите му искри.

— Ще правиш каквато ти казвам, Кристофър.

— Мога да стрелям по кутии. Но не желая да стрелям по животни.

— Има уроци, които трябва да усвоиш — каза баща им. — Важни уроци. Независимо дали ти харесват, или не. — Той хвана Крис за яката и го блъсна навътре сред дърветата. Посочи го с ръка на Тери: — Гледай да изпълнява това, което му казах.

Терм, благодарен, че никога не е давал повод на баща си да се държи така с него, догони брат си.

— Какво има? — попита той. — Не искаш ли да се научиш да ловуваш? — Крис го стрелна с поглед. — Какво ти става, бе момче?

— Защо не си гледаш работата?

— Няма да си гледам работата, мърльо. Знаеш ли какво ще те направи татко? Ти направо му се изпика на фасона. Не те удари само защото е Коледа. Обаче ако продължаваш да се държиш така, Коледа или не, ще те спуга от бой. — Малкълм Хей, който бе получил желязно възпитание, подсилвано с жилава пръчка, твърдо вярваше в ролята на телесното наказание като основен фактор за изграждане на характера.

— И друг път ме е удрял — каза Крис. — Няма кой да му попречи.

— Но защо трябва постоянно да го дразниш? Понякога ми се струва, че го правиш нарочно.

— Ти си негов син. Аз трябва да съм на някой друг.

— Боже, ти си невъзможен. Не знам защо се мъча да ти помагам.

— Това ли си мислиш, че правиш? Въобще не ми помагаш. Просто искаш да повярвам във всичко онова, в което вярваш ти. Същият си като татко. Той затова те обича, защото си негово копие.

— Той обича и двамата ни — каза Тери. — Единствената разлика е, че ти през цялото време се опитваш да докажеш, че не приличаш на него.

— Не знам обича ли ме или не, но е ясно, че не ме харесва. Не съм такъв, какъвто му се иска да бъда. Това е много жалко, но ще мина и без неговото одобрение. — Крис се обърна и продължи напред.

— Не си прав, братче — каза Тери след него. — Само че си прекалено твърдоглав, за да го разбереш.

Разбира се, Крис пръв видя елена, едър мъжкар с клонести рога. Намираха се откъм подветрената му страна, сред групичка гъсто израсли борови дървета, осигуряващи им отлично прикритие. Тери занемя от възмущение. Животното бе толкова голямо. Мисълта да го повали бе възбуждаща.

— Стреляй! — изсъска той в ухото на брат си. — Давай, застреляй го!

Крис само стоеше и гледаше елена. Промълви нещо, което Тери едва дочу, може би „Колко е красив.“

— Е, щом ти не щеш — каза той, вдигайки своята карабина.

— Не! Това не ти е игра. Този път няма да спечелиш! — Крис изрита пушката и тя се блъсна в съседното дърво. Цевта ѝ се изкриви, правейки я негодна.

— По дяволите — прошепна ядно Тери. — Виж какво направи. Татко ще те убие.

В този момент се обърна и видя как Малкълм Хей се промъква безшумно сред дърветата. Той също бе съгледал елена. Дали вече бе забелязал и тях?

Тери хвърли карабината си на земята, посегна и сграбчи тази на брат си.

— Не! — каза Крис. — Няма да ти дам...

Но Тери бе по-силният, той знаеше какво правя. Повдигна „Ремингтън“-а на Крис, докато еленът се оказа на мушката. Животното се бе изместило леко и сега стоеше обърнато с едната си страна към момчетата. Пресягайки се през рамото на брат си, Тери обви показалец върху неговия и дръпна спусъка.

Изстрелът прозвуча като експлозия, отеквайки сред стволите на дърветата. Еленът залитна встрани, сякаш се бе подхлъзнал на някое от петната замръзнал сняг. След това предните му крака се подгънаха и се свлече на земята. Страната му бе окървавена. Той изви глава, търсейки може би източника на своята болка. После рухна върху килима от борови иглички.

Малкълм Хей дойде забързано при тях. Видя пушката в ръката на Крис; тази на Тери бе все още на земята.

— Е, сега вече ме зарадва — каза той и потупа Крис по гърба. — Не можеш и да мечтаеш за по-добър коледен подарък!

Гледайки брат си, Тери си мислеше: „Защо не изпитваш това, което изпитвам аз, защо не си щастлив?“ След това радостното му настроение се смени с гняв: „Аз те отървах, неблагодарен тъпако, а ти знаеш само да ме гледаш с омраза и да ревеш като бебе.“ Няколко седмици по-късно окончателно спря да общува с него. След като Крис отритна по такъв начин услугата му, той си обеща никога вече да не плаща за чужди грешки. Не желаше да бъде слаб, да се поставя в уязвимо или зависимо положение.

„Винаги действай от позиция на силата, чу отново гласа на баща си, и светът ще е твой.“

Облечени в широки, черни кхмерски ризи и панталони, те се приземяват съвсем близо до Ан Лок. Най-старши в групата е капитан Клеър, след него — лейтенант Тери Хей. Границата с Камбоджа бе на не повече от три мили. Стаени в мрака, те изчакваха, докато издигацият се хеликоптер засипа лицата им с пясък и прах. Двамата мрачни водачи от Кхмер Серей — дясно ориентираната фракция от камбоджански кланове, които групата нарича Донър и Блицън, ги поведоха през оризищата и блатистата, обрасла с мангрови дървета джунгла. Някакъв грохот ги накара да замръзнат на местата си. Погледнаха към небето и видяха извънземни кораби. След минута земята затрепери и хоризонтът на запад избухна в ярки огнени кълба, бърза серия от взривове, които скоро се сляха в ивица ослепителна светлина.

— Какво, по дяволите, е това? — прошепна някой.

Капитан Клеър мълчеше, но Тери бързо премисли някои неща. Попита се от къде на къде бомбардировачи Б-52 атакуват цели отвъд границата, в неутрална Камбоджа.

Продължиха пътя си и след не повече от миля се натъкнаха на виетконгски лагер. Водачът подаде сигнал на капитана. Групата се разпръсна. Тери, който още не се беше сдобил с прякор, получи задача заедно с Кид Гавилън да обезвреди часовите.

Той прехвърли своя „Калашников“ на гърба си и извади парче жица. За да може да го държи по-здраво, в двата края бе прикрепил ръкохватки.

Досега не беше убивал човек и изпитваше интелектуално любопитство относно чувствата, които му предстоеше да изпита. Откри жертвата си — едва различим силует сред листата. Джунглата бе изпълнена с бръмченето на безброй насекоми, дори след полунощ горещината и влагата бяха потискащи. Тери съзерцаваше тесния гръб. Колко лек и дребен изглеждаше виецнамецът, колко невзрачен и хилав.

Тери обви жицата около врата му и дръпна ръкохватките. Усети първата струйка кръв, когато жълтият конвулсивно вдигна ръце, опитвайки се да се освободи. Тери коленичи на земята, опъна още поздраво, чувствайки приближаването на смъртта. Долови дейната жар, нейния мирис. Краката на виецнамеца играеха като на пиян или епилептик.

Той усети как между тях възниква някаква връзка, зависимост между отнемащ и даващ, господар и позорен, бог и смъртен. Завъртя рязко виецнамеца към себе си, за да може да се вгледа в плоското му лице.

Не знаеше какво очаква да види там, макар че вероятно все пак се надяваше да долови проблесък от вечността. Вместо това срещна очи, мътни като кална вода, които се взираха в него с израз на такава абсолютна омраза, че за момент се сепна. Кафявите устни на човека се разтвориха и той се изплю в лицето му.

Дълбоко от гърлото на Тери излезе ръмжене, той смръщи чело, кокалчетата му побеляха от усилие върху ръкохватките на убийствената жица. Разнесе се отвратителна воня на фекалии. Човекът бе мъртъв.

Развивайки жицата от почернялата плът, той си мислеше, че никога по-рано не е изпитвал какво означава силата, а само си е представял нейното съществуване.

Видя, че Кид Гавилън се затруднява със своя противник. Извади ножа си и го заби между плешките на жълтия с такава съкрушителна сила, че го повали на земята. За момент Кид Гавилън и той се гледаха един друг, след което, усмихвайки се с окървавеното си лице, Кид му показва вдигнатия си нагоре палец.

Заедно с останалите, Тери свали от ремъка своя „Калашников“, прегази съннения враг, изстрелвайки в лагера къси, акуратни откоси. Видя как великанът Аксмън, който у дома си в Ред Хук свири на китара, се връзва сред жълтите и покосява всичко пред себе си. Десет

минути по-късно групата вече се бе върнала на мястото, определено за среща с хеликоптера. Той, както се изрази, капитан Клеър, цепеше секундата.

Издигайки се нагоре в небесата, всички се почувстваха неуязвими, безсмъртни като скандинавски богове, завръщайки се във Валхала. Но Тери, седнал в тъмнината, сложил оръжието върху коленете си, мислеше за бомбения набег, за който капитанът не пожела да говори.

Седемнайсетгодишният Кид Гавилън, с провесен на шията касетофон, тупна Тери по коляното и каза, усмихвайки се широко:

— Голяма работа свърши там долу. Мисля, че вече ще ти викаме Бучър^[2]. А, Бучър — той барабанеше по каляното му някакъв жив ритъм, — гледай, всички са съгласни.

Всяка нощ излизаха на бойни задачи в джунглата, но при това никой не спомена Виетнам. Тери не видя карта на страната, нито дори сводки за развитието на войната в техния район. По това, което знаеха, те спокойно можеха да се намират или на Филипините, или на остров Гуам.

Понякога, отегчен, изпълнен с неясни копнежи, той бродеше из Бан Ми Туот като вампир посред бял ден. Все по-често при своите обиколки из запуснатите кръчми започна да чува за Камбоджа. Сега, под звуците на Джими Хендрикс и „Дорс“, той събра късчетата на единствената история, която бе от значение тук — тази, която се е случила вчера.

Тери излезе от сиво-зеления порой, така проливен, че буквално на три крачки не се виждаше нищо. Дори вездесъщият поток от мотоциклети временно бе намалял. Въздухът бе толкова горещ и наситен с изпарения, че капките се усещаха топли върху тялото. Единствената положителна страна на дъжда бе, че свирепите атаки на комарите също така временно намаляваха.

На бара в бараката от гофрирана ламарина проблесна неонова реклама „ПИЙТЕ КОЛА-КОЛА“, изписана на виетнамски. Тери поръча бира „33“. Едва седнал, върху него се спусна рояк от момичета в пъстроцветни виетнамски рокли и той си помисли, че би предпочел комарите.

От съседната маса до него долетя разговор, подобно на музика:

— Трябва просто да отвориш шибания учебник по история — обясняваше бивш ратай с пъпчиво лице на своя чернокож приятел. — Разочароваш ме, Фист^[3], та ти знаеш да четеш. — На издрасканата каска на черния беше изрисуван як мъж с вдигнат юмрук. — Убежищата имат първостепенно значение за успешното водене на партизанската война. — Във Виетнам всяко хлапе беше военен експерт. — Според слуховете, щабът на ЦУЮВН се намира в едно от тези убежища в Камбоджа. — Тери вече бе научил, че ЦУЮВН е съкращение от Централно управление за Южен Виетнам — легендарната променяща местоположението си база, от която според Командването Виетконг и северновиетнамците ръководеха войната. — Докато не го открием и унищожим, няма да спечелим тази лайняна война.

През следващите дни и седмици той чуваше тази жалба отново и отново, като молитва или катехизис. Един начин да се махнеш от това място.

Изглежда, във Виетнам винаги вали. Тери неизменно бе мокър до кости, когато влизаше в овехтелия бар с неоновото, бръмчащо на пресекулки „ПИЙТЕ КОКА-КОЛА“ като лош сън от друго време и друго място. От един друг живот.

Там, в най-отдалечения тъмен ъгъл на заведението, постоянно седеше едър като мечка мъж с побеляла брада, приведен над собствена бутилка контрабандно уиски. Подобно на каубой от Дивия запад, той носеше на едното си бедро револвер в кобур, а на другото — голям флотски нож с дръжка във формата на американския орел. Тери проявяваше интерес към него, защото момичетата не го закачаха, а това означаваше, че или знаят нещо за него, или той се намира в страната от времето на Ной и неговия ковчег.

Един ден седна на неговата маса.

— Изчезвай от тук — каза подобният на мечка мъж. Носеше лейтенантски нашивки, от което Тери заключи, че това не може да е заповед. Но лейтенантът продължи да го гледа заплашително и той измъкна бутилка малцово шотландско уиски, което бе купил от черния пазар. Постави го на масата до неговата почти привършена бутилка „Кънейдиън Кълб“.

Мъжът впери очи в уискито.

— Изчезвай от тук. Но остави „Гленливит“-а.

Тери се засмя, отви капачката на скоча и наля две солидни чаши.
— Наричат ме Бучър — каза той и вдигна своята.

Човекът улови чашата с месестата си ръка и моментално я пресуши. На Тери му се стори, че чу въздишка, но не бе сигурен, защото в същото време Джими Хендрикс пееше как ще целуне небето.

Мъжът си наля втора чаша, отпи бавно и с любов, като познавач.
— Аз съм Върджил.

— Лейтенант Върджил или просто прякор?

— Кой ти помни вече? — вдигна рамене той. — Някога може да съм се казвал всякак, сега съм Върджил.

— Аз съм към специалните части — каза Тери. — Ти какво правиш тук?

— Откривам разни неща. Държа фенера си високо, гледам в горящия мрак.

— Отдавна ли си във Виетнам? — уискито бързо изчезваше и той си даде сметка, че е трябвало да купи две бутилки.

— Зависи от мярката — каза Върджил.

Тери кимна с глава.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Не. Нищо не разбираш. И ти си като всички останали бозайници, дето не знаят какво правят тук и за какво са ги докарали. Но запомни от мен, момче, оправданието за воденето на тази война е най-скапаното, с което някога е подвеждана нищо неподозиращата публика. И тази публика сме ние.

— Така ли? — каза Тери, заинтригуван. — Е, тогава аз положително бих искал да знам какво правя в това шибано място.

Върджил дълго го гледа изпитателно, като археолог, който се пита от какво е направена вазата, която държи в ръце.

— Добре тогава — каза най-сетне. — Сам си го изпроси и ще го получиш, та ако ще да ти преседне. — Той си наля още „Гленливит“. — Тия генерали от Командването си нямат понятие от тукашните условия. Те си мислят, че могат да вземат една армия, обучена за тежки, моторизирани бойни действия в откритите хълмисти местности на Западна Европа и да я приспособят за партизанска война в тая воняща дупка. Вместо да обучат южновиетнамците да водят партизански действия, те намират за уместно да докарат наши войници, момчета на по деветнайсет години, и да ги насъскват срещу

жълтите. Е, нека ти кажа нещо ново, приятел. Ние губим тая шибана война. Прословутите акции на генерал Уестморлънд за „намиране и унищожаване“ сърцевината на нашия тъй наречен тактически подход срещу виетконгците се оказаха пълен провал. А сега, след неговото оттегляне, дали от глупост, или от суета, командването не желае да признае, че е допуснало подобна капитална грешка. И много бързо неутрална Камбоджа се превръща в изкупителна жертва.

Върджил си сипа останалия в бутилката скоч.

— Защото именно там виетконгците строят своите убежища и се въоръжават от пратките на китайските комунисти, пристигащи през Лаос, по маршрута „Хо Ши Мин“. Командването вече знае, че работата във Виетнам е загубена и сега планира безумно и незаконно нахлуване в Камбоджа. Което означава, че всичко, този път действително всичко, ще отиде по дяволите.

Върджил гледаше как момичетата сноват из заведението в своите пъстри като паунови опашки цепнати отстриани рокли.

— Виждаш ли, Бучър, Камбоджа е ключът. Ако не знаеш нищо за нея, както повечето момчета тук, никога няма да разбереш тази война. Принц Нородом Сианук, който управлява страната от 1945-а, балансира като въжеиграч с невероятен риск в продължение на десетилетия, водейки политика на дружба първо с комунистите, след това с французите и американците и после пак отначало. Звучи глупаво, нали? Да, но не е. Защото само благодарение на това страната му е останала свободна и незасегната от битката за Индокитай. И което е не по-малко важно, той е успявал да държи натясно Виетнам, вековния и най-силен враг на Камбоджа, като същевременно е получавал помощи както от Пекин, така и от Вашингтон. Но този път Камбоджа загази. След като Сианук разреши на ЦУЮОВН да строи там убежищата си, Командването реши да се добере до тях. Да нахлуе в страната му.

— Ти си луд — каза Тери. — Що за безумна идея! Та нали ще разпънат военните на кръст. Администрацията никога няма да търпи подобно нещо.

Върджил се усмихна накриво.

— Да, Никсън и Кисинджър. Какво може да очаква човек, когато една война се води от побъркани? В Камбоджа всичко ще се разпадне

на парчета и няма да спре само дотам. Това, Бучър, е началото на края. Упадъкът, тъй да се каже, на американската империя.

Вече се носят слухове, че левите партизани, които принц Сианук нарича Червените кхмери, представляват много по-голяма сила от това, за което ги представя пред нас. И за разлика от продесните Кхмер Серей, които вършат черната ни работа, ние нямаме никакъв контрол над тях. Те са неуправляема карта в това шибано тесте и мисля, че именно от тях идва най-голямата потенциална опасност. Впрочем, не бих се учудил, ако до половин година Сианук бъде отстранен, може би чрез атентат. И когато това стане, можеш да се обзаложиш, че по един или друг начин ще бъдем замесени в него.

— Как така по един или друг начин?

Върджил сви рамене.

— Не само армията ни е тук, Бучър. Виетнам се е превърнал в истинско свърталище на ония бандити от ЦРУ. Кой би могъл да каже какво зло замислят тези копелета в момента?

Една безлунна нощ, докато групата със специално предназначение се носеше в хеликоптера през заоблачените небеса, капитан Клеър ги заговори. Това бе твърде необичайно. По правило групата получаваше своите инструкции още на земята, преди тръгване. Този път такива нямаше.

През воя на перките и силната вибрация, той им каза:

— Тази нощ работата ни е сладка — само разузнаване. Ще огледате участъка непосредствено около мястото, на което ще кацнем. Както знаете, времето напоследък е лошо, поради което Командването се нуждае от непосредствени впечатления за степента на поражение. Звучи просто и наистина е така.

Групата бе сбрала глави като футболен отбор, молещ се преди важна среща; капитан Клеър крещеше, за да чуват гласа му през оглушителния шум.

— Конкретният ни обект ще бъде местност, подложена на удар от типа „Прожектор“. Не знам дали някой от вас е виждал опустошението, което този вид бомбен килим оставя след себе си. Повярвайте ми, то е страхотно. Нещо живо трудно би могло да оцелее, но има вероятност да откриете асфалтирани пътища, временни постройки, дори бетонни бункери. В такъв случай незабавно отбелязвайте техния брой и размери.

Луната се подаде иззад тъмната маса облаци и когато Тери погледна надолу, той видя, че Ан Лок вече е останал на изток, а под тях се извира реката, мътно проблясваща, с надвесени от бреговете ѝ наклонени дървета и лиани. Сега със сигурност знаеше, че пресичат границата и навлизат в забранената територия на Камбоджа — една неутрална страна, в която нямат работа. „Ако бомбардираме Камбоджа, мислеше си той, независимо поради какви причини, значи сме изгубили всякакъв разум, всякаква далновидност.“

Осъзнаването на този факт имаше своеобразен ефект върху него — направи го предпазлив. Ореолът на неуязвимост, усещането, че принадлежи към орда мъже — валкирии, сега изведнъж му се видяха нелепи, безумни мечти на юноша. Изведнъж осъзна, че онзи, който се стреми към власт, може да се бои само от едно — безумието на висшестоящите.

Той се вгледа в лицата на останалите мъже в хеликоптера, забеляза на светлината на малките червени лампички за вътрешно осветление израженията им на жадно очакване, погледите им, с които сякаш искаха да разтопят пластмасата и метала.

Хеликоптерът се наклони, направи стръмен вираж и се спусна, кръжейки като хищна птица. Хората, настръхнали от снаряжение, изскочиха от корема ѝ — извънбрачно поколение на своята механична майка.

Оставена на тъмната страна на луната, групата се разпръсна. Пред нея се простираше изпепелена пустиня. Земята бе обезобразена от кратери с овъглени, все още тлеещи краища. Бомбеният килим бе превърнал местността в сечище, осяяно с пънове на дървета. Няма пътища и постройки, нито бункери.

Подобно на бунище, по земята бяха пръснати останки от продоволствия. Коленичейки, Тери взе да рови сред парчетата от опаковки и успя да различи китайски йероглифи. Запасите бяха стигнали до виетконгците по маршрута „Хо Ши Мин“. Бомбардировката нямаше нищо общо с камбоджанците. Причина за нея бе почти маниакалният стремеж на Командването да унищожи ЦУЮВН.

И все пак, тя има много общо с Камбоджа. Защото за да усмири Северен Виетнам, Сианук бе дал мълчаливото си съгласие за строежа на виетконгските убежища на територията на своята страна.

Придвижвайки се бавно и предпазливо напред, Тери откри първото от обезобразените тела. Един от цивилните групи на име Тонто коленичи до него и загледа лицата на жертвите или това, което бе останало от тях.

— Виетконгци? — попита Тери.

Тонто поклати отрицателно глава, преминавайки от един труп към друг.

— Кхмери — каза той. — Камбоджанци. — Вдигна поглед към него и Тери забеляза сходството между лицата на мъртъвците и неговото.

— Не са войници, нали?

— Къде им е оръжието? Къде са мунициите им? — Тонто отново поклати глава. — Това са били селяни, които не са и чували за тази война, нито са знаели защо се води.

— Познаваш ли някой от тези хора? Има ли сред тях твои роднини?

Тонто му отвърна с лека, тъжна усмивка.

— Моето семейство е далеч от тук. Аз не съм от Кхмер Серей. Не съм обвързан с вашето правителство, нито с Лон Нол. Аз съм просто един камбоджански войник, прекарал дълго време в Бирма. Истинското ми име е Мън.

Земята се разтърси, небето почервения по краищата, въздухът се изпълни със свистящи назъбени осколки, смъртоносни като куршуми. Дори прекършените стволоче помежду им се разпаднаха, мъртвите бяха убити повторно заедно с живите, удавени в градушка автоматичен огън.

Докато падаше, Тери видя капитан Клеър, ударен на половин дузина места. Кръвта му се пръсна заедно с кората и сърцевината на дърветата. Кид Гавилън се поклащаше като чудовището на Франкенщайн, половината от главата му бе отнесена. Донър и Блицън, двамата кхмерски водачи, бяха мъртви, проснати по лице в една от бомбените ями.

— Боже Господи! — каза Тери, легнал напреко на Мън. — А ни казаха, че щяло да е сладка работа, само оглед, никой не бил останал жив след бомбения килим.

— Нещата, които американската армия не знае за тази война — отвърна Мън, — могат да изпълнят много толове.

— Но това е лудост. Аз не виждам нито един виетнамец.
Тракането на кръстосания автоматичен огън беше оглушително.
Мън затвори очи и изпъшка.

— Бучър — прошепна той, — тази кръв от теб ли е, или от мен?
Тери напипа помежду им нещо прогизнало, лепкаво и топло.

— Аз не усещам нищо.

— Аз също — каза Мън. — Трябва да съм изтръпнал.

Тери преобърна внимателно кхмера и видя дълбоката рана на хълбока му.

Бързо смъкна черната си памучна риза и напрани груба, но доста ефективна превръзка. Кръвта спря да сълзи.

Видя, че Мън се вира в него с черните си като мраморни топчета очи.

— Къде е? — попита той. — Ще умра ли?

— Капитанът каза, че за азиатците смъртта не означава нищо.

— За мен означава — прошепна Мън. — Трябва да се грижа за семейството си.

Тери стисна рамото му — той се страхуваше да даде отговор за нещо, което не разбира. Доближи устни до ухото му:

— Отивам да намеря радиото. Единственият начин да се измъкнем цели от тук е като повикаме помощ.

— Ако приемем, че аз още съм цял — каза Мън.

Тери се обърна и запълзя към тъмнината и смъртта.

Промъкваше се от сянка в сянка, от ръба на бомбена яма до черната хралупа на овъглено дърво. Радиото, радиото, звънеше в ушите му някаква детска песничка, у кого е радиото?

Аксман. Да, сега се сети. Грамадният черен китарист, който все импровизираше парчета от Джими Хендрикс. Аксман, радистът. Намери онова, което бе останало от него — той се бе вкопчил в радиостанцията, сякаш тъкмо е сигнализирал за помощ, когато куршумите са го разкъсали на две.

Тери протегна ръка, изтръгна я от отчаяно стиснатите пръсти. С крайчеца на окото си видя проблъсване като от далечно пламъче на кибритена клечка, чу познатото тр-р-р-аатт! от автомата на жълтия, усети отвратителната, разкъсваща болка в тялото си.

Той се търколи, залитна и се загърни, мятайки се като риба. Шумно се свлече в тъмнината на дъното на една яма. Всяко вдишване

бе усилие, жега и студ го обливаха, сменяха се с бързината на разбеснелия му пулс.

Свит като ембрион, без да откъсва очи от ръба на ямата, той чакаше неизбежното. Чакаше да дойдат жълтите.

Комарите го покриваха целия, смучеха кръвта му, мухи облепваха лицето му, пиеха солената пот. Той не смееше да помръдне. Не смееше.

Накрая три силуета предпазливо се показаха над ръба на ямата, все още далеч, но ето, че го зърнаха, взеха да слизат надолу, приближиха. Тери издърпа със зъби иглата, хвърли гранатата, крещейки от болката, която движението му причини, чу, или може би само си въобрази, изстрелите на техните АК-47, преди земята, ужасена от продължаващата в недрата и мерзост, да го избълва нагоре.

Той лежа дълго, окъпан в потта на страха, вслушвайки се в шумовете и стенанията на нощта. „Не е както го очаквах, мина му през ума, сделката беше съвсем друга. Къде е тук силата? Нима само смърт и нищо друго?“

Трябва да има нещо повече.

Мислите му се обърнаха към Крис, избягал от Америка, от армията, от своя дълг. Сега припича във Франция загоряло тяло на слънцето, на фона на причудливите бели сгради на Лазурния бряг и кобалтово-синьото Средиземно море. До него е коленичило френско момиче, маже го с масло, кара го да се отпусне.

Докато той, Тери — Касапина, лежи тук вонящ, кървящ, умиращ от страх. „Честно ли е, питаше се той. Справедливо ли е? Да бъдеш тук, далеч от Франция, далеч от своя дом?“ Как мразеше брат си, как му завиждаше — така, както му бе завиждал винаги за искреното удоволствие, което Крис намираше в общуването с момичетата, в евтиния училищен светски живот, който Тери можеше единствено да презира. Но колко встрани го бе отнесло това презрение от руслото на живота, осъждайки го да наблюдава този живот отдалеч, като бог от Олимп.

Той лежеше тук, кървеше, умираше от страх, докато Крис, страхливецът, заобиколил ловко своята отговорност, своя дълг, попиваше слънцето и секса. Как искаше да е на негово място сега.

В устата му се появи горчив вкус. Обзеха го тръпки на ужас. Много по-добре е, реши Тери, да умреш от куршум, отколкото от

страх. Нищо не може да е по-лошо от това.

И той взе радиостанцията, извика за помощ:

— Нантъкет, Нантъкет! Тук е Пекод! Попаднахме на засада! Имаме тежки загуби! Измъкнете ни от тук, бързо!

Въпреки болката, въпреки кървавите буци, които задавяха гърлото му, въпреки опасността жълтите да го чуят, той се почувства по-добре, нещата вече бяха различни, *vita vice*. Защото повече от всичко той ненавиждаше чувството да умира от страх; нищо не можехте да го уплаши повече от това.

„Отдавна ли си във Виетнам?“

„Зависи от мярката.“

Сега вече Тери разбра какво означават думите на Върджил. Защото бавно, превъзможвайки болката, той пълзеше обратно към Мън, нощта бе пълна с комари, колкото пиявици, раздразнената му кожа смъдеше и всеки бе тръгнал на лов за неговата кръв, с която той сантиметър подир сантиметър напояваше зловонната почва.

Там някъде, в изпълнената с шумове тъмнина, жълтият се стаяваше, чакаше, търпелив като Буда и смъртоносен като ухапване на змия. Но не това плашеше Тери в момента, а съзнанието, че срещата с него е неминуема — тук жълтият бе навсякъде, той бе част от пейзажа, подобно на обезобразените дървета и изгорената земя. От жълтия не може да се избяга и той знаеше, че ако до пет минути хеликоптерът не дойде, двамата с Мън или ще бъдат убити, или ще умират, дълго в кафеза на жълтия някъде отвъд Стикс^[4], в недрата на ада.

Намери Мън, довлече се до него през калта. От болка някъде зад очите, в мозъка му, хвърчаха искри. Клепачите на Мън бяха затворени, но известно време Тери бе толкова изтощен, че нямаше сили да провери дали е още жив.

Вслуша се в нощта, в стърженето на насекомите, в брачния зов на дървесните жаби се мъчеше да долови някакъв тревожен признак, издаващ приближаването, настъпването на жълтия. Тери още не бе готов да го посрещне, но не бе готов и да умре.

Той отвори очи, повика тихо:

— Мън. Чуваш ли, Мън? — Полъхна лек ветрец, разнасящ миризма на гниеща растителност и разлагащи се тела. Насекомите го изяждаха жив. — Събуди се, Мън.

Кхмерът се размърда до него.

— Бучър ли ме вика, или Равана? — гласът му бе дрезгав и глух, сякаш гърлото му е залепнало.

— Повиках помощ. Скоро ще се измъкнем от тук.

— Бучър — въздъхна Мън. — Значи съм още жив. — В следващия момент изкрещя от болка — Тери бе сложил ръка върху раната му.

— Извинявай, приятел, исках само да проверя. Кръвта е спряла. — „Поне засега, мина му през ума. Къде се губи този скапан хеликоптер, попита се той.“

— Чух експлозия — прошепна Мън. — Сънувал ли съм?

— Пратих няколко жълти в света на сенките.

— Как?

— С граната в гащите.

— Има още, Бучър. Усещам ги, наблизо са.

— Още малко и изчезваме. Тогава жълтите могат да го духат.

— Ами ако хеликоптерът не дойде?

— Как така? Та той вече е тръгнал.

— Равана също е тръгнал. Питам се кой ще стигне пръв до нас.

— Равана ли? Този пък кой е?

Мън обърна глава и го погледна.

— Аз съм тхеравадански будист, Бучър. — Тери ясно видя отпечатъка на болката върху лицето му. — Равана е върховният демон в нашата религия.

— Могъщ малък дявол, а?

— И то толкова — отвърна сериозно Мън, — че може да извади самия Буда от медитацията му.

— Е, щом самият той ни преследва, много се надявам хеликоптерът да стигне преди него.

— Но може и да не успее, Бучър. Затова ние ще трябва да се подготвим.

Тери му изшътка да мълчи. Той бе чул нещо — какво? Прокрадващи се стъпки, шумолене на листа, кратко прекъсване в безкрайната любовна песен на дървесните жаби? Може би всичко това, а може би нищо? Не бе сигурен, не можеше да се довери напълно на сетивата си. Болката, както и паниката, изкривява реалността, кара да не забелязваш някои неща, да забравяш други. Подобно състояние е опасно винаги; при тогавашните обстоятелства то бе гибелно.

Тери провери своя „Калашников“, постави нов пълнител. Съжали, че не може да се движи; чувстваше се безпомощен, безкрайно уязвим. Естествено, не смяташе да използва оръжието, освен при крайна необходимост — огънят би издал тяхното местоположение.

— Какво има? — обади се след известно време Мън.

— Не знам — отвърна Тери. — Нищо. — И за да разсее непоносимото напрежение на неизвестността, попита: — Какво искаше да кажеш?

— Равана не преследва теб — продължи кхмерът. — Аз съм този, който му трябва.

— Само ти? От къде на къде?

— Защото притежавам нещо, което му принадлежи — каза Мън. — „Prey Dauw“ — „Гората от мечове“.

До този момент Тери не го слушаше с особено внимание, а и да беше чул нещо, не повярва нито на една дума — кхмерски демони, Буда, разни източни щуротии. Но сега се сети какво бе казал капитан Клеър за Азия: „Първото нещо, което трябва да запомните, е, че никога няма да проумеете това място. То съществува в различна реалност и ако се опитате да го приспособите към западните си разбирания, най-много да докарате на някого смъртта или дори по-лошо — своята собствена.“

— Значи искаш да кажеш, че имаш нещо, което принадлежи на демон? И какво, по дяволите, е то?

— Не на самия демон. Това е талисман, принадлежащ на Махагири, монаха изгнаник, който преди много векове бил ученик на Равана. С негова помощ той написал „Муй Пуан“ — забранената тхераваданска книга, в която се описват хилядата ада и как се призовават злите духове, които ги населяват. „Гората от мечове“, изработена от Махагири под ръководството на Равана, е живото въплъщение на „Муй Пуан“. Онзи, който я притежава, има пълна власт над тази част от света. Моят народ вярва в това.

— А самият ти вярваш ли го?

— Донякъде — отвърна Мън и притвори изнемощяло очи. — Но това няма значение. Тяхната вяра го прави реалност.

— Как си се сдобил с това нещо?

За миг Мън се поколеба и Тери за пръв път долови в очите му проблясък на истински страх.

— Аз съм потомък на древен род от свещеници, Бучър. На необикновен род. — Въздухът излизаше със свистене от гърдите му. — С баща ми никога не говорим за това. Аз съм най-големият му син и той го е разказал единствено на мен. Ние сме потомците на Махагири. Баща ми е научил това от своя баща. Мястото, където е заровен „Prey Dauw“, се предава по този начин от поколение на поколение. Никога човек не се е осмелявал да докосне талисмана или да го изрови, нито дори да се доближи до него. Докато аз не го сторих. — От страх очите на Мън се разтвориха толкова широко, че бялото обгради ирисите им отвсякъде. — Времената се менят и аз се опасявах да не би мястото, където е заровен първоначално, да се окаже недостатъчно сигурно. Искях да го преместя в по-добро скривалище. Поне така се оправдавах пред самия себе си. После, когато хванах меча в ръце, вече не ми се искаше да го пусна. Усещах мощта му, Бучър, като грохота на тъмна, безкрайна река. Неговата сила стана моя сила. Тогава разбрах защо той е символ на могъщество, признавано както от бирманци, така и от кхмери — от всички тхеравадански будисти. Уплаших се и изпълних първоначалното си намерение. Зарових го на по-сигурно място.

Известно време Мън мълча. Говоренето го бе изтощило. Но страхът продължи да се излъчва от него, да се процежда като отровен газ в нощта.

Тери се замисли върху неговите думи. За пръв път, откакто бяха в това положение, мъчителният страх отстъпи встрани. Мозъкът му работеше напрегнато.

— Кажи ми — обърна се той към Мън, — планинските племена в северната част на Бирма, в платото Шан, също ли се боят от тази „Prey Dauw“?

— Имаш предвид опиумните вождове? — Мън кимна с глава. — Да, и то много. Те са изключително суеверни хора. „Гората от мечове“ има особено значение за тях; биха целували дори земята под нея. Но това не ме засяга, Бучър. Ако Равана дойде и аз я притежавам, той ще ме завладее. Ще остана завинаги с него и Махагири, вън от „самсара“, изхвърлен от колелото на създанието. — Той потръпна.

Сега Тери разбра ужаса на Мън. Осъзна каква кошмарна съдба е отлъчването от „самсара“ за един будист, вярващ в цикъла на прераждането. Да се отнеме колелото на живота от будиста е все едно

католически свещеник да бъде изпратен в ада. В случай, разбира се, че човек вярва в „самсара“ — или в ада.

Единственият ад, в който вярваше Тери, бе този, в който се намираше в момента. Но, както казваше Мън, от хорската вяра „Гората от мечове“ черпи своята сила. „Какво бих постигнал, ако имах тази сила!“ — мислеше Тери.

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Да — каза сериозно Мън. — Трябва да ти завещая „Гората от мечове“. Ти ще трябва да я приемеш по собствена добра воля. Разбираш ли, тъй като не си будист, за Равана ти въобще не съществува. Така той няма да може да ме вземе и същевременно ще запазим от него „Гората от мечове“. — Черните му очи се взираха умолително в него. — Ще направиш ли това за мен?

Тери не знаеше да вярва или не. Всъщност, майната му. Знае ли въобще някой какво става в тази земя на илюзии и смърт? Той забеляза силната възбуда, обзела Мън, видя как кръвта отново взе да се процежда от разкъсаните краища на раната му и каза „Да“, за да го успокои — той и без друго бе загубил много кръв. Но също и защото вече усещаше „Preu Dauw“ в ръцете си, виждаше се как изкачва Шан, понесъл талисмана, и как могъщите опиумни вождове от платото коленичат като васали в краката му, за да отдадат безценните си владения в негова власт, да се разпорежда с тях според волята си. Власт! Безпределна власт!

Но всичко губеше смисъла си, ако не успееш да се измъкнат от този ад. Тери прецени, че Мън ще е мъртъв до половин час! А ако сега се появяха жълтите, и двамата щяха да умрат много по-рано. Къде е тоя шибан хеликоптер?

— Закълни се, Бучър.

— Заклевам се, Мън.

Мън започна да говори. Тери забеляза движение, сега съвсем ясно, гласове, бърборещи на остър, креслив виетнамски, усиловани от тежкия, влажен полъх на вятъра. Жълтият идваше. Не проклетият Равана, не скапаният хеликоптер. Жълтият.

— Зарових „Гората от мечове“ в Камбоджа. Слушай внимателно. Щом ти кажа къде е, тя вече ще е твоя и аз ще съм свободен. Равана няма да има власт над мен, няма да може завинаги да ме извади от колелото на живота. Намира се в Ангкор Ват. Чува ли си за него?

Древният град на кхмерските крале. Пълен е с духове — достойно място за почивка на подобен талисман...

Докато слушаше с едно ухо Мън и запомняше местоположението на „Гората от мечове“, в случай, че такова нещо действително съществуваше, Тери хвана на мушка движещите се сенки и се приготви да стреля.

Туъб-ъб-ъб-ъб!

Нощта внезапно засия като на Нова година, когато връхлетелият от изток хеликоптер включи мощните си прожектори и автоматичният огън, струящ от отворените му амбразури, издуха жълтия, направи жълтия на решето, взриви жълтия.

Туъб-ъб-ъб-ъб!

Тери вече усещаше плющенето на силния вятър, вдигнал пепелта нагоре в нощното небе, на смерча, готов да грабне Дороти и Тото, за да ги отнесе в страната Оз. Той отпусна глава на гърдите на Мън и си помисли: *Спасен*.

— Хей ти, със звездния поглед!

И неочаквано, сякаш се е пукнал сапунен мехур, Тери дойде в съзнание. Усети в главата си вихрушка от събития — полусънища, които за миг изпълниха съзнанието му. След това всичко изчезна, подобно на облаче дим, пуснато от някой фокусник, и той позна надвесеното над него лице.

— *Bellum longum, vita brevis*^[5] — каза Върджил.

— Приличаш на мечка — излезе нещо като грачене от пресъхналото гърло на Тери.

Върджил се ухили:

— Това е, за да ям по-лесно жълтите, баби.

— Къде съм, по дяволите?

Върджил се озърна наоколо.

— Конкретно това кътче от ада е военнополовата болница в Бай Ми Туот.

— Можеш ли да разбереш нещо за този, когото докараха заедно с мен? Как е той?

— А, Мън, кхмерът — Върджил кимна. — Малко е понадупчен. Казват, че бил по-зле от теб.

— Чакай малко — каза Тери. — Откъде знаеш името му?

— Той е от моите хора — ето откъде.

Докато асимилираше тази новина, Тери попита:

— Ще се оправи ли?

— Ще оживее. Още не му е дошло времето да си замине от тази воняща дупка. Нито твоето, както виждам. Здравата се озорихте, а?

Събитията от нощта връхлетяха Тери като приливна вълна.

— Всички са мъртви — каза той. — Капитан Клеър, Кид Гавилън, Аксмън, кхмерите, цялото шибано подразделение, освен мен и Мън.

— Лош късмет.

— И ти наричаш това късмет? — Тери се насили да седне в леглото, но пристъп на болка и световъртеж го повали обратно на възглавницата.

Върджил сви рамене.

— На война — каза той — съществува само късмет и нищо друго. Слушай, Бучър, та аз съм герой. Искаш ли да видиш ордените ми? Да ти кажа ли колко виетконгци съм убил? Но това беше отдавна. Тогава бях стар, сега съм вече по-млад. Ти вървиш по моите стъпки, синко. За това нещо ще ти дадат орден. Тогава и двамата де бъдем герои. Ето по какъв начин армията се отплаща за твоята храброст под куршумите. Казва ти да се върнеш там и отново да опиташ да загинеш. Това е, което тя всъщност иска от теб, Бучър. Твоя живот.

Тери не бе дотолкова изтощен, че да не схване мисълта на Върджил.

— А ти какво искаш от мен?

— Как ти се струва идеята да имаш свое собствено подразделение? Сам да набираш хората и да ги командваш.

— И ти можеш да уредиш това? Но как?

— Държа фенера си високо, гледам в горящата тъма.

— Не питай, с други думи. — Тери погледна лейтенанта. — И какво ще трябва да прави това подразделение?

— Виж, аз съм Върджил. Казах ти, че откривам разни неща. Мислех, че може би след тази случка ще пожелаеш да се присъединиш към мен.

— Какви неща имаш предвид? — за какво ли му е нужен кхмерът, попита се Тери.

— Всякакви — отвърна Върджил. После изведнъж се усмихна: — Пък и защо трябва да ти пука? Не забравяй, че сме на война. Сто

пъти по-добре е да си богат, отколкото мъртъв.

Той не се колеба дълго. Сети се за зловонието на смъртта, за насекомите, които те изяждат жив и най-вече за страха — смъртния страх, който си бе обещал никога да не изпитва отново. За лудостта на висшестоящите, на администрацията, на хората, ръководещи тази война. За думите на Върджил: „Това е, което всъщност искат от теб, Бучър. Твоя живот.“

Не биваше да забравя също, че със свое собствено подразделение щеше да има възможност да се върне в Камбоджа, в Ангкор Ват, където бе заровена „Гората от мечове“, талисманът на силата. Сила, по-могъща дори и от вездесъщата смърт, господстваща над Виетнам.

Гледаше лейтенанта и се питаше какво вижда в него, дали добро, или зло. А може би просто един Път, по-добър Път от търсенето на ЦУЮВН и на смъртта.

— Да става каквото ще — каза Тери и протегна ръка. — Както казваш, животът е къс, войната е дълга.

Върджил я пое със смях:

— Така те искам.

Отвън, по асмата на застланото с бели плочи дворче, бяха избуяли пищни хортензии, изпълващи въздуха с аромата на розовите си цветове. Къдравите им, пълзящи мустачета се простираха по напуканите плочи и се увиваха около краката на стола от ковано желязо. В него, вдигнала босите си крака, се бе излегнала Сутан. Ръбът на синьо-бялата ѝ лятна рокля се беше смъкнал над коленете, гладките ѝ загорели бедра бяха кръстосани едно върху друго.

Крис виждаше всичко това от неоправеното легло, в което лежеше, докато идваше бавно на себе си. Това е отчайващо, мислеше си той, така никога няма да бъда в добра форма. Погледът му се спря на великолепните дълги крака на Сутан. „Господи, мина му през ума, така наистина никога няма да постигнеш добра форма. Но положително ще стигнеш до рая.“

Внезапно Сутан се размърда, краката се скриха във вихър от синьо и бяло. Влезе в къщата и сбърчи нос.

— C'est le souk ici! — извика тя. — Тук смърди на порове!

Крис се засмя и се повдигна тъкмо навреме, за да я улови, докато тя се хвърля отгоре му.

— Понякога си отвратително ленив за спортист — каза Сутан.

„Това е така, мислеше си той с лице, заровено в дебрите на черната ѝ като нощ коса, защото за разлика от Тери спортът никога не ми се е удавал естествено и леко. Трябваше да се скъсвам от напъване за всяка мила бягане или колоездене.“ Но понякога, макар че тялото е силно, съзнанието се уморява от ежедневието, жадно за почивка, недоумяващо за какво в крайна сметка е целият този труд.

Отмести се от нея и се загледа в тавана, сплел пръсти зад тила си.

— Какво гледаш там, котарако? — попита Сутан. — Само котките виждат живот в сенките.

— Бъдещето — отвърна Крис. — Миналото. Нищо.

Тя се засмя, легна напреко на голите му гърди, прокара длани надолу по хълбоците му.

— Виждам как това красиво тяло минава през Триумфалната арка, покрито от жълто трико. — Говореше за скъпоценната фланелка, носена единствено от водача в Тур дьо Франс, най-голямото колоездачно състезание в света. Обиколката на Франция, заради която Крис бе дошъл тук.

Като видя изражението му, смехът ѝ секна и тя го тупна със свития си юмрук.

— Казвала ли съм ти, че ставаш ужасен, когато си потиснат?

Крис откъсна поглед от сенките и вместо това се загледа в зелените точици в необикновените ѝ бадемовидни кафяви очи. Вдигна ръка и нежно отмахна косата, паднала отстрани на лицето ѝ.

— Понякога — каза той — не знам защо съм тук. Тогава се моля да е заради спечелването на състезанието.

— Мислиш за войната, нали?

— Да.

— И какво по-точно?

— Всъщност не за войната — рече той бавно, — а за брат ми, Тери. Той е там, участва в нея. Излиза, че все пак мисля за войната. Питам се дали Тери не е ранен. Или мъртъв.

— И защо си тук във Франция, а не във Виетнам?

— Окей.

Сутан изсумтя с насмешка.

— Американци! — каза тя, сякаш тази дума сама по себе си е достатъчно силен епитет. — Казвате „окей“ и си мислите, че сте обяснили всичко. Какво въобще означава това „окей“?

— В случая — рече Крис и стана от леглото — означава „стига“.

— Никога не мога — каза тя, като се извърна, за да го вижда — да ти причиня толкова болка, колкото си причиняваш ти сам.

Той нахлузи чифт шорти и тъмнозелена фланелка с изтърган бял надпис НАНТЪКЕТ на гърдите. Излезе в дворчето и ласкавото провансалско утро погали раменете му. Слънчевата светлина, любимата приятелка на художниците, се процеждаше през редицата изправени като стражи кипариси сякаш на отделни капки, които, подобно на дъждовните, се събираха във все по-едри мотиви, образуващи в крайна сметка цялото.

Наел бе тази малка къща в Могьо, защото се намиреше в подножието на Алпите, на подходящо разстояние от Дин — град в Приморските Алпи, представляващ решителен етап от Тур дьо Франс. Крис бе уверен, че Дин ще бъде повратна точка в състезанието. Който победи в този етап, ще има най-добри шансове да спечели цялата обиколка. Затова през последните няколко седмици той бе опознал в подробности релефа на този град и околностите му.

Къщата бе разположена на планински склон. Подобно на много от старите мас, както се наричат селските къщи по тези места, тя бе обърната с лице към долината на север, отвъд която Приморските Алпи се извисяваха в своето загадъчно великолепие. Гледката бе много по-различна от тази, която се открива от богаташките вили от другата страна на планината — шеметните склонове на юг; чак до набраздената шир на Средиземно море. Крис често бе наблюдавал този изглед от лятната вила на родителите на Сутан, но при все това той не му допаднаше така, както първият.

Понякога, в кристално ясни утрини, когато Алпите засилваха вълчите на изгрева, му се струваше, че забелязва Дин да се спотаява в сенчестия планински проход, да го чака.

— Какво рисуваш тия дни? — попита Крис, като я чу да излиза от къщата.

— А ти какво пишеш?

Тя все още бе в сянката на стрехата, когато той се обърна.

— С това тяло трябва да играеш в les petits rats. — Той имаше предвид младежкия балет към Парижката опера.

Сутан прокара ръце през косата си я събра на кок — традиционната прическа на балерината.

— А вместо това насмалко да се подстрижа за монахиня.

— Никога не съм вярвал, че Сутан ти е прякор. — Prendre la soutane означава „да наденеш расо“. — От теб може да се очаква да разкрасиш произхода на името си — това създава ореол на тайнственост около твореца.

Тя се усмихна.

— Но никога няма да разбереш това със сигурност.

— Напоследък — отново стана сериозен той, — изглежда нищо не знам със сигурност.

Тя се доближи, обви ръка около кръста му.

— Освен че ще спечелиш Тур дьо Франс. — Сутан влезе в къщата, след малко попита откъдето: — Какво искаш за закуска? — Преди да успее да й отговори, тя пусна любимата си касета на Шарл Азнавур. „Точно в неин стил“, каза си той, но не се подразни. Каквато и закуска да приготви, той щеше да я изяде с удоволствие, защото тя щеше да му даде сили за изнурителния сутрешен пробег през планината до Дин. Следобед Сутан щеше да го настигне с колата и да го върне обратно.

По-късно, докато караше, набирайки скорост по виещото се шосе, той си мислеше за дома. За баща си, гордия син на земеделеца от Уелс, едва успявал да изчопли прехраната на своето семейство от красивата, но сурова и неплодородна земя.

Крис си го представи как излиза от сивите мъгли на Уелс, само с къшей корав хляб и няколко шилинга в джоба на панталоните си. Как отива да учи в Лондон, записва се в Уелската гвардия и се бие доблестно за Империята. Среца майката на Крис, американка от Кънектикът, еврейка от полски произход; съвсем не жената, в която Малкълм Хей си е представял, че ще се влюби. Заради нея и защото всички останали Хей са вече мъртви, емигрира в Щатите.

Един след друг, като куршуми от пушка, се появяват Тери и Крис — двамата братя Хей.

Тери. На Крис му се струваше, че винаги е трябвало да се бори за онова, което с лекота се е удавало на брат му. Тери беше роден атлет.

По-силен, по-бърз и по-умен от всеки в училище. А Крис въпреки усилията си постоянно беше във втория отбор вместо в представителния, неизменно резерва в състезанията, в сянката на своя брат.

Тази сянка, разпростряна над него, го караше още по-упорито да се мъчи да достигне или надмине постиженията на Тери. Задачата бе непосилна и донякъде именно поради това той се чувстваше длъжен да я поеме. „Ето какво виждам, мила Сутан, когато гледам в сенките. Виждам това, което би трябвало да бъда, но не съм, въпреки цялото си старание.“

Все пак от всичко това излезе и нещо хубаво — той се насочи към колоезденето. Първоначално индивидуални състезания, в които нямаше как да го включат във втори отбор — можеше само да загуби. Както и направи неведнъж в началото. Но бавно, мъчително си проби път до вторите места, а след това и до първите.

Дотогава училището вече бе свършило и пътищата им с Тери се бяха разделили. Брат му се бе превърнал до мозъка на костите си в подобие на уелския гвардеец, какъвто е бил някога Малкълм Хей, каквито е искал да бъдат и синовете му. Какви качества трябва да притежава човек, питаше се Крис, докато въртеше педалите под гъстата като кленов сироп слънчева светлина, за да бъде войник? Дали само обикновен, чист патриотизъм, или, както подозираше у баща си и брат си някаква вътрешна ярост, личен гняв, който трябва да бъде уталожен?

Крис никога не бе изпитвал този особен вид гняв, тази нужда да убива, която бе наблюдавал у други мъже. Той бе пацифист; ето защо беше във Франция. Или може би все пак баща му бе прав, като твърдеше, че тук го е пратил страхът, че е избягал с подвита опашка от тъмния хаос на войната, от възможността да го убият?

Но той не вярваше в тази война... е, и какво? Достатъчно ли е това?

— Как можеш да постъпиш така? — му бе казал на летището Малкълм Хей. — Още не мога да повярвам, че заминаваш за Франция, вместо за Виетнам. Твой дълг е да участваш в тази война, Крис, да помогнеш да се спре прегазването на Югоизточна Азия от комунистите, да се запазят живи свободата и личната инициатива — тези стълбове на нашата политика, които правят Америка велика

страна. — Няма по-ревностен привърженик на една религия от човека, който я е приел, без да е закърмен с нея. За Малкълм Хей такава религия бе Америка.

„Америка, мислеше си Крис, моята родина.“ Дали не си бе послужил с пацифизма като оправдание, за да избяга от отговорността? Би искал да е сигурен.

— Не искаш ли да се гордея с теб? — му бе казал Малкълм Хей точно преди да се измъкне през изхода за излитане. — Никога ли няма да пожелаеш да станеш мъж?

Бащата на Сутан — изискан мъж малко над четирийсетте, бе настроен много по-умерено. На вид малко зловецко напомняше Шарл дьо Гол — липсваше му единствено кепето, за да стане приликата пълна. При това, интересно, политическите му възгледи бяха напълно радикални. Той бе твърд противник на войната и се отвърщаваше от онова, което страната му бе сторила в Индокитай, Виетнам и Камбоджа.

— Съединените щати — каза той — изглежда са решили да довършат това, което ние така усърдно започнахме.

Това бе още една причина съзнанието на Сутан да остане незаразено от политиката и философията.

— Още от ранна възраст се познавах с много момчета — обясняваше тя, докато разтриваше маслото по кожата му. — Сега ми се струва, че всички са били радикали, революционери, по-скоро Маратовци, отколкото Робеспьерии; размирници, а не реформатори. Бяха прекалено заети да се сърдят, за да мислят за реформи.

— Като баща ти ли?

— Действително, може би е трудно човек да харесва баща ми. Но пък лесно може да му се възхищава. — Опитните й ръце извличаха болката и умората от натоварените му мускули. — Той вярва, че единственият правилен път към прогреса е промяната. А за него тя започва с освобождаването от миналото.

— Историята — казваше мосю Воже, бащата на Сутан, — представлява окови. Вземете например Камбоджа. Ние, французите, направихме от нея колониален протекторат. Изсмуквайки ценните й природни ресурси, подкопахме цялата местна промишленост, като

тласнахме страната по неумолима низходяща спирала. Докарахме занаятчиите до ницета, създадохме нова промишленост на мястото на старата. Същевременно поощрявахме своеволията на лидерите, грубото беззаконие, корупцията, спомагаща за увеличаването на собственото ни богатство и власт. В оковите на Франция, Камбоджа преживя период на упадък. Единственият начин да се промени това плачевно положение е като се строят оковите, като обърнем гръб на историята, в която не се съдържа нищо ценно за кхмерите. Те са готови да се присъединят към цивилизования свят. Накратко, единственият начин да накараме Камбоджа да се съвземе, е като я освободим от миналото ѝ. Тя трябва да започне всичко отначало, на чисто.

Докато описваше с пламенни слова огромната вреда, нанесена от неговата страна на Камбоджа, и начините за поправянето ѝ, Мосю Воже се вълнуваше, по бузите му избиваше червенина. Сякаш виждаше в своето призвание нещо като „джихад“^[6] и се чувстваше въоръжен не само с правотата на идеите си, но и с подкрепата на Всевишния.

Едва вечер по време на прием в лятната вила на семейство Воже, наречена „Мон Репо“ — внушителна постройка с бяла гипсова мазилка, покрита с теракотени плочи, Крис бе представен на нисък, възпълен кхмер на име Салот Сар. По думите на Мосю Воже, той бил водач на камбоджанските бойци за свобода, известни като Червените кхмери. Показа се също, че е негов бивш студент.

— Този — каза Мосю Воже, — с когото се гордея най-много.

Салот Сар се ръкува с Крис, размениха си шегички на френски; кхмерът отбеляза колко са му помогнали френските радикали, повече дори от Маркс. Когато се смееше, изглеждаше добродушен и сърдечен. Но по-късно Крис дочу изказването му пред група мъже в официални костюми, без съмнение влиятелни френски комунисти. „Камбоджа вече е страна на кръв и горчиви сълзи“, каза Салот Сар и Крис забеляза странна обезпокоителна тъмнина в очите му.

Той се приближи и застана в края на групата.

— Уверен съм — продължи Салот Сар, — че генерал Лон Нол, премиер-министърът на Сианук, се е споразумял с американците и поспециално с Централното разузнавателно управление. Американците са прословути със своето пренебрежение към историята, към логиката

във вътрешнополитическите събития. Те са слепи за идеологическите течения.

Начинът му на говорене прикова слушателите. Дори самото му присъствие налагаше внимание, но когато заговори, ефектът бе действително омагьосващ. Крис неволно си припомни една филмова хроника с Адолф Хитлер, която бе гледал преди години. „Разбира се, каза си той, не може да става и дума за сравнение между двамата — Хитлер и Салот Сар.“ И все пак имаше нещо много общо в способността им да възбуждат и завладяват тълпата.

— Убеден съм също така — рече Салот Сар, — че американците гледат на Лон Нол като на един свой Чан Кайши, рицар закрилник срещу комунистическата напаст в Камбоджа. Ако приемем, че това е така, ние трябва да приемем също, че до една година Лон Нол ще управлява страната. За обикновения народ това ще бъде смяна на един тиранин с друг. Камбоджа ще продължи да е земя на кръв и горчиви сълзи.

— Това би било наистина ужасно — обади се един от френските комунисти. — Трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да не се случи.

Салот Сар се усмихна и Крис отново видя в очите му странната тревожеща тъмнина.

— Напротив, приятелю. Няма да сторим нищо, за да попречим на Лон Нол. Погрешно е да се смята, че с идването му на власт няма да се промени нищо — напротив, то ще ни приближи с още една крачка до истинската революция. Неговата твърдолинейна политика още повече ще антагонизира обществото. Трудностите на хората ще се удвоят, после ще се учетворят. А там, далеч от градовете, в планините и оризовите полета, Червените кхмери ще набират сили. Хора и оръжие ще прииждат в редиците ни като реки към морето. Ние сме неизбежни като мусонните дъждове и също така неизбежна е нашата крайна победа. Защо да не оставим американците да ни помогнат, без сами да го съзнават, така, както помогнаха някога на Мао чрез подкрепата си за Чан Кайши?

Малко след това Крис видя Салот Сар и мосю Воже да разговарят, застанали в сянката на един ъгъл. Над тях бе откритата тераса на втория етаж. Воден от любопитството си, той изкачи стълбите и се спря течно над главите им.

— Както обикновено — казваше Салот Сар, — американците се намират в процес на самоунищожение.

— Имаш предвид бомбардировките над територията на Камбоджа?

— Именно. Привидната цел на тези незаконни военни действия е прогонването на северновиетнамските и виетконгските бойни отряди от скривалищата им. Но повече от две хиляди мирни жители бяха убити от американските бомби. А ние с вас знаем, че американците кроят планове срещу Камбоджа. Но те не разбират — не могат да разберат — моята страна. С моя помощ в момента цяла Камбоджа е завладяна от антиамерикански настроения. И аз ви обещавам, че това ще бъде краят на управлението на Сианук. — Лицето на Салот Сар отново се преобрази от омагьосващия огън. — Ужасните престъпления на американския империализъм са средството, от което се нуждаем, за да приобщим масите към каузата на Червените кхмери. В наша полза е да поддържаме впечатлението, че сме просто шайка отрепки, криещи се от собствения си народ. Сега, когато американците донесоха войната в Камбоджа, хората виждат, че не са били прави да пренебрегват Червените кхмери. И идват при нас на цели тълпи. До няколко месеца моята армия ще превъзхожда по численост тази на Лон Нол.

Мосю Воже се готвеше да отвърне нещо, но в този момент обсипана със скъпоценности жена се приближи до тях и ги заговори. Не след дълго Салот Сар се измъкна.

Градината с разцъфнали теменуги и орлови нокти пред терасата бе озарена от запалените свещи. Отвъд натежалата от лози каменна ограда трепкаха светлинките на долината. Средиземно море бе обляно в лунен блясък, далечно като фотография и толкова близко, че ноздрите долавяха мекия му солен мирис.

Селест, майката на Сутан, облечена в най-доброто от Диор, пъкна в ръката на Крис поредната чаша шампанско. С бронзовата си кожа, типичните за кхмерите почти полинезийски черти и властната си осанка тя бе изключително красива, макар и не така екзотична като своята дъщеря, съчетала в лицето си особеностите както на източната, така и на западната раса.

Селест притежаваше излъчване, наподобяващо затишие пред буря — външно ласкава и спокойна, а отвътре — проблясващи мълнии

и мирис на озон. Ако това въобще бе възможно, тя изглеждаше политизирана дори от своя съпруг, мосю Воже.

По всичко личеше също, че жадува да легне с Крис.

— Не смятате ли, че Сутан ще има нещо против? — попита той.

— Гневът — отвърна Селест — зависи от степента на предизвикателството. — Тя се наведе към него и прокара устни по бузата му. — Това ще е от полза за дъщеря ми, повярвай. Опитвам се да я ядосам още от деня, в който ѝ купих първия сутиен.

„Какво щях да правя, ако имах майка като тази“, помисли си Крис.

— А съпругът ви?

— Що се отнася до него, свободна съм да правя каквото си искам. С годините е разбрал, че единственият начин да ме задържи, е като не ме държи изобщо. — Тя се усмихна привлекателно, но съвсем не безобидно. — Сам виждаш, че няма от какво да се боиш, тъкмо обратното.

— Но първо ще трябва да ми обясните нещо — каза той, като нарочно не откъсна поглед от предизвикателната цепка на деколтето ѝ. — Как понасят съжителството си Карл Маркс и Кристиан Диор?

Селест се засмя.

— Виж ти, виж ти — стисна тя мускулестата му ръка. — Това тук, че и ум в главата отгоре. Сега вече наистина трябва да те имам.

— *La curiosité est un vilain défaut* — каза Крис. — Любопитството е голям недостатък. Ще ми отговорите ли, мадам?

Тя поглади вътрешната страна на китката му, където преплетените вени привличаха вниманието ѝ.

— Имаш право. Маркс никога не би разбрал значението на Диор. Аз действително съм радикал, но съм и жив човек. Освен това парите винаги са от полза, дори за радикалите.

Внимателно, като от пипало на октопод, Крис освободи ръката си от нейната.

— Аз обичам дъщеря ви, мадам.

Селест се засмя отново, но този път в смеха ѝ се долови стоманена нотка.

— Имаш толкова много да учиш за живота, *mon coureur cycliste*^[7]. — Тя го дари с усмивка, която той не можа да определи. — Все още си твърде млад. Мислиш, че можеш да задържиш страстта в

ръка, а не знаеш, че тя е като пясъка — колкото и силно да стискаш юмрук, винаги изтича между пръстите.

— Грешите.

— Така ли? — Селест го прикова със смразяващ поглед. След това се усмихна толкова лъчезарно, че изведнъж стана съблазнителна. — Е, може би си все още достатъчно млад, за да правиш от глупостта добродетел. — Тя стоеше толкова близо до него, че никой не забеляза, кога улови ръката му и я притисна между бедрата си.

Крис се опита да се дръпне, но Селест с неочаквана сила задържа китката му.

— Не, не. Трябва да почувстваш какво значи истинска жена. — Тя бе гореща и пулсираща под пръстите му; очевидно под роклята от Диор не носеше нищо. Започна да движи ръката му: — Търкай я, търкай я. — Средният му пръст бавно потъна в една от гънките на плата и клепките на Селест затрептяха.

— Никога ли не си желал да бъдеш част от нещо — прошепна тя. — От нещо по-голямо от самия теб. Вечната любов, която си мислиш, че изпитваш към дъщеря ми, е нищо в сравнение с това да участваш в промяната на едно общество. Да разместваш пластовете! Да водиш хората към барикадите! Наш дълг от Бога е да освободим онези, които не са така щастливи като нас. — Лицето ѝ се изкриви в презрителна гримаса. — Наистина ли искаш да изживееш живота си така, както тя е решила да изживее своя — в страх да се обвърже с каквато и да било кауза? Колко евтин, колко жалък е подобен живот!

Сред горещината и дима на приема Крис внезапно чувства главозамайване. Стана му трудно да диша. И когато усети пръстите на Селест да обхващат втвърдения му член, той се отскубна от нея.

Дали чуваше смеха ѝ зад гърба си, докато се отдалечаваше залитайки, пиян от нейните ласки и от думите ѝ?

— Майка ми не иска нищо друго — каза по-късно Сутан, докато двамата танцуваха под музиката на латиноамериканския оркестър — освен да разбере колко е нужно, за да се поквари един мъж.

— Толкова много ли мрази мъжете? — попита Крис, като не знаеше дали да каже на Сутан, че майка ѝ се е опитала да го прелъсти.

— Определено — отвърна тя, предизвиквайки същевременно вълнение сред присъстващите с темпераментната си самба. — Но само

ако са европейци или американци. Не може да им прости за това, което се е случило с Камбоджа, нейната родина.

Той се замисли колко отдадена на своята идея е Селест и колко е безразлична Сутан.

— Значи омразата ѝ е основателна.

— Но не и това, което прави, струва ми се. За нея всичко, което не се поддава на политизация, е достойно за презрение. Единствените закони, в които вярва, са екстремизмът и провидението.

Тя бе свалила обувките си; по голите ѝ рамене блестяха като скъпоценни камъни капчици пот. Млада чернокоса бразилка пееше на португалски: „Ще бъдем завинаги заедно, моя любов, на белия пясъчен плаж, сред синия океан, моя сладка любов.“

— Не си ли гладен? — На слабата светлина зелените петънца в очите на Сутан се бяха уголемили. — Искаш ли да ядеш?

Намираха се до отворената врата към терасата и той я издърпа навън в градината, изпълнена със светлината на свещите и луната, топла и студена светлина, която нашари телата им като на тигри.

Той я водеше, тичаше задъхано по древните каменни стъпала, върху които мъхът и лишейте бяха предявили неотменимите си права; покрай високите колони, окъртени и избелели, тъжни свидетели за безжалостната работа на времето.

Зад един жив плет, под натежало от плод лотосово дърво, те се повалиха на земята. Ухаеше на лавандула и пръст. Той долови ударите на сърцето ѝ, докато я целуваше между гърдите.

Дръпна тясната ѝ рокля, повдигна я нагоре, докато тя се откриваше гола пред него. Роклята бе около бедрата ѝ, виждаше се само най-долният ѝ ръб. Започна да ближе чувствената ѝ раковина. Тя се разтвори под неговата милувка, вече влажна.

— Mon coeur — прошепна Сутан и вплете пръсти в косата му. Крис оголи гърдите ѝ, вдигна ръце нагоре към тях. Зърната бяха много твърди и тя стенеше, докато той ги разтъркваше.

Мраморните ѝ бедра, силни като млади дъбове, обгърнаха главата му и с нарастването на възбудата тя ги повдигна още по-високо, докато накрая се изви и конвулсивно го стегна в меко, сладострастно менгеме.

Започна да го целува, останала без дъх зашепна „Mon ange, mon bel ange“, разкопча панталоните му, обви го с език, с устни, с

вътрешността на устата си. Сложи го между гърдите си.

През притворените си от наслада очи Крис я гледаше приклепнала над него, виждаше как лунната светлина я обгръща и посребрява кожата ѝ, как оставя островчета от тайнствена тъма.

Когато го върна в устата си, той бе обзет от възторг, отметна назад глава и застана, затворил очи. Възбудата ѝ нарастваше успоредно с неговата и той я чу да шепне „Да. О, да!“ След това го погълна до самия корен.

После двамата лежаха един до друг и гледаха как разтопената светлина на луната се лее през пластове от листа над главите им. На моменти звуците от приема долитаха до тях, носени от полъха на вятъра. Още една чувствена самба, кратко избухване на смях, звън от наздравица.

И докато се целуваха упоително и нежно, неочаквано чуха на няколко крачки от себе си гласа на Селест:

— Радвам се, че мога да ти дам всичко, от което се нуждаеш.

И отговора на Салот Сар:

— Щастлив съм да кажа, че в дома на семейство Воже винаги съм получавал онова, което ми трябва.

Крис се обърна по корем. Майката на Сутан и Салот Сар трябва да бяха от другата страна на живия плет. Сутан се долепи до него, разрошената ѝ от любенето коса погъделичка ухото му.

— Имам автомати „Калашников“ — продължи Селест. — Те са най-добрите оръжия, които могат да се намерят. По-добри са дори от американските автоматични пушки.

Салот Сар се засмя.

— Точно това най-много ми допада у теб, скъпа моя Селест. Познанията ти в области, които по правило би трябвало да са извън твоята компетентност.

— Искаш да кажеш, които са мъжка територия.

— Да речем, да.

— В нашето семейство е така. С теорията се занимава мъжът ми. Аз движа практическите неща.

— Като снабдяването с автомати „Калашников“.

— Да, това ми се удава. Не ме смущава дори неочаквано големият брой, който поръча — рече Селест без особена суетност. —

Аз разбирам от много неща. Например мисля, че трябва да сменим името ти.

— Името ми ли? Защо?

— Нужно ти е нещо, което се помни. Което да те отличава. Имената имат голямо значение, особено за лидерите.

— Какво имаш предвид?

— Смятам, че трябва да се казваш Пол Пот.

— Пол Пот? — Салот Сар сякаш го прехвърляше в устата си, за да прецени как звучи. — Това не е кхмерско име. Не означава нищо.

— Още по-добре — отвърна Селест. — Ти ще му придадеш значение.

Салот Сар — или Пол Пот, се засмя.

— Така значи, семейната тайна най-сетне се разкри. Ти си главната вкъщи.

— Ни най-малко. Много хора са подценявали мъжа ми. Никой от тях в момента не е на власт.

— Разбира се, така е. Отношенията между двама ви са твърде необикновени. Не знам какво биха правили Червените кхмери без вашата помощ.

— Тази вечер събрахме доста пари за вас. Ти говори много убедително.

— Това е мой дълг към Червените кхмери.

— Ами останалият народ на Камбоджа?

— Те са като овце. Може би дори по-лошо, защото са вече опорочени от империалистите. Свещениците и интелигенцията работят срещу доброто на народа, против нашето учение. Това е един сериозен проблем, който трябва да се разреши.

— Как смяташ да го сториш?

— Единственият начин да се освободи от паразити един организъм е като се изкорени заразата напълно. За да можем действително да обърнем равновесието на силите в своя полза, трябва да отсечем краката на американците. Да отрежем ръцете им. И накрая да ги кастрираме, така че никога да не забравят престъплението си към Камбоджа. А за това е необходимо всички техни връзки в страната — хората както на Лон Нол, така и на Сианук, да умрат. Управниците и бюрокрацията, поддържащи противния мит за американската доброжелателност, трябва да бъдат унищожени. Същото важи и за

свещениците и интелигенцията. Новото поколение на страната трябва да се превъзпита според нашите виждания, без никаква външна намеса. „От люлката до гроба“ — така, както ме е учил твоят съпруг. Възпитавай детето както трябва и ще получиш правилно мислещ възрастен.

Крис се обърна към Сутан. Погледна я в очите и откри там само отчаяние. Замисли се за разговора си със Селест, за нейния копнеж да бъде част от нещо голямо. Промяна на обществото, бе казала тя. Разместване на пластове. Но това, което Салот Сар планираше, бе масово убийство! Това е нечовешко, невероятно!

Направи на Сутан знак с глава и те се отдалечиха от двамата заговорници.

— Elle est le mauvais ange de lui — прошепна той в ухото ѝ. — Тя е неговият зъл гений.

— Мисля, че и двамата си влияят много лошо — отговори Сутан.

Крис я издърпа по-надалеч от живия плет, сякаш там се въдеха отровни змии.

— Трябва да направим нещо! — каза яростно той. — Да съобщим на властите.

Сутан го погледна открито и твърдо.

— Не.

— Как така не? — Потресен, Крис гледаше как тя се изправя. — Разбираш ли какво чухме току-що?

— Може да съм млада, но не съм глупава. — Тонът на дъщерята странно напомняше този на майката. Тя тръгна обратно към къщата, към чувствената латиноамериканска музика, леещото се шампанско и купищата кристал и сребро.

Крис, разгневен, я сграбчи за китката и я извъртя към себе си.

— Сутан, Салот Сар иска да завладее Камбоджа, да наруши равновесието на силите в Югоизточна Азия. Той не може да търпи американците и ще направи всичко възможно, за да ги прогони, да унищожи и най-малкото преимущество, което имат над комунистите в този район на света. И в случай, че успее да се справи с американското военно присъствие във Виетнам, ще обърне поглед навътре, към самата Камбоджа. Сама чу какво каза. Ще убие всички свещеници, цялата интелигенция. Той иска да започне всичко отначало, в името на една революция, чиято идеология е научил тук, от твоя баща, като за

тази цел смята да извърши геноцид над собствения си народ с помощта на оръжията, които Червените кхмери ще получат от твоето семейство. Това нищо ли не означава за теб? Не те ли интересува? Или ти се струва нещо далечно и незначително, което се случва в друг свят и не може да те засегне?

Сутан засвятка с очи.

— Пусни ме — изсъска тя и оголи зъби под лунната светлина. — Той е осъден на провал. Знам за Червените кхмери — дори в собствената им страна почти никой не ги подкрепя.

— Те са по-силни, отколкото предполагаш — каза напрегнато Крис. — Преди малко чух Салот Сар да разговаря с баща ти. Слабостта им е само един мит. А и доколкото разбирам, по-рано са били зле въоръжени. Сега твоето семейство ще се погрижи за това. — Той се взираше в безстрастното ѝ лице и при вида на хладната ѝ незаинтересованост в гърдите му се надигна гняв. — Смяташ ли, че имаме право да рискуваме, като разчитаме единствено на провала му? Би ли носила в съвестта си факта, че си знаела за подготовката на този преврат и си премълчала?

— Думите ти не ме интересуват. Не искам да имам нищо общо с това.

— Със или без теб — каза той — ще отида да съобщя където трябва.

— Глупак! Мислиш ли, че ще предам собствените си родители? Освен това със своите връзки те могат да отрекат всичко. Съмнявам се дори, че в американското посолство или там, където смяташ да ходиш, някой ще изслуша подобна фантастична история. Единственото, което можеш да постигнеш, е да се поставиш в неудобно положение.

Естествено, тя беше права. Но това само още повече вбеси Крис.

— Не ме интересува. Не мога да стоя безучастно, длъжен съм да направя нещо.

— Нищо ли не разбираш? — извика тя. — Ако отидеш, ако само се опиташ дори, баща ми ще те убие.

— Не говориш сериозно. — Но разбира се, това не бе така и той го почувства със смразяваща яснота. „Имаш толкова много да учиш за живота, mon courageur cycliste“, бе казала Селест.

Крис осъзна, че е точно толкова безпомощен, колкото бе незаинтересована Сутан. Осъзна, че в крайна сметка между тях няма

никаква разлика и че е бил глупак да се крие тук като изплашен беглец от живота и да се опитва да се спаси от войната. Защото войната е вървяла по дирите му, преследвала го е чак до Франция. През цялото време е била зад ъгъла, спотайвала се е в сенките, за да го нападне изневиделица тогава, когато най-малко я очаква; като мина в червата, разкъсваща не плътта и костите, а тънката обвивка на реалността.

„Бих използвал малко власт, ако я имах сега, мислеше си той, докато гледаше внезапно втвърдилите се черти на Сутан. Бих хвърлил една-две мълнии, така че в нощта да се разхвърчат искри.“ Но Крис знаеше, че нищо не може да стори. Дошъл бе тук неподготвен, все едно гол.

И ето я най-сетне истината. Той се почувства не само неспособен да се бори със следствията от войната, но и безсилен да се изправи лице в лице с тях.

Това го накара да намрази самия себе си, но неспособен да понесе подобна тежест, той намрази нея. Знаеше, че тя има право, че е най-добре да не се намесват, но въпреки това я удари, зашлеви я през лицето с такава сила, че Сутан залитна и падна.

Тя бе толкова изненадана, че не издаде нито звук, а остана да лежи на земята с длан, долепена до парещата си буза, вперила очи в него.

— Никой не може да се отнася така с мен. — Гласът ѝ прозвуча като удар от камшик. — Махай се. Не искам да те виждам повече.

Оцветена в зелено и охра, местността се плъзгаше покрай него, вятърът обтичаше приведеното му тяло. Крис въртеше педалите, набираше скорост, удължаваше ежедневния си пробег; удвояваше и утрояваше разстоянието, което бе покривал при идването си във Франция. Посветил се бе на Тур дьо Франс изцяло, съсредоточил бе всичките си усилия върху състезанието, защото сега то бе всичко, което имаше. Да го изпусне дори за миг означаваше да бъде погълнат от черната, смразяваща бездна на отчаянието.

По време на дългите, изнурителни дни на упражнения и тренировки по живописното дефиле на Прованс той повярва, че Сутан е далеч от мислите му, но всяка нощ, когато капнал от умора затваряше очи, тя бе там.

Срещаше я в сънища, изпълнени с тъмни бразилски ритми, които го съблазняваха, понасяха го обратно към бляскаво осветената къща, към сиво-зелените ѝ очи, към сладострастията ѝ прегръдка. Той протягаше ръце, с безмълвен стон проникваше в нея, само за да разбере, че тази, в която потъва в сляпото си, болезнено отчаяние, бе Селест, а не Сутан.

Всеки път се събуждаше със силна, болезнена ерекция. Сърцето му блъскаше като чук и той трябваше да се прости със съня, който отстъпваше място на терзаещите мисли на нощта, докато накрая горчилката в гърлото му го караше да стане от празното легло, да се облече в тишината на стаята и да излезе с колелото си в мрака, сивеец от зараждащото се утро.

Сутан му липсваше. Но той трябваше да се лиши от общуването с нея, от нейната топлина, нежност и любов. Това, което бе казал Салот Сар за победата, бе неизбежно.

Въпреки думите си пред Сутан онази нощ в градината, той не разказа на никого за подслушания разговор между Селест Воже и Салот Сар. Колкото и да тъгуваше по нея, липсата ѝ му се струваше твърде леко наказание за това мълчание. Не можеше да си обясни своето нежелание да се изложи на опасност. При все че го презираше от дъното на душата си, той нямаше как да отрече съществуването му вътре в себе си.

Валеше. Слънцето, внезапно подплашено, бе потърсило прикрытие зад черните облаци. Крис караше под дъжда заедно със своя отбор, с хората, които щяха да споделят с него победата или поражението в Тур дьо Франс.

Той събра багажа си — отборът отлиташе за Париж. Дадоха си един ден почивка, през който разгледаха Айфеловата кула, Нотр Дам, Площада на Бастилията, Лувъра.

Но Крис бе сляп за великолепието на тези паметници. Вместо да му вдъхнат благоговение, те го измориха; чувстваше се в тях изгубен, подобно на Йона в стомаха на кита. Въпреки това, нощем не можеше да заспи. Главата му бучеше като кошер от нерадостни мисли. Накрая отиде в американското посолство. Посланикът бе излязъл някъде, а заместникът му бе зает.

След час и половина чакане го въведоха в сумрачна стая, обзаведена с груби мебели, наподобяващи гигантски кубчета за игра.

През прозореца се виждаше единствено вентилационната шахта и той разбра, че това не може да е кабинетът на посланика.

Разказа историята си за Салот Сар на някакъв младеж с жълтеникав цвят на лицето, не много по-възрастен, както му се стори, от самия него. По средата на разказа пъпчивият младок го прекъсна с думите: „Извинете, казахте ли ми името си?“ Крис му го каза и той кимна с глава. В ръката си с важен вид държеше химикалка, но не записваше нищо. Вместо това рисуваше жена с едри, високи гърди.

— Искам да говоря със заместника — каза Крис.

— Боя се, че е невъзможно — отвърна жълтеникавият младеж с отегчения, привичен тон на професионален бюрократ. Той разсеяно се усмихна и добави към рисунката си тясна, къса пола.

Крис стана.

— Това ли беше всичко? — попита младежът.

В стаята си в хотела написа писмо, преписа го на чисто и го изпрати до американския посланик. Какво повече можеше да стори? Нищо друго не му дойде наум. Всичко бе точно така, както предрече Сутан.

Отборът вече го чакаше. Заминаваха на север, към Рубе. Във влака, чак до последните напрегнати моменти преди старта, обсъждаха различни стратегии за състезанието. Потеглиха под дъжда, разхладил горещото пладне, бореха се за изгодна позиция по павираните, опасно хлъзгави улици. Последваха два дни езда през безупречно поддържаните паркове на Белгия и Холандия. Преминаха отново границата, приближиха Мезиер, изкачиха дълги стръмни участъци, караха по тесни, оградени с дървета пътища, с надвиснали над тях древни каменни крепости, останки от времето, когато Франция още не е съществувала.

Убийствената жегата се усилваше, те пръскаха вода в отворените си, пресъхнали усти. В слънчевия пек и под дъжда, Крис неизменно виждаше Сутан. По време на неспокойния си сън, всяка нощ в нов град, прехвърляше нейния образ в съзнанието си — това бе време за мъчения и той й го отстъпи. С всяка тъпа болка в мускулите си ясно изпитваше нейната липса. Тя или може би онова, в чийто символ се бе превърнала, беше една открита рана в душата му, която той не можеше да спре да разчопля.

Не първи или втори, но неотстъпно в челото на основната група, Крис не изпускаше от погледа си жълтата фланелка. Дните минаваха и с мъчителното превалиане на средата на състезанието, когато на преден план излизаха издръжливостта и физическата подготовка, Обиколката на Франция придобиваше все по-голямо значение в мислите му. Спечелването ѝ се превръщаше в нещо, сравнимо с достигането на Светия Граал, сякаш пресичането на финалната линия преди всички би му донесло избавление, би го пречистило от греха да се намира тук, далеч от смъртната опасност на войната.

През последния ден под свъсеното, дъждовно небе той бе все така близо зад водача. Париж, в който в продължение на два и половина дни и близо хиляда и деветстотин мили бе една недостижима мечта, бе вече тук.

Когато излизаха от Кретей, в самите подстъпи на столицата, както се изразяват колоезачите, тълпите на места бяха по десет-петнайсет души в дълбочина. Крис усещаше колективния дъх на зрителите подобно на вятър в гърба си, който го тласкаше напред. Болката пламтеше почти във всяка фибра на тялото му, но адреналинът, неговият най-верен съюзник, продължаваше да приижда на мощни вълни към краиците му и той набираше скорост, задмина първо французина Тройе, а след това един след друг югославянина Джурко и белгиеца Спартан.

Оставаха само Мадлер и Кастел. Кастел — французинът, който бе носил жълтата фланелка през последните три дни, бе в стихията си — силен, несломим. Мадлер, упоритият швейцарец, водил в първите шест етапа на състезанието, караше плътно зад него през целия този дълъг последен ден.

Досега Крис бе обличал жълтата фланелка само веднъж, макар че още на два пъти беше мъчително близо до нея. Точно преди Балон д'Алсак, в края на шестия етап, техническа повреда му коства единайсет решаващи секунди — цяла вечност в това състезание. Пред деветия етап, от Тонон ле Бен до Шамони, той бе достатъчно близо, за да я докосне на гърба на Кастел, когато двамата пресичаха финиша почти едновременно, с нечовешки малката разлика от няколко стотни от секундата. И най-сетне, потегляйки от Дин за дванайсетия етап, той я носеше, след като успя да му я отнеме.

Всичко това сега беше без значение, мина му през ума. Важен е краят, финалната черта на Шанз-Елизе. Сутан, която прокарва длани по тялото му с думите „Виждам как това красиво тяло минава през Триумфалната арка, покрито от жълто трико.“ О, Господи, дано да е права.

От самото начало всички преценяваха шансовете му като неблагоприятни. Колоезденето на дълги разстояния е запазена територия на спортистите от европейските страни. Дори приемането му в отбора привлече внимание и му отреди място на знаменитост в коментарите преди състезанието. Този интерес продължи и по-късно, когато дните минаваха, а Крис не само не изоставаше, но дори успя да остави зад гърба си много закалени професионалисти. Той се представи добре на скоростните отсечки, на спринтовете и особено в мъчителните планински етапи през Френските Алпи, където всички смятаха, че ще се огъне и ще отпадне.

Сега, в последния ден на Тур дьо Франс, Крис имаше пълната възможност да спечели състезанието. Ако се класира пръв в този етап, той щеше да събере достатъчно точки, за да бъде обявен за краен победител.

Дали някой би го познал в този вид? Отслабнал бе с близо пет килограма; поради липса на време да се обръсне, лицето му бе обрасло с червеникавозлатиста брада. Една сутрин, възседнал велосипеда, готов да поеме по маршрута за деня, той мярна отразението си в една витрина и се сепна — оттам го гледаше келтският воин, който баща му винаги бе искал да направи от него.

Съзнанието му, замъглено от умора, шеметно от прилива на адреналин, се концентрираше само върху едно — финала. Както и останалите, той бе преминал прага на изтощението. В състояние на транс, сякаш обладани от свръхестествена сила, състезателите се носеха към сърцето на Париж, за да направят шестте обиколки на Шанз-Елизе, преди да скъсат опънатата под Триумфалната арка лента.

Тълпата, тълпата! Как викаха, как крещяха имената на любимците си, когато те профучаваха край тях! Крис чуваше и своето име. Невероятно!

На широкия, красив булевард той най-сетне изпревари Мадлер. Този момент се запечата винаги в съзнанието му с недоумението, изписано на лицето на швейцарския шампион.

Сега пред очите му бе гърбът на Кастел. Крис вече не усещаше краката си. Раменете му, приведени срещу вятъра и дъжда, бяха като от бетон. Тази бе петата обиколка. След двайсет и два дни, до края оставаха броени минути.

Настойчиво, неотклонно, той го застыгаше. На последния завой Кастел леко се хлъзна на опасния мокър асфалт и Крис спечели три, може би четири секунди. Предното му колело бе почти успоредно със задното колело на водача. Опита се да скъси и тези последни сантиметри, но Кастел с отчаяно усилие поддържаше преднината си. Финалната линия вече се виждаше — далечна, зовяща като песен на сирена.

Крис разбра, че има само още един, последен шанс. Вместо да атакува отново, отстъпи леко и застана точно зад гърба на Кастел. Моментално усети как напорът на вятъра отслабна. Продължи да се носи в тихия коридор, да събира сили.

И ето, триста метра преди края той мина в настъпление. Наблегна на педалите, отначало в относителното спокойствие на безветрения коридор, набра инерция и след това в последния момент изви надясно, застигна рамото на Кастел, продължи да го атакува, още и още и накрая отмина потресения французин, устреми се към финала, за да премине, както бе предсказала Сутан, с жълтото трико под Триумфалната арка.

Пред очите му се появи размазано петно. Той бе толкова съсредоточен, че отначало не забеляза кучето, притичало през полицейския кордон, който държи тълпата встрани от булеварда. Той бе почти върху него, когато очертанията му придобиха определена форма. Независимо от това, при сухо време всичко би могло да се размине просто с едно леко завъртане на кормилото. Но мокрият асфалт, така жесток преди малко с Кастел, отново изигра коварната си роля.

За да не прегази кучето, Крис изви встрани и гумите се плъзнаха, изгубили сцепление в дъжда. Той се тръшна на земята и велосипедът тежко се стовари върху бедрото му.

Болката го опари като нажежено желязо, от раната потече кръв. Чу викове, сирена на линейка. Забеляза под странен ъгъл тичащи към него крака.

Вдигна очи и видя Кастел да прекосява финала, вдигнал високо ръце с извит назад гръб, стиснал победоносно юмруци. Погледна надолу. Кракът му зееше, кръвта бликаше на тласъци. Месото бе обелено от костта. Никога през живота си не бе виждал нещо толкова бяло и оголено.

Падна назад, отпусна се в нечий ръце. Усети огромното облекчение, когато двама полицаи повдигнаха велосипеда от него. После болката нахлу и той изгуби съзнание.

Куче. Скапано, въшливо куче. „Трябваше да го прегазя, мислеше си той, да мина право през него.“ После си каза: „Пак щеше да е същото. Така или иначе щях да падна.“

Друг глас се обади: Какво ти пука? Всичко свърши.

Той си мислеше: „Ако бях ударил кучето, щях да го убия. А аз не мога да убивам.“

Отвори очи и за свое учудване видя Сутан.

— Какво правиш тук? — „Не искам да те виждам повече.“

— Бях там — отвърна тя, наведена над леглото му, — за да видя как ще победиш. И ти щеше да победиш.

„Щял съм, мислеше той. Какво точно означава това?“

— Едно куче...

— Видях — рече Сутан. — Минах през полицейския кордон. Държах те, докато вдигаха от теб колелото. Бях заедно с теб в линейката.

Той я погледна и се попита какво чувства, освен пустота. Излизаше, че цялото му идване във Франция е било напразно.

— Кракът ми...

— Докторите казват, че ще се оправи.

— Но никога няма да се възстанови напълно — Крис видя как тя измести поглед встрани. — Във всеки случай не дотолкова, че да мога отново да се състезавам в Тур дьо Франс.

— Да промълви тихо Сутан. — С това е свършено.

„Е, тогава, каза си той, майната на всички ви.“ Отпусна глава на възглавниците и затвори очи.

— Защо дойде тук?

— Мислех... — Гласът ѝ заглъхна и той я чу да се разхожда нерешително из стаята. — Изпратил си писмо — каза тя накрая.

— Така е. За Салот Сар, за Камбоджа, за всичко. Ходих в посолството в Париж, но никой не пожела да ме изслуша. Затова и написах до посланика един пламенен апел в защита на камбоджанския народ. Радвам се, че е постигнал някакъв ефект.

— Нищо няма да излезе. Въпросът е оставен без последствие, точно както ти казвах. — Тя го загледа втренчено. — Замесил си моите родители. Предупредих те в никакъв случай да не го правиш.

— И сега какво? — „Майната му на Салот Сар, на Камбоджа и най-вече на твоите родители“, мислеше Крис.

— Такова. Не си постигнал нищо, освен че си се изложил на опасност. Питаш защо съм дошла. Ето, казвам ти. След няколко дни ще можеш да излезеш от болницата. Веднага щом те изпишат, трябва да напуснеш Франция.

Той отвори очи и в съзнанието му прозвучаха думите ѝ: „Ако отидеш, ако само се опиташ дори, баща ми ще те убие.“ Но ядът все още напираше в него.

— Иначе какво?

Сутан всеки миг щеше да се разплаче.

— Не искам да ти се случи нищо лошо. — Тя хапеше устна. — Дойдох тук, направих всичко по силите си. Казах ти каквото мога, дори повече, отколкото трябваше.

И тръгна към вратата, но спря, стиснала стоманената топка на бравата, сякаш би паднала без нейната опора.

— Трябваше да победиш, Крис. В моите мисли винаги ще си с жълтата фланелка.

Когато Сутан си тръгна, стаята като че ли изведнъж се сви до размерите на килия. Обхванат от клаустрофобия, Крис започна да се задушаваша, да се поти от страх под завивките.

Отвън в коридора се чува приближаващи се стъпки. Той затаи дъх, зачака да отминат. Но те не отминаха. Спряха пред вратата на стаята му. Крис си представи мъж, с нож в ръката, безжалостен злодей, дошъл да му затвори устата завинаги. „Ако отидеш, ако само се опиташ, ще те убият.“

Изпадна в паника, опита да се изправи в леглото, но като в кошмарен сън не можа да помръдне. А и вече бе твърде късно. Вратата

със замах се отвори и в стаята влезе мургав мъж.

Той се усмихна на Крис и рече:

— Аз съм доктор Деверьо. Как се чувствате днес, мосю Хей?

[1] Град на 8 км от Кан — Б.пр. ↑

[2] Butcher (англ.) — касапин — Б.пр. ↑

[3] Fist (англ.) — юмрук — Б.пр. ↑

[4] Според гръцката митология — река в ада, обграждаща го 7 пъти — Б.пр. ↑

[5] Войната е дълга, животът — кратък (лат.) — Б.пр. ↑

[6] Ислямска религиозна война — Б.пр. ↑

[7] Колоездачо мой (фр.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
ФРЕНСКА ЦЕЛУВКА

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Платото Шан — Ню Йорк — Ница — Париж — Турет-сюр-Лу
— Колко китайски войници убихме днес? — попита адмирал Джъмбо, опиумният вожд на Девети сектор от платото Шан.

Могок се усмихна широко, като оголи монтирания в един от предните му зъби рубин с цвят на гълъбова кръв.

— Петнайсет — отвърна той. — Засега.

Комунистическото правителство на Китай постоянно изпращаше в Шан бойни отряди в напразни усилия да изкорени изключително доходоносната търговия с опиум.

Адмирал Джъмбо раздруса автомата в ръката си.

— Малко е — изръмжа той. — Генерал Киу вече е убил около двайсет. Чух, че единият бил лейтенант. Това се казва късмет.

Адмирал Джъмбо не беше неговото истинско име. Както повечето могъщи опиумни вождове, той бе бивш офицер, дезертирал от комунистическата китайска армия. Наричаха го така заради дебелината му^[1]. Самият той вярваше, че тя е белег за велик „уа“ или вътрешен дух и поради това насърчаваше разпространението на прякора си.

Що се отнася до адмиралското му звание, то беше своеобразна шега — Китай не притежава свой флот в истинския смисъл на думата и повечето китайци не понасят откритото море, тъй като далеч от сушата страдат от ужасна морска болест.

Той бе определено грозен човек, с прекомерно едри черти и отблъскващо сипаничаво лице. Беше облечен в брезентов панталон и подплатено с овча кожа яке, без съмнение свалено от мъртъв руски войник. На двете му бедра висяха ножове. Пръстите на ръцете му бяха обсипани с рубинени и сапфирени пръстени — след опиума скъпоценните камъни бяха основен източник на богатство в Бирма. Шията му бе украсена с огърлица от резбован нефрит.

Могок, бивш племенен вожд в Шан, а сега лейтенант в опиумната армия на адмирал Джъмбо, погледна своя главнокомандващ. От смъртта на Ма Линг бяха изминали няколко

седмици без той да спомене нито веднъж името ѝ, като че ли тя изобщо не бе съществувала.

— Ще трябва да убием още няколко — каза Могок.

— Не — отвърна адмирал Джъмбо и примигна от ярките лъчи на слънцето. — По-скоро трябва да хванем няколко руснака. Доста време не сме го правили. Един руснак е по-добър „джос“ от двайсет китайци.

От друга страна, помисли си Могок, от смъртта на Ма Линг насам адмиралът бе до такава степен обладан от стремежа да усили авторитета си, че бе изоставил обичайните си умерени методи. Дори Ма Варада, момичето с неутолима страст, което той му бе подарил на мястото на Ма Линг, не бе успяло да го впечатли.

— Така е. Аз самият често си мисля, че руското КГБ си пъха носа тук много повече от китайската армия — каза Могок в стремежа си да покаже колко мащабно гледа на положението.

— Ха! — Адмирал Джъмбо се изплю в храстите. — Руснаците миришат лошо. Вонят от сто крачки. Пък са и прекалено тъпи, за да се притеснявам от тях. — Той отново се изплю, което означаваше, че е нервен. — И все пак чувам, че генерал Киу трупа руско оръжие. Много бих искал да знам за какво му е.

„Ето каква била работата“, каза си Могок. Обичайното отношение на адмирал Джъмбо към териториите, което се изразяваше в правилото „Живей и остави и другите да живеят“, напоследък бе отстъпило място на желанието за мъст. А тук в планините то се състоеше в завземане на нови територии. Това естествено означаваше контролирания от генерал Киу Десети сектор.

— Генерал Киу е като къс отровно месо — рече Могок. — Най-добре е да не се пипа.

Той не обираше генерала, всъщност дори доста се боеше от него. Страховитите разкази за измъчване на хора за собствено удоволствие, извращения спрямо жените и даже престъпване на свещените писания, макар и вероятно поукрасени от фантазията на разказвачите, се носеха около неговото име като мъгла край планински връх. Дали тези истории разкриваха или напротив, потулваха истината? Могок не знаеше, а и не бе уверен, че има желание някога да разбере.

Адмирал Джъмбо изсумтя в знак на презрение.

— Нека страхливците треперят благоговейно пред Киу — каза той. — Познавам този кучи син още от времето, когато служехме

заедно в армията. Беше добре известен. Продажността му нямаше равна в целите въоръжени сили.

— Как тогава се е задържал на власт толкова време? — попита Могок. — С помощта на приятели?

— С помощта на страха — отвърна адмирал Джъмбо, потвърждавайки най-мрачните предчувствия на Могок. — Киу винаги е знаел местата, където са заровени свещените тайни.

— Говори се — осмели се да продължи Могок, — че генерал Киу и сега управлява чрез страх. Ако това е така, то по тези места има само една свещена тайна, която би могла да му даде подобна власт — Дах а миа Гю, „Гората от мечове“.

Адмирал Джъмбо се сепна, като го видя как потръпва при тези думи.

— Защо трябва да говорим за това, Могок? „Гората от мечове“ е изгубена от векове. Никой не знае къде се намира. — Той се загледа към виещата се надолу кална пътека. — Но ако знаех къде е, ако я притежавах, колко лесно бих принудил Киу да плати за греховете си. Той щеше безпомощно да гледа как навлизам с войските си в Десети сектор и завладявам всичките му макови полета, цялата му армия, всичките му канали и връзки, цялото му влияние и богатство. А самият генерал Киу щеше да коленичи пред „Гората от мечове“ и да се разтrese от смъртен ужас, когато го докосна с нефритовите остриета.

Могок започваше да подозира, че адмирал Джъмбо вече е взел окончателно решение. В такъв случай те не след дълго щяха да се сблъскат лице в лице с Киу. Това не беше нищо ново на платото Шан. Десети сектор даваше най-високите добиви от „сълзите на мака“. През годините, откакто генерал Киу бе дошъл на власт, много опиумни вождове се бяха опитвали да изскубнат управлението от ръцете му. Никой не бе успял. Все по-очевидно бе, че сега и адмирал Джъмбо е решил да изпробва своите сили.

„Положително мнозина щяха да загинат в подобен страшен конфликт, помисли си Могок. А тези, които оцелееха?“ Той потрепери. Ако разказите за генерал Киу се окажеха дори наполовина верни, мъртъвците щяха да са за завиждане.

Могок приклепна до един дънер и замислено всмукна през зъби. Тук в планините съществуваше магия, могъща магия, прекарала векове наред в сън, събирайки сила. Ако генерал Киу действително имаше

достъп до „Гората от мечове“, той безспорно би могъл да извади тази магия на бял свят и да я използва срещу всеки, имал глупостта да застане между него и стремежа му към контрол над цялата търговия с опиум в Шан. Защото това бе всъщност неговото желание. И той би бил непобедим, дори може би, както се казва в книгата „Та Таун“, безсмъртен.

— Говори се още, че генерал Киу не е роден от жена.

— Какво?! — адмирал Джъмбо изглежда Могок така, сякаш му бе изникнала още една глава.

— Да. — Като видя изражението на адмирала, на Могок му мина през ума, че може би не бива да упорства. Но, отворил веднъж уста, той продължи нататък, движен от тревогата и страха, подобно на изгубила управление кола, летяща с нарастваща скорост надолу по стръмен планински склон. — Говори се, че няма майка и съществува извън „самсара“, колелото на прераждането.

— Ха! Ама че глупост! — изсумтя адмирал Джъмбо. — Знаеш по-добре и от мен, че според тхераваданското учение^[2], всеки — човек, нат^[3], бог или демон, е обвързан от „самсара“.

— Това е вярно — очите на Могок гледаха мрачно. — Но не и за Махагири, монаха отстъпник, написал „Та таун“ — Книгата на хилядата ада. Неговото наказание е вечно. Дори Равана, демонът, който се мъчи да унищожи Буда, не може да промени това. Махагири е безсмъртен, но е изхвърлен от „самсара“. Осъден е да остане един и същ, непроменен, завинаги.

Адмирал Джъмбо се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

Могок преглътна, събирайки целия си кураж.

— Че генерал Киу и Махагири са едно и също.

— Могок, питам се дали усещаш какви глупости говориш.

— Махагири не може да умре — продължи да настоява Могок. — Такава е неговата карма. Може само да приема различен облик. Това е, което се знае тук, в Шан. Аз просто отбелязвам съществуването на тези слухове около генерал Киу.

— Слънчевите лъчи — каза адмирал Джъмбо — прогонват мъглата. В този климат разумът е като слънцето — той разпръсква суеверието. Съветвам те да забравиш за тези истории, Могок. Вярно е, че Махагири е безсмъртен, че отново и отново се появява в тази част

на света, за да се опита да измени своята карма, да се освободи от проклятието, което го прави най-окаяното създание на земята. — Адмирал Джъмбо потръпна. — Да си извън колелото на прераждането действително означава да живееш в Хилядата ада. Но който и да е Махагири, той в никакъв случай не е генерал Киу. Бил съм се рамо до рамо с него и мога да те уверя, че е човек от плът и кръв, не различен от теб или мен.

— Щом ти го казваш — рече Могок, но по гласа му не личеше да е убеден.

В този момент те чува зов на птица и телата им се напрегнаха. Часовите на адмирал Джъмбо бяха забелязали някой да се изкачва по пътеката.

Двамата провериха оръжията си и махнаха предпазителите, готови всеки миг да открият огън.

— Не е руснак — каза адмирал Джъмбо, когато човекът се показа пред очите им. — Свали автомата. Това е Мън.

Сива светлина, зацапана от стоманената мрежа над покрития с коричка от мръсотия прозорец, падаше върху Питър Лунг Чън и го отделяше от сенките, в които тънеше останалата част от безличната килия.

Сплел пръсти в скута си, той седеше в позата на каещ се грешник върху стоманен стол, завинтен за пода. Гледаше право пред себе си. Лявата му ръка беше обездвижена с гипсова шина, която стигаше от рамото до върховете на пръстите му.

— Ако искаш, мога да ти се разпиша върху него — каза Сийв, като посочи гипса. Отговор не последва. Сийв стоеше в срещуположния край на килията и четеше досието на Дракона. В ръката си държеше чаша кафе, силно и разяждащо като моторно масло. — Боли ли те, Лунг? Искрено се надявам, че боли адски. Снощи ходих при вдовицата на Ричард Ху. Той беше един от моите хора. Когато го надупчиха с куршумите си, твоите телохранители ти скъсаха квитанцията. Елена Ху смята, че трябва да умреш. Вероятно е права. Стоях при нея половината нощ. Може би ще продължи да плаче днес, утре, кой знае? — Сийв отпи от кафето и усети как изгарящата течност си проправя път към стомаха му. После отново сведе поглед към

досието на Лунг, където се съдържаха последните данни от наблюдението над сестрата на Дракона, провеждано от Даяна.

— Ти няма да умреш, Лунг. Поне засега. Днес аз съм твоят защитник. Днес и завинаги. Ще се погрижа да изживееш всеки ден от доживотната си присъда, която ще получиш.

Главата на Чън най-сетне се повдигна и в Сийв се възряха очи, безстрастни и плитки като пластмасов лист.

— Китайците имат пословица: „Когато извие вятър, само слабите се огъват.“

Сийв прекоси килията, зародилата се в главата му идея бе узряла окончателно.

— Значи мислиш, че аз просто правя вятър?

Чън сви рамене.

— Тук полицията ме пази. Навсякъде съм в безопасност. — Лицето му беше безизразно. — Ти не можеш да ми сториш нищо. Затворът не може да ми навреди. Има ли от какво да се боя?

Приглушените шумове на участъка долитаха отвън през заключената врата на килията за разпити. Сийв знаеше, че Чън има право. Трябваше да открие начин да прекърши Дракона, в противен случай работата щеше да е свършена едва наполовина.

— Цял живот в затвора — каза той, като се наведе така, че лицето му се окажа срещу това на Чън. — Виновен си за смъртта на трима полицаи, включително на един от моите хора. Всеки момент още една смърт може да се прибави към сметката. Колкото и адвокати да наемеш, присъдата за предумишлено убийство не ти мърда. Някога щяха да те изпържат на бавен огън за това. Сега трябва да се задоволяваме само с изолиране на заразата. Но преди да те изпратят в чистилището, аз си искам своя дял. Ти си в ръцете ми, аз спечелих играта, нима не го разбираш? Нужен ми бе каналът, по който чистият хероин пристига в Чайнатаун. Сега имам теб, а ти, Лунг си този канал. Или поне отсамният му край. Без теб той е мъртъв, докато не се намери някой, който да заеме мястото ти. А аз ще следя за това, можеш да бъдеш сигурен.

Лицето на Чън не издаваше нищо, освен, може би, скука. Сякаш гледаше повторение на филм по телевизията.

— Напротив, нямаш абсолютно нищо. — За Дракона бе важно да покаже най-сетне своята сила, за да защити репутацията си. — И то

защото нищо не знаеш. Трябва ти каналът, а дори не можеш да различиш единия му край от другия.

Сийв премери с поглед седящия спокойно китаец. „Ще изстискам от него всичко, което знае, каза си той. Кълна се.“

Очите му внимателно наблюдаваха Лунг.

— Е — каза той, като захлопна папката с досието, което му бе дала Даяна, — щом не искаш да говориш, изглежда ще се наложи да получим необходимите сведения от сестра ти.

Чън не помръдна, но погледът му стана непроницаем като камък.

— Аз имам сестра — отвърна той. — Тя живее в Хонконг.

— Така ли? — каза Сийв. — В Хонконг, а не в един таван на Грийн стрийт номер едно в Сохо? Не се казва Ки Шен Сонг и не е художничка? Защото поне тази седмица тя е такава. Миналата седмица беше модел, а по-предната — танцьорка. Тя е... как да го кажем... мечтателка?

— Това е някаква друга жена — промълви Лунг мрачно. — Сестра ми живее в Хонконг. Аз я посещавам четири пъти в годината.

— О, да. — Сийв се изправи и излезе от сянката. — Ти наистина пътуваш до Хонконг четири пъти годишно, но това няма нищо общо със сестра ти, защото тя е тук. Ходиш там, за да се срещаш със своите доставчици на едро през времето, когато не спиш с любовницата си Брилиант Куон.

— Запази си това за пред съда. — Чън се усмихна презрително. И да беше учуден, че Сийв знае името на любовницата му на другия край на света, той съумя добре да го прикрие. — В случай, че имаш доказателства, разбира се.

— Пред съда — отвърна Сийв — ще трябва просто да изкарам Ки Шен Сонг, тъй като смятам да я свържа с твоята контрабанда на наркотици. Намерихме у нея шест унции кокаин — хубав, чист пращец. Тя ще сподели твоите теглила, Лунг. Как ти харесва?

— Мръсна гадина! — изкрещя Лунг. — Сестра ми няма нищо общо с това!

— Тя е красива жена. Знаеш ли какво прави затворът с красотата, Лунг? Стопява я като восък. Разяжда я като киселина. — Сийв беше прекалено съсредоточен. За пръв път успя да изтръгне някаква реакция от Дракона и тъй като тази струна изглежда стигаше надълбоко, той имаше намерение да я използва дотам, докдето Чън го допуснеше.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това — отвърна Сийв. — Ки Шен Сонг е тук, в участъка. — Той се усмихна криво. — Но как е възможно? Тя е в Хонконг, нали така?

— Нямах право да тормозиш сестра ми! — разпалено извика Чън.

— Нали не очакваш да повярвам, че имаш някакви чувства? Не и след като уби трима полицаи.

— Те сами си бяха виновни — проплака Чън, вече с по-различен тон. — Човек в моето положение не може без телохранители. А тия ченгета бяха глупаци. Нахълтаха вътре с извадени пистолети. Какво друго можеше да се очаква? Хората ми просто ме защитаваха, вършеха си работата.

— Някакви чувства — притискаше го неотстъпно Сийв. — Не и след като осакати едно шестнайсетгодишно момиче, за да се докопаш до мен.

— Никога няма да успееш да докажеш, че Ки има нещо общо с моя бизнес — изрече Лунг безразлично, сякаш това изобщо не го засягаше.

— Ще се видим в съда, Лунг. — Сийв смачка картонената чашка и я хвърли в завинтеното за пода кошче за боклук.

Не бе успял да се обади да отключат, когато Чън каза:

— Не закачай Ки. Скъпо ще платиш, ако я замесиш в това.

— Това заплаха ли е? — попита Сийв, докато почукваше по стоманената врата. — Защото ако е така, приятел, ти току-що направи най-големия си гаф!

Той остави Чън да поразмишлява и отиде в съседната стая, откъдето Даяна наблюдаваше всичко през огледалното стъкло.

— Това се казва блъф, шефе — каза тя. — Беше толкова близо до ръба, че на моменти стомахът ми се свиваше. — Тя го последва до очуканата метална маса, където се подгриваше нещо подобно на кафе. — Нямаме нищо срещу сестра му. Единственото, което видях, когато влязох след нея в тоалетната на дискотеката, беше, че смръкна малко кокаин. Това, което остана, не стигаше дори за да се заядем с нея.

— Какво те тревожи? Нали мина. — Сийв си взе картонена чашка от купчината до котлона. — Видя ли само как подскочи! Тепърва ще се заема с тоя мръсник. — Той си наля кафе. — Връщам се

вътре да си довърша работата. — В този момент Сийв видя изражението на лицето ѝ. — Какво има?

— Няма ли да изчакаш адвоката на Чън? Той би трябвало да присъства на разпита. Ако беше тук, никога нямаше да ти позволи...

— Да го духат и адвокатът, и самият Чън! Когато уби хората ми, когато стори това на момичето, той показва своето презрение към закона, каза „сбогом“ на всичко човешко. Всяко чувство, изразходвано по негов адрес, е хвърлено на вятъра.

— Виж ти! — Очите на Даяна искряха. — А чувствата, които ти изразходваш? Мястото ти сега не е вътре при него. Не знам какво се е вселило в теб, шефе.

— Стига — каза сухо Сийв. — Защо не си в Ню Канаан да ръчкаш нашия приятел Блокър?

— Вече се свързах с него по телефона. — Тя му хвърли поглед, който в по-спокойно време би го накарал да трепне. — Материалите ще пристигнат по факса до един час.

Отново в килията на Питър Лунг Чън, Сийв каза:

— Отидох да надникна при сестра ти, Лунг. Не изглежда много добре.

— Копеле — изскърца със зъби Чън. — Какво искаш от мен?

— Аз ли? О, съвсем малко. — Сийв се надвеси над него. — Искам просто да знам всичко. Всеки шибан инч от канала. Като кръстник на Чайнатаун, ти държиш всичко ето тук. — Той потупа Лунг по слепоочието. — Дай ми го и ще се погрижа кокаинът, който намерихме в дома на сестра ти, да изчезне. Щрак! Ето така. Аз мога да го направя, Лунг, защото съм твоят ангел пазител.

Чън вдигна поглед към него.

— Тогава може би съм вече прокълнат.

Сийв смръщи вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Кръстник на Чайнатаун? — Чън поклати глава. — Не притежавам такава власт. Аз съм само един пазач. Своего рода градинар, който като Джони Ябълковото зрънце^[4] с любов сее белия пращец на опиума, докарван през морето на съхранение при мен. За което, както може да се очаква, получавам заплата. Щедра, наистина, но все пак заплата.

Сийв беше напълно неподготвен за това.

— Но всичките ни сведения...

— Идват от моята организация. Мисля, че при вас това се нарича дезинформация. Беше ни от полза да ви накараме за известно време да вярвате в една измислица. Но ето че сега съм разкрит като, как да го кажем? Магьосника от Оз. Един вид, шарлатанин. — Той погледна Сийв. — След като толкова месеци ме преследвахте, аз най-сетне съм в ръцете ви. И какво излезе? Гонили сте един призрак. Точно това бе целта ни. Сега сте по-далеч от истината, отколкото в началото, защото аз не знам нищо за нещата, които се стремите да научите. Нямам представа къде е началото на канала, нито кой всъщност го ръководи.

— Глупости! Ходиш в Хонконг четири пъти в годината. С кого се срещаш там, с момчета за поръчки ли?

— Всъщност, да. Разбира се, тези хора са нещо много повече от момчета за поръчки. Но независимо от това, те не знаят чии нареждания изпълняват. От гледна точка на сигурността са държани в неведение, също както и аз. Все още ли искаш имената им? Мога да ти ги кажа.

Гневът замъгли погледа на Сийв като гореща вълна. Прииска му се да скочи, да впие пръсти в тази ехидна физиономия и да я разкъса на парчета. Но не го стори. Вместо това каза:

— Ще те попитам нещо и те съветвам дълго и внимателно да си помислиш, преди да ми отговориш. — Сийв се наведе напред и се хвана за страничните облегалки на стола на Чън. Очите му не трепваха, лицето му почти се допираше до това на китаеца. — Ако ти не управляващ Чайнатаун, кой тогава?

Той видя как дълбоко в очите на Чън се загърчи отчаяно пламъче.

— Ако ти кажа това, аз съм мъртъв.

— Слушай, човече, ако не ми кажеш, можеш да отпишеш сестра си. — Той доближи устни досами ухото на Лунг. — Никога не си бил вътре и не знаеш какво е. Особено за хубава жена като сестра ти. Ще издържи... колко... Шест месеца? След това дори ти няма да я познаеш. Тия жени вътре са зверове, самосвали на два крака. Падне ли им сестра ти, ще я изцедят до последната капчица. Ти решаващ, Лунг. Хайде, прати я в ада.

Сийв се дръпна назад, видя пулсиращата вена на слепоочието на Лунг.

— Добре — каза Чън накрая. — Но за тази цел ще трябва да ме изкараш от тук.

— Тая няма да я бъде, приятел.

— Или това, или нищо. Там, където ще ходим, трябва да бъдем заедно.

— Щом аз и ти можем да отидем, нищо не ми пречи да заведа и полицейски отряд.

— Сигурен ли си? Този, когото търсиш, ще е изчезнал още преди да напуснеш участъка.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяташ ли, че никой отвън не знае какво става тук? Помисли.

И Сийв, който за пръв път от началото на разпита изпитваше смущение, разбра, че Лунг казва истината.

Отпуснат в обятията на Морфея, Мило мечтаеше на глас за своята жена. Морфея бе виетнамка с изключителна красота и като неин клиент той изливаше в момента своята *post-amour tristesse*^[5]. Млада на външен вид, вътрешно тя бе може би по-възрастна от него.

Жената на Мило бе починала преди няколко години, но той добре помнеше онова, което му бе сторила, или по-точно онова, което си бяха сторили един на друг.

В онези дни името Мило все още не беше измислено. Животът му бе по-близо до Азия, впримчен в спорните въпроси на политиката, тясно свързан с революцията.

Оттогава времената коренно се бяха променили. Сега Азия бе просто място за бизнес. Политическите въпроси бяха *rasse*^[6], революцията — част от историята. С интернационализирането на световната икономика дори великите някога водачи се бяха простили с мечтите си.

Много, преди всички останали Мило бе видял провала на своята — и тяхната — политика. Смъртта на жена му бе последната капка, последното звено на един отминал живот (от известно време не поддържаше връзка с дъщеря си). И така, той престана да съществува. Половин година по-късно се появи в Париж с подходящи препоръки и моментално бе грабнат от „Льо Жирон“ — Обществото за завръщане в лоното на църквата.

Ала съзнанието му не можеше така лесно да се прости с предишния живот. Като неуморна машина неговият мозък непрестанно извличаше на бял свят събития и случки — тъмни, неприятни, мрачни, които го преследваха в часовете на отдих или удоволствие.

Морфея, която умееше да му доставя удоволствие във всяко физическо и психологично отношение, се оказваше безсилна да прегради пътя на миризмите, извиращи от неговото минало. След като бяха правили любов, той лежеше в полусън, обгърнат от влажните ѝ бедра, и говореше тихо — една река от злодеяния, дребни грехове и стаена болка. Тя държеше главата му целуваше плувналото му в пот тяло, както би правила, ако той гореше от треска, усещаше в потока на неговите мисли гнева, който бе нараствал през годините като жива, злокачествена тъкан, докато накрая бе разбил едно семейство и погубил няколко човешки живота.

С колко мъже бе спала съпругата на Мило, колко пъти нарочно го бе оставяла да я завари наред акт? Морфея по никакъв начин не можеше да измери болката, която тази жена му бе причинила. Тя често се питаше защо след всичко това, двамата бяха останали толкова дълго време заедно. Веднъж Мило ѝ загатна причината: обаянието на бившата му съпруга, притеглящо непреодолимо влиятелните мъже и жени, както пламъкът привлича насекомите. Това нейно качество я бе направило безценна за него.

Нямаше нищо чудно в това, че мислите на Морфея бяха изпълнени от него, тъй като по свои собствен начин тя го обичаше. В Мило съзираше величието, което очевидно бе убягнало на неговата съпруга.

Още от ранната си младост в Азия Морфея бе използвана от мъжете и бързо бе осъзнала, че ако това ще е попрището ѝ в живота (всъщност, тя не си и представяше някакво друго), то поне би могла да извлече от него своята *quid pro quo*^[7].

Никога по-рано не се беше забърквала с клиент и не го бе желала. Сега това донякъде я плашеше, струваше ѝ се дори рисковано, но от друга страна, я въодушевяваше и възбуждаше. Обичаше у него всичко, дори болката му, защото тя също бе част от него, част от онова, което го правеше това, което беше.

След около час Мило замлъкна и тъмният поток от думи най-после секна. Тогава той заспа в ръцете ѝ, докато тя асимилираше

последната разказана от него еротична случка, в която съпругата му хитроумно бе съблазнила любовницата на министъра на финансите. По този начин бе научила тайните му и го бе изнудила да подкрепи операциите из Мило в Индокитай.

Когато даваше воля на фантазията си, Морфея мечтаеше единствено за Мило и откриваше, че ще е щастлива само с него, че само с него би могла да води, както никога досега, един нормален живот.

Както обикновено, Мило се събуди от своя сън зад стените на Ле Порт дю Жад освежен. Къщата за удоволствия, която носеше това име, представляваше бяла каменна постройка от осемнайсетия век. Стените ѝ ограждаха вътрешен двор, в чиято градина пищно цъфтяха рози, теменуги и кандилки. По средата имаше позеленял от времето бронзов шадраван, изобразяващ русалка, съвкупяваща се с делфин. Под един кестен бе поставена изящна пейка от ковано желязо.

Къщата се намиреше на левия бряг на Сена, на три преки от Сорбоната, недалече от булевард „Сея Мишел“. През прозорците на много от апартаментите можеше да се види чувствената зеленина на Люксембургските градини.

Именно натам гледаше Мило, докато се обличаше. Зад гърба му Морфея се размърда в леглото.

— Кажи ми нещо, скъпа Морфея — каза той, докато завързваше вратовръзката си. — За какво мислиш, когато спя?

— Мечтая за времето.

Мило се обърна към нея.

— Наистина ли? И какво изпитваш?

Тя се усмихна със своята загадъчна усмивка, която отново и отново го притегляше към нея.

— Трябва да си роб, за да можеш да го разбереш. Да изпиташ какво значи да нямаш нищо свое, да бъдеш покорен. Аз съм от Азия и знам какво е да не притежаваш нищо, да гледаш как чужденците доят дори собствената ти земя. Но аз съм също и жена. Поставена съм в една пролука във времето като порцеланова балерина, за да ме взимат оттам, да ми се възхищават и после внимателно да ме връщат на мястото ми. Трябва да знаеш какво е да си бил близък с някого, да си угаждал на всичките му прищевки, да си го целувал, когато е плакал като бебе, преди да заспи, и след това да не те забелязва, когато се

размине с теб на улицата или в ресторанта. — Тя го погледна през замъглените си очи. — Една играчка в кутия, каквато съм аз, не може да си позволи да мечтае за друго, освен за времето.

Той се приближи и се отпусна на ръба на леглото, за да може да я докосне.

— За такава ли се мислиш? — Всеки път, преди да си тръгне, имаше нужда да направи това, за да се увери, че тя е истинска, а не плод на неговото въображение.

— Много добре знам какво съм — продължи Морфея — Робиня на страстта.

— Може би именно в това се крие силата, която те правя така желана.

Тя се засмя.

— Не чак толкова.

— Но да владееш въображението означава да упражняваш най-висшата сила.

Морфея го проследи с очи, когато той стана и облече сакото си. Беше схванала смисъла на думите му.

— Какво ще направиш, ако минеш със своите приятели покрай мен? Ще ми се усмихнеш ли поне? — Това беше най-тежкият миг, мигът на раздялата. Когато той си тръгнеше, щеше да е по-поносимо — тогава тя можеше да се погрижи за тъпата, пулсираща болка, да я овладее. Но в този момент, когато реалността ѝ се разкъсваше, единственото ѝ желание бе да извърне лице и да се разплаче. Вместо това тя се усмихваше, защото знаеше, че това е, което той обича и иска от нея.

— Ще направя нещо повече. Ще спра и ще те целуна по двете бузи като най-скъпа приятелка. — Сърцето му туптеше силно и той си мислеше: „Когато се усмихне, аз виждам Сутан, когато съм с нея, имам чувството, че до мен е Сутан.“

Мило внимателно постави парите върху писалището.

— Au revoir, Морфея.

В самолета на Пан Ам, Крис спеше неспокойно и сънуваше сенки. Караше велосипеда си по обляна от слънцето селска местност във Франция. Отстрани, усмихната, Аликс поддържаше неговото

темпо. Стройното ѝ стегнато тяло, приведено над извитите дръжки, беше изпълнено с поразителна сексуална енергия.

Слънчевите лъчи, преминаващи през листата на причудливо разкривените платани покрай пътя, изпъстриха лицето ѝ, като ту открояваха релефно чертите му, ту изцяло го потапяха в светлина.

Тя се усмихваше. Той видя равните ѝ бели зъби миг преди сянката да я скрие от погледа му. Крис усети клона като невидима ръка с огромна сила, която го блъсна встрани, така че той за миг изгуби равновесие. Докато успее да изправи кормилото, Аликс бе отишла вече доста напред.

Крис я повика, но вятърът, който свистеше покрай него, отнесе думите му. Тогава той прибра глава между раменете си и се впусна след нея, като наблегна с такава сила върху педалите, че краката го заболяха. Но колкото по-бързо караше, толкова по-далечна изглеждаше тя, докато накрая се превърна в едва забележима точица на хоризонта.

Вместо да се откаже обаче той само удвои усилията си и накрая я настигна. Тя лежеше до своя велосипед встрани от пътя, прикована от гигантско ветрило към потъмнялата и влажна от кръвта ѝ земя.

Когато самолетът докосна пистата, той се сепна и се събуди. Примигна, облиза пресъхналите си устни и се замисли за състезанието, за Аликс, която сега лежеше в болницата в Ню Йорк.

Чувстваше се виновен, че я бе изоставил там, сама и безпомощна.

Погледна през прозореца и видя Ница на фона на синкавите, забулени в мъгла планини, излезли сякаш изпод четката на някой импресионист. На летището се оказа, че авиолинията е изгубила багажа му. Той безропотно попълни формулярите с единственото желание час по-скоро да се махне от там. Не бе взел със себе си нищо особено ценно.

Видя Сутан сред посрещачите, очакващи пътниците от неговия полет. Приятелката на Тери. Той се опита вътрешно да се примири с тази мисъл, но съзнанието му отказваше да я възприеме.

Тя бе дори по-красива, отколкото я помнеше. Годиците бяха усилили екзотичната смесица от кхмерска и френска кръв. Когато го забеляза, тя свали слънчевите си очила.

Носеше бяла ленена блуза с широки спирали от горско зелено, небесно синьо и бледо лилаво, опънат черен клин и ниски ботушки от

същия цвят. Дългите ѝ, изключително красиви крака все така изглеждаха като на млада танцьорка от балета на Парижката опера.

Крис се вгледа в зелените петънца в очите ѝ и промълви нейното име, изпълнен с чувство, което не можеше да назове.

— Сутан.

— Здравей, Крис.

Получи се така банално, съвсем не това, което бе очаквал от този момент. Какво трябваше да направят, да се прегърнат? Или просто да се усмихнат един на друг? Беше крайно неловко.

Сутан го целуна по бузите. Докато вървяха към колата, тя каза:

— Естествено, престоят ти тук не може да бъде приятен, но ще се постарая да го направя поне по-малко болезнен.

Крис понечи да я попита как възнамерява да го стори, но се отказа. По време на полета не беше ял нищо, а сънят въобще не му бе донесъл отмора, така че сега се чувстваше напълно изтощен.

— Точно сега — каза той и примигна от блясъка на слънцето — бих искал да взема един душ.

— Разбира се — отвърна Сутан, като го покани с жест към колата. — Пази си коленете. В тия спортни модели никога не се престарават с пространството.

Колата беше алфа спайдър с цвят на мед и бели кожени седалки. Гюрукът бе свален, но дори когато тя превключи на най-висока скорост, вятърът си остана тих като шепот.

Ница, оранжева и бяла, се катереше по издигащите се от лазурното Средиземно море склонове с грацията на танцьорка. „Това е място, помисли си навъсено Крис, където трябва да дойдеш за медения си месец или с някоя приятелка, а не за да прибираш тленните останки на мъртвия си брат.“

— Много скоро ще бъдеш вкъщи, под душа — каза Сутан.

— Вкъщи ли? Не отиваме ти към хотела?

— Позволих си да отменя резервацията ти — отвърна тя. — Реших, че при мен ще се чувстваш по-добре.

Крис не отговори нищо и тя прие мълчанието му за съгласие.

— Помислих си също, че сигурно ще искаш да видиш нещата на Тери.

— Какво?

— Имам предвид онова, което остана след него — снимки, писма, спомени...

— Ние никога не си пишехме — каза Крис. Не разбираше как може все още да се сърди на брат си за това.

Тя обърна глава и го погледна.

— Да, ти ми каза. И все пак, не си ли поне малко любопитен да видиш какво е притежавал, какво му е било скъпо?

Крис отпусна глава върху облегалката. „Ако съм любопитен за нещо, помисли си той, то е как се чувстваш, след като си спала с двама братя.“

— Честно казано, не знам. Все още не ми е ясно как ще се промени животът ми след смъртта на Тери. Не знам дори дали изобщо ще се промени.

— Имам новина за теб — каза Сутан, докато увеличаваше скоростта на излизане от един завой. — Той вече е променен. Ти си тук, нали?

Крис се извърна към нея. Високите ѝ скули грееха в розов оттенък, синкавочерната ѝ коса бе опъната назад в сложна плитка.

— Каж ми — попита той, — колко време ти отнема, за да си направиш така косата?

Сутан се засмя:

— Повече от час.

— Струва си.

— Благодаря — кимна тя с усмивка.

В неговите спомени тя неизменно бе мила, весела, открита. Той не я чувстваше като враг, какъвто вероятно винаги бе съзирал в брат си.

Домът на Тери също не отговаряше на очакванията му. Това бе просторен, светъл апартамент, гледащ към булевард „Виктор Юго“, пълен с ярки цветя и декоративни растения с лъскави листа. Мебелите бяха удобни и меки, далеч по-малко аскетични от тези, които според неговите представи Тери би си позволил. И все пак по всичко личеше, че тук той е бил щастлив.

— Ти обичаше ли брат ми? — попита Крис, докато поемаше от Сутан голяма чаша минерална вода.

— Няма ли да отидеш да се изкъпеш?

— Мислиш ли, че имам нужда? — Тя го изгледа, без да отговори нищо и той се почувства засрамен. — Извинявай — каза изведнъж и остави запотената чаша. — Напълно си права. Аз наистина мириша.

— Ей там, направо — посочи Сутан. — Вратата в дъното на спалнята ти.

Той влезе в банята и свали дрехите си. Сега, когато не бяха на него, те изглеждаха и миришеха като дрехи, носени твърде дълго. Остави ги върху леглото в стаята. Спалнята за гости. От това в съзнанието му отекнаха рояк мисли. За какво е служела тази стая, когато Тери е бил жив? *Когато Тери е бил жив.*

Крис се върна в банята, пусна душа и застана под струята. Спомни си съдебните лекари, полицаите, изпълнили апартамента му, въпросите, светкавиците, бляскащи непрестанно, като че ли Аликс беше някаква знаменитост или филмова звезда. А той, който не искаше нищо друго, освен да бъде с нея по пътя към болницата, бе принуден отново и отново да повтаря своите показания пред полицаите, защото те очевидно не вярваха на някои подробности: „Искаш да ни убедиш, че е била нападната от мъж, въоръжен с ветрило?“ И други недоверчиви въпроси от този род на обикновени, земни мозъци, които отказваха да възприемат невероятното.

Той се насапуниса; усещаше кожата си суха и раздразнена, сякаш се бяха опитвали да го дерат жив. Когато свърши с показанията си, последваха още въпроси; съдебните експерти лазеха напред-назад по окървавения килим като агенти на ЦРУ в пародиен филм. Единият от детективите, цветнокожият с белега на брадичката, преписваше от пътеводителя на Крис адреса и телефонния номер на хотел „Негреско“ в Ница, където той смяташе да отседне. Записа си също така номерата на полетите, всяко късче информация, което успя да открие. „Колко време казахте, че ще отсъствате от страната?“

Крис отговаряше на всички въпроси. По това време Макс Стайнър вече беше до него — понякога и адвокатите се нуждаят от адвокат. От шока и болката гласът му звучеше глухо. Той се взираше в белега на чернокожия детектив — сиво-розов на цвят, отдалеч той изглеждаше като петънце от *safe au lait*^[8] на фона на шоколадовата кожа, сякаш някой бе разбъркал на това място малка капчица мляко.

Тази незначителна дисхармония му действаше някак успокоително, подобно на краткотраен нощен дъжд, който ромоли по

покрива и се стича от стрехата — нещо, в което човек може да намери утеха в своята самота.

Накрая му благодариха — все пак той не беше заподозрян, а само свидетел на едно типично градско, особено зловещо престъпление.

Крис спомена, че трябва да се направи нещо за Дани, сина на Аликс, и другият детектив, белият, със сълзливите, зачервени очи, каза: „Не се безпокой, приятел, ние имаме грижата за всичко.“ Но след като полицаите си тръгнаха, той отиде заедно с Макс в Уест Сайд, за да се погрижи сам за момчето, да го отведе в болницата, където в спешното отделение оперираха Аликс. „О, Господи, днес медицината прави чудеса, вестниците непрестанно пишат за това, значи Аликс положително ще се оправи, моля те, мили боже, нека да е така.“

И той не си тръгна от там, докато самият хирург не го увери, че макар състоянието ѝ все още да е сериозно, животът ѝ е вън от опасност. „Тя е истински боец, сър, животът ѝ висеше на косъм, но прескочи трапа. В най-лошия случай я очаква една пластична операция. Голям късмет извади.“

Не пускаха никой да влиза при нея; хирургът му каза, че това няма да е възможно най-малко още два-три дни. Крис повери Дани на грижите на Макс и с известна неохота отлетя за Франция. За съжаление, формалностите около смъртта на Тери не търпяха отлагане.

Докато смъкваше от себе си пяната заедно с мръсотията и засъхналата пот на пътуването и кошмарите, той зърна от другата страна на паравана някаква сянка. Изплакна сапуна от очите си и дръпна завесата встрани.

Сутан стоеше на прага на банята и го гледаше. В ръцете си държеше сгънати на топка дрехите, които той бе захвърлил върху леглото в спалнята.

— Твоите въпроси и моите отговори са като камбана в планината — каза тя. — Ехото им дълго време не заглъхва. — Понечи да си тръгне, но след това размисли. — Ще отговоря на въпроса ти. Аз много обичах Тери. — Тя сведе поглед някъде към пространството помежду им. — Но вече не знам доколко си е струвало. Работата е там, че всъщност никога не съм го познавала.

Водата струеше покрай ушите му, водата, която измиваше неприятната миризма, и я отнасяше в канала заедно с целия му досегашен живот.

— Ще дам тези дрехи за пране — каза Сутан. — Докато изсъхнеш, ще приготвя нещо за ядене. Червено вино ли предпочиташ, или бяло?

— Бяло — отвърна Крис. Точно сега червеното вино твърде много би му напомняло за кръв.

Когато излезе от банята, намери на леглото чиста риза и чифт панталони. Облече ги с неприятното усещане, че вероятно са принадлежали на Тери.

Над скрина имаше огледало. Намери четка и я прокара през косата си. Когато я оставяше обратно, видя ножа.

Вдигна го и щом дланта му докосна чирените от еленов рог, в миг се пренесе обратно в заснежената гора, в отдавна отминалата коледна утрин, когато Тери, сложил ръка върху неговата, го накара да дръпне спусъка на новата карабина. Чу оглушителния трясък на изстрела, от който сякаш потрепериха голите клони над главите им. Видя благородното животно, свлякло се на предните си крака, масивните му, тръпнещи хълбоци, тежкия му дъх, излизащ като дим през пламналите от болка ноздри. Огромните му, широко отворени очи, сгромолясали се върху горския килим.

На следващата година, отново на Коледа, Тери му подари този съгваем нож с четириинчово острие и дръжка, изработена от рогата на същия елен. Разбира се, още щом отвори подаръка и го видя, Крис го хвърли в лицето му.

Сега, в Ница, когато брат му беше вече мъртъв, той го въртеше в ръцете си като изделие на изчезнала цивилизация, чието предназначение не знае никой, освен него. Крис избърса очи. Дали самото съществуване на ножа бе причина за сълзите му, или фактът, че Тери го беше пазил през всичките тези години?

Изглежда именно съзнанието, че той е означавал толкова много за него, че в крайна сметка подаръкът е бил не жестока шега, а своеобразен опит за помирение, трогна Крис до дъното на душата му.

Този нож му каза за неговия брат повече от най-многословните хвалебствия. Като го стискаше здраво в ръка, той се опита да си представи Тери до себе си. Вперил очи в огледалото, Крис болезнено копнееше да не е сам в тази непозната стая, в тази чужда страна.

След известно време пъкна ножа в джоба си.

Сутан седеше на канапето в гостната. На масичката за коктейли бяха наредени вино, сирене и пресни плодове. Когато Крис седна до нея, тя му подаде снимката, която разглеждаше — същата, на която двамата с Тери бяха фотографирани в „Льо Сафари“.

— Това е последната му снимка — каза тя. — Направена е преди около седмица.

Изобщо не се е променил, помисли си Крис. Изглежда точно както при завършването на колежа. Не като се вгледа по-внимателно, забеляза в очите на брат си нещо... нещо тъмно и като че ли болезнено.

Неочаквано си даде сметка, че вижда Виетнам, или по-точно онова, което Виетнам бе сторил на Тери. В резултат на някакъв тайнствен процес, подобно на метал, потопен в киселина, от ужасното преживяване бе излязъл един нов и напълно различен човек. Той си спомни разпалените думи на Маркърс Гейбъл: „Единственият начин човек да не се промени в тая смрадлива касапница беше като умре.“

— Крис?

Той с тревога установи, че няма сили да откъсне очи от снимката. В джоба пръстите му търкаха роговата дръжка на ножа като някакъв талисман.

— Какво има? Добре ли си?

— Бях се замислил. — Крис се отпусна върху облегалката на дивана. — Искаше ми се да мога да върна Тери поне за час.

— И какво щеше да му кажеш?

Той притвори клепачи.

— Странно. През целия път насам си мислех точно за това. Имаше толкова неща, които ми се искаше да му кажа, че просто не можех... Но мисля, че сега не бих му казал нищо. — Той отвори очи и я погледна. — Това, което искам, което наистина искам, е да поговоря с него. Искам да го разбера. И най-вече искам да знам какво е преживял във Виетнам.

Сутан стана, отиде до прозореца и с безмълвно напрежение се загледа през пролуката на пердетата надолу, към булевард „Виктор Юго“.

— Кажи ми, карал ли си някога курсове по самозащита?

— Веднага след университета учих шест месеца айкидо. Мислех, че ще е забавно, но се оказа по-трудно, отколкото очаквах. Нямах

достатъчно време. Защо питаш?

— Поне една част от това, което искаш, може да се уреди — каза тя, без да откъсва очи от улицата. — Ще те заведе при моя братовчед Мън. Той се е бил заедно с Тери през войната и може да ти разкаже за това, което те интересува. — Сутан се обърна и, го погледна. — Ако действително такава е желанието ти.

Крис отново се взря в снимката, сякаш можеше да съживи изображението върху нея.

— Да — каза той. — Какъвто и грях да съм допуснал в отношението си към него, докато беше жив, сега бих могъл да го изкупя. Не искам да пропусна тази възможност.

— Сигурен ли си? — Тя отново седна до него. — Може би съществуват неща, в които е по-добре да не се задълбаваш.

— Какво имаш предвид?

Сутан му показва картичката, която му бе написал Тери. След това му разказа за свещеника, който я беше преследвал, както и онова, което бе успяла да изтръгне с принуда от него, включително, информацията относно „Гората от мечове“.

— Ако Тери е притежавал „Ла Порте а ла Нуит“ и се е стремил да се сдобие с цялата „Preu Dauw“ — каза тя, — това означава, че по някакъв начин е бил свързан с търговията с опиум на платото Шан в Бирма. Там именно „Гората от мечове“ е безценна. Там тя означава практически безпределна власт и богатство, защото всеки вожд от платото би се подчинил сляпо на онзи, който я държи в ръцете си.

— Това е невъзможно — възкликна той, поразен. — Тери никога не би се забъркал с наркотици.

— Крис. — Сутан сложи ръка върху коляното му. — Виетнам е представлявал море от наркотици по времето, когато той е бил там.

— Да, но...

— А и ти сам каза, че изобщо не си го познавал.

Крис я изгледа втренчено.

— Ти си го обичала. Как можеш да допуснеш, че се е занимавал с контрабанда на наркотици? Това е напълно безпочвено твърдение. Аз не мога и не желая да повярвам, че Тери е способен на подобно нещо и, честно казано, съм потресен, че ти го вярваш.

Изречението на Сутан се бе променило, сякаш гневът и болката му се бяха предали и на нея. Той забеляза нейната мъка, белезите на

бездънните нощи върху лицето ѝ.

— Да, обичах го — каза тя тихо. — Но, изглежда, не съм го познавала.

— По дяволите, къде е вярата ти?

— Вярата умира под ударите на фактите.

— Какви факти? Че брат ми имал някакъв меч...

— Това е кинжал.

— Все едно. Кой знае какво е смятал да прави с него? А ти вярваш сляпо на някакъв нещастник, който твърди, че Тери го бил продал на шефа му. Може просто да са знаели, че кинжалът е у него и сега да са видели удобен случай да го получат безплатно. А може и всичко да е пълна измислица. Изобщо не ме интересува някакво си митично оръжие с три остриета, което я съществува, я не. Но съм дяволски сигурен, че искам да науча всичко за брат си.

— Обичаш ли брат си, или го мразиш? — попита Сутан. — Не сте се чували от десет години. През цялото това време не си знаел за него повече, отколкото ако беше мъртъв.

— Същото важи и за него.

— Не. Той следеше кариерата ти. Мисля, че беше в течение на всяко от делата ти.

— Едва ли е възможно — каза Крис, докато гледаше как тя отваря едно чекмедже.

— А какво ще кажеш за това?

Нямаше нужда да разлиства купчината изрезки от вестници, които тя хвърли пред него, защото вече ги беше виждал. Това бяха репортажи от делата му в съда. Дълго сдържаните сълзи бликнаха от очите му. Беше покъртен, трогнат повече, отколкото можеше да понесе.

— Не знаех — промълви той.

— Защо мислиш, че в картичката се обръща към теб като le monstre sacre — важна клечка? — За миг тя притвори очи и започна да се олюлява, сякаш се намираще в лодка в морето. Когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча глухо. — Сега всеки от нас е наясно с чувствата на другия. И двамата сме обичали Тери и никога не бива да забравяме това. Но трябва да погледнем фактите в очите. Разбира се, че за подобно нещо не бих повярвала на думите на когото и да било. Но аз разказах на Мън всичко, което чу и ти. Наблюдавах изражението на лицето му. Видях реакцията му.

— Какво каза той?

— Всъщност ме тревожи това, което не каза — отвърна Сутан.
— Подозирам, че знае много повече за плановете на Тери, но не желае да говори за това.

— Може би на мен ще каже. Все пак, аз съм му брат.

— Не познаваш Мън. Той е по-твърд и от скала. Някога няма да ти каже нещо, което не иска.

— Тогава — каза Крис, — трябва просто да го накараме да поиска.

Подхванаха делови разговор на чаша ароматен тайландски чай, сладък и силен.

— Имам петдесет килограма номер четири — каза адмирал Джъмбо. — Приготвен под мое лично наблюдение.

— Само петдесет? — Мън беше озадачен. — Обикновено ни запазвате сто килограма.

— Случи се твърде неблагоприятна пролет. Времето беше прекалено хладно и сухо за маковете.

— Но фермерите положително са оползотворили максимално добива.

— Ох, тези фермери от Шан — въздъхна адмирал Джъмбо. — Има ли по-ленив народ от тях? Съжалявам, приятелю. Не мога да сторя нищо.

Ма Варада, красивото момиче, което бе поднесло чая, им наля отново. То бе също така неотделима част от домакинството на адмирал Джъмбо, както и нейната предшественичка, Ма Линг.

— Как е нашият приятел Тери Хей? — попита адмиралът иззад миниатюрната си чашка.

— Тери е мъртъв — отговори Мън. — Убиха го.

Чашката застина неподвижно във въздуха. Зад нея очите на адмирал Джъмбо бяха тъмни и тайнствени като на стара кокетка. Дебелите му устни образуваха едно „О“ на изненада и удивление.

— Но за теб това е ужасно. Какао смяташ да правиш сега?

— Не знам — каза Мън, чиято предпазливост нарастваше с всеки изминал миг. Не му беше до бабините деветини на адмирал Джъмбо, след като опиумният вожд явно го изтикваше от играта. Само

петдесет килограма вместо сто. Дори времето да е било лошо, Мън знаеше колко здраво държи адмиралът своите фермери. И тази великолепна нефритова огърлица около тлъстия му врат като че ли липсваше по-рано. Трябва да струва около четвърт милион долара. Дали е подарък, питаше се Мън, и ако е така, от кого? Адмирал Джъмбо обожаваше редките късове нефрит и подобно украшение представляваше идеален подкуп за него. Най-неочаквано Мън бе изправен пред вероятността адмиралът да се е превърнал в негов противник. Но защо? Какво се бе случило по време на отсъствието му от Шан?

— В такъв случай, като че ли стана по-добре, че съм ти приготвил само петдесет килограма — говореше междуременно адмирал Джъмбо. — Може би сега, без Тери, поддръжката на канала ще се превърне в твърде непосилна задача. Все пак той движеше лично по-голямата част от връзките. — Адмиралът закима с глава като някаква пародия на премъдрия Буда. — Като се замисля сега, струва ми се, че ще се чувстваш по-добре на друга работа. Самият аз разполагам с многобройни, не така... хм... рисковани предприятия, където би могъл да намериш приложение за своите способности. Защо не помислиш върху този въпрос?

Това съжаление, тази любезност — възможно ли бе всичко да е само преструвка? Дали адмирал Джъмбо вече е знаел за смъртта на Тери? В момента тези въпроси бяха от жизнено значение за Мън. Въпроси, чиито отговори знаеше, че може да получи единствено от Могок. Но засега разговорът не биваше да секва. Колкото по-дълго адмиралът говореше, толкова по-вероятно бе да издаде нещо съществено.

— Наистина жалко за Тери Хей — каза той, без да откъсва поглед от Мън. — Знаеш ли кой го е убил?

Този въпрос изправи Мън пред трудна дилема. Отговорът му щеше да покаже дали избира да обърне гръб на създалото се положение и на своята отговорност към Тери, или да се бори с тази нова и все още неясна опасност, която заплашваше мечтата, принадлежала основно на Тери. Можеше да не отговори нищо, просто да стане, да излезе и никога повече да не се върне. Това щеше да сложи край на всичко. Но дали наистина беше така? Той не си правеше илюзии, Тери бе негов приятел. Помежду им имаше доверие, каквото

рядко се среща дори между братя. Мън знаеше по кой път води неговата карма.

— Възможно е.

— Хайде стига, няма защо да се пазиш от мен — рече адмирал Джъмбо с възможно най-сърдечния си тон. — Трябва да ми кажеш имената им. Да не забравяме все пак, че Тери беше и мой приятел.

— Познавам хората, които убиха приятеля ми — отвърна Мън. — Те вече са мъртви, макар и все още да не го съзнават.

Веждите на Джъмбо леко се повдигнаха. След това лицето му цъфна в широка усмивка, адмиралът остави чашката си и плесна с ръце от удоволствие.

— Това се казва приказка, кучи сине! — извика той. — Ще изпратя с теб няколко от моите хора. Те ще те придружат, за да ти помогнат да отмъстиш за приятеля си. Когато свършите, ще те върнат обратно тук. Аз ще ти уредя нова работа, нов живот. С удоволствие ще го сторя за теб — та аз и ти сме като братя, дори мислим по един и същи начин.

— Така е — отвърна Мън, вперил поглед в китаеца. — И двамата не забравяме своите приятели и своите врагове.

Сийв издейства освобождаването на Дракона не без известни опасения. Вкарването на Питър Лунг Чън зад решетките му бе отнело толкова време и толкова хора бяха намерили смъртта си в преследването, че трябваше да призове на помощ цялата си решителност, за да подпише документите за временно освобождаване и разписката, с която лично гарантираше за арестувания. След това трябваше да се оправи с Даяна, която яростно възразяваше срещу излизането на Чън от участъка под какъвто и да било предлог. Тя с право отбелязваше нередността на подобно действие, да не говорим за опасността, която то криеше за Сийв.

— Поне вземи със себе си подкрепление — бяха думите й, когато осъзна, че губи спора.

Сийв поклати глава.

— Дракона каза, че трябва да сме само двамата.

— Това е клопка, шефе. Нима не виждаш...

— Бил ли е някой във връзка с него, откакто го арестувахме? — попита Сийв. — Никой. Той е в ръцете ни и го знае. Работата му е спукана и докато продължава да вярва, че ако не ни сътрудничи, сестра му ще пропадне заедно с него, ще бъде послушен като дресирано кученце. Тя е най-близкият му човек, Даяна. Сама разбираш, че няма да направи нищо, с което да изложи на риск нейната сигурност.

— Надявай се — каза тя раздражено. — Известно ли ти е, че нарушаваш почти всички правила, на които някога си ме учил?

— Не ги нарушавам — отвърна с усмивка Сийв, — а само леко ги нагаждам към ситуацията.

Докато го гледаше как отива към килията на Дракона, за да го изведе, Даяна се запита дали той си дава сметка колко много се е променил. Нещо сякаш го бе обладало след смъртта на брат му. Тя със сигурност знаеше, че това не е същият Сийв Гуарда, когото бе познавала допреди два дни. Какво беше станало с него? Какъв загадъчен, незабележим за нея знак бе видял на мястото на престъплението? Не можеше да си представи и това я плашеше.

Тя винаги бе гледала на Сийв като на нещо непоколебимо и твърдо като скала, като олицетворение на самия Закон. А според нейните разбирания Законът беше неизменен. Какво щеше да стане сега с нейния свят, с представите и за добро и зло, щом този Закон можеше да се нагажда, както се бе изразил Сийв, без да се наруши?

Прииска ѝ се да се затича след него, да го спре и да го разтърси, докато най-сетне осъзнае какво върши. Но точно в този момент по факса започнаха да пристигат материалите от полицията в Ню Канаан.

Сийв изведе Питър Лунг Чън от участъка, свали го по стълбите и го бутна в своя буик без полицейски опознавателни знаци. В колата незабавно го прикова с белезници към седалката.

— Смяташ ли, че е необходимо? — попита Чън.

— Не се опитвай да ми пробутваш номера — каза Сийв, като палеше мотора. — Мисли за сестра си и за това какво ще стане с нея, ако тая работа излезе въздух под налягане.

Чън отпусна глава върху облегалката.

— Ще получиш каквото искаш — каза той уморено. — Само остави сестра ми на мира.

Дракона насочи Сийв по Трето авеню, което след това премина в улица Бауъри^[9]. Когато наближиха площад Сейнт Джеймс, той каза:

— Спри някъде тук.

Сийв сви встрани и паркира до бордюра. След това свали козирката на предното стъкло, върху която беше закачена емблемата на нийоркската полиция. Накрая махна белезниците на Чън, но когато той посегна към дръжката на вратата, го спря с ръка и му показа служебния си револвер, скрит в раменния кобур под сакото.

— Помни, че това е тук — каза той, като потупа ореховата дръжка. — Знай, че по-скоро ще ти пръсна черепа, отколкото да те оставя да ми избягаш.

Сийв безуспешно се опитваше да разгадае изражението на китаеца. Добре съзнаваше, че Чън вижда силното му желание да залови кръстника на Чайнатаун. Това бе слабост, която не бе в състояние да прикрие, и този факт го тревожеше. Лунг беше човек, който цял живот си бе изкарвал прехраната на гърба на чуждите слабости и за миг Сийв се замисли как ли ще се възползва сега от неговата.

Пресякоха улицата, минаха през някакъв безистен, вонящ на анасон и сурова риба, и излязоха на Елизабет стрийт, където свиха наляво. След това Чън продължи да води надясно по Байърд, наляво по Мот и отново наляво по Пел стрийт, покрай Църквата на Преображението.

Когато стигнаха Дойърс — стара, тясна уличка, която по половината си протежение имаше силен ляв наклон, Сийв спря Чън.

— В кръг ли ще ме водиш, по дяволите? Можехме да стигнем до тук направо от Бауъри.

— Вярно е — отвърна Дракона. — Но пък никога нямаше да разбере дали ни следят. Докато вървахме, имах достатъчно време да се огледам, да се ослушам, да почувствам атмосферата. Именно затова дойдохме сами. В Чайнатаун на всяка крачка някой следи и подслушва. Сега вече сме готови да продължим. Това стига ли ти?

Сийв напрегнато се взираше в лицето на Дракона, но нямаше как да разбере дали той казва истината, или играе някаква скрита игра. За пореден път се сблъскваше с уязвимостта на положението си и проклинаше съдбата, която го бе свързала с това опасно и непредсказуемо същество.

С недотам добри предчувствия той кимна с глава и Чън го поведе по кривата уличка. Пред една мърлява постройка от червеникав

пясъчник, в основата на която, под нивото на улицата, имаше западнал ресторант, Дракона спря.

Те влязоха през тесния вход и се изкачиха по стръмната воняща стълба. На площадката на най-горния етаж Лунг за миг застана неподвижно. Сийв се опита да долови някакъв звук, но до ушите му долиташе единствено бавното капане на вода някъде зад тънките стени. Не се чуваха телевизори, плач на бебета, караници на възрастни — нито един от обичайните звуци, издаващи присъствието на обитатели.

— Какво...

Чън му махна да замълчи.

— Говори тихо.

— Какво става тук? — прошепна Сийв. — Къде са наемателите?

— Няма ги — отговори Чън със същия приглушен глас. — В момента наемателят е само един. — И той посочи вратата в дъното на занемарения коридор с олющени, покрити с петна стени. След това бавно запристъпва нататък, но Сийв го хвана за ръкава.

— Къде така?

— Ще вляза вътре — отвърна Чън.

— Никъде няма да ходиш без мен.

— Искаш ли го? Искаш ли кръстника на Чайнатаун?

Сийв го гледаше в очите.

— Колко го искаш? — попита Чън. — Сега трябва да решиш.

— Ще влезем там само заедно — твърдо отсече Сийв.

— Това неизбежно ще доведе до кървава баня. Неговите телохранители са зверове. Смъртта не означава нищо за тях. Никога няма да се върнеш в участъка, повярвай ми. Какво ще стане тогава със сестра ми?

— Какво друго можеш да направиш сам, освен да ги предупредиш за моето присъствие?

— За мен животът на сестра ми е по-важен от моя. Ако се съмняваш в това, значи не знаеш нищо за мен и въобще за китайците. Аз мога да успокоя телохранителите, да приспя бдителността им, когато ти влизаш. Така ще е много по-добре, отколкото иначе.

Сийв не виждаше да има някакъв друг избор.

— Тръгвай — каза той, като извади револвера си. — Разполагаш с шейсет секунди, след като прекрачиш прага. После влизам вътре. —

Той потупа Чън по рамото с цевта на револвера си. — И ако все още мислиш за бягство, помни, че ми е все едно дали ще те застрелям в лице, или в гръб.

Когато Мабюс видя Сийв Гуарда да излиза от участъка заедно, с Питър Лунг Чън, той инстинктивно се досети къде отиват. Това бе ясно за него не по-малко от червените линии на екрана на радара, показващи посоката на бомбения удар. Само една причина можеше да накара полицаия да рискува, като изведе Дракона навън: Лунг щеше да го заведе при своя шеф.

По пътя към Долен Манхатън Мабюс намери работещ уличен телефон и набра един номер. Усърдието му беше похвално, но какво щеше да направи Мило, ако разбере на кого се обажда? Мабюс знаеше, че той щеше да допре зад тила му дулото на пистолет и да дръпне спусъка. Нямахше да проумее защо Мабюс е постъпил така, щеше да си мисли, че Мабюс го е предал. Но той не знаеше същинския смисъл на думата предателство. Никой не го знаеше, освен Мабюс, защото цялата му страна беше предавана толкова пъти, че този грях се бе превърнал в нещо съвсем обичайно. Така, както отчаянието, смъртта и страданието бяха станали общоприета част от ежедневието.

А ежедневието на Мабюс беше да гледа от птичи полет лъкатушешките кафяви реки, нефритовозелените оризови полета, сивите тръстикови покриви, увиснал сред охреножълтото небе, докато мощното боп-боп-боп-боп на хеликоптера изпълваше слуха му, а американският капитан го ръгаше отзад и крещеше в ухото му: „Само ни кажи къде се крият жълтите, както правиш винаги. Кажи, не бой се.“

Мабюс се вижда как сочи през отворената врата. Капитанът слага ръка върху рамото на пилота и хеликоптерът прави стръмен вираж. Те прелитат покрай една горичка и селото се показва. „Ето там.“

Вертолетът се спуска надолу като хищен звяр, оръдията са готови и затракват като живи, сеейки смърт, снарядите пръскат плътта и тръстиковите покриви, във въздуха изригват гъсти, мазни облаци дим с миризма на печено месо, през които хеликоптерът продължава тържествуващо да се носи.

Мабюс, долепил ухо до пода, отчаяно се мъчи да долови писъците, но всякакви човешки звуци се губят сред оръдейния огън, взривовете и пукота — плодовете на машините на разрушението.

Когато стигна покрива на сградата на Дойърс стрийт, Мабюс се спусна по пожарната стълба и влезе през прозореца на най-горния етаж, оставен отворен специално за него. Помещението беше празно, обитателите, предупредени от неговото обаждане, се намираха на безопасно място, далеч от тук. Имаше само една издраскана училищна маса, телефон, три стола, канапе, опряно до стената в дъното на стаята, две лампи и един протрит килим. Бяха проявили голяма предпазливост; трудно можеше да се каже, че някой е живял на това място. Във всеки случай никъде не бе оставен какъвто и да било документ.

Познатият глас отново прозвуча в ушите му: „Чън изпълни своето предназначение. Накарай го да замълчи, преди да ни е причинил сериозна вреда.“ Това го върна обратно в 1969-а, когато страната му се гърчеше в бавни мъки, простряла под него своите белези, своята агония, докато той се носеше в търбуха на ненаситния метален звяр, коленичил край омразните американци, принуден от жестоката съдба да им сътрудничи, преди да започне да ги унищожава.

Сега Мабюс бе тук, готов да убива отново, обзет от единствения стремеж да причинява смърт.

Търпелив като Буда, той стоеше в изоставеното помещение и чакаше вратата да се отвори. От сенките, в ъглите на стаята го гледаха обвиняващите лица, които неспирно вървяха по петите му. Те шепнеха името му — не Мабюс, както го бяха нарекли преди много години, а онова име, което бе получил при раждането си и от което безуспешно се опитваше да избяга.

Той политна назад като от силен удар и се свлече надолу по плесенясалата стена. Безсилен да откъсне поглед от устите, които го зовяха от сенките, запуши ушите си с ръце, но гласовете, затворени в черепната му кутия, продължаваха да кънтят, докато накрая той затрепери в такт с кошмарния им ритъм.

Едва стърженето на вратата в пода успя да разпръсне магията и, сякаш подплашени от внезапна слънчева светлина, лицата се отдръпнаха в стените, тавана и пода.

Сега!

С помощта на „кебатинан“ — възпитанието на духа от бойното изкуство „пенджак силат“, Мабюс прочисти съзнанието си. Докато го правеше, за пореден път се увери в нещо, което подозираше от известно време насам. Дори „кебатинан“ все по-трудно сполучваше да удържа на разстояние духовете на мъртвите, да опазва свободна неговата последна пътека към спасението. „Какво ще правя, мина му през ума, когато един ден «кебатинан» се окаже безполезен?“

Докато безшумно и стремително се носеше по посока на вратата, той знаеше, че отговорът е само един — трябваше да завърши своята мисия на отмъстител, преди това да се случи.

Затаил дъх, Сийв броеше до шейсет, без да смее да отмести очи от вратата, затворила се зад гърба на Питър Лунг Чън.

Независимо от това, звукът, който чу — зловецият, тънък вой, от който космите на тила му се изправиха — бе прекъснат така внезапно, че не успя веднага да реагира.

Той се втурна по коридора, блъсна с рамо вратата, почувства как тя поддава и, запазвайки равновесие с изнесения си назад крак, приклепна в поза за стрелба, уловил пистолета с две ръце пред себе си.

Видя рухналото тяло на Чън, отрязаната му глава, търкулната встрани, зъбите, оголени в гримаса на удивление и ужас, втрещените, широко отворени очи, празни като на восъчна кукла. Невиждащият им поглед бе отправен към стената, където с кръв беше надраскана някаква рисунка. „Какво означаваше тя“, запита се Сийв. Стори му се, че смътно я помни отнякъде.

В същия миг долови някакво движение с крайчеца на окото си — не повече от потрепване на прозрачна завеска от полъха на вятъра.

Метна се към отворения прозорец, подхлъзна се в локвата кръв и се удари силно в ръба на масата. Без да обръща внимание на болката, скочи на перваза и след това навън, сред желязната плетеница на пожарната стълба.

— Виждам те, копеле! — изкрещя той и заслиза припряно надолу, като прескачаше през едно стъпало и се мъчеше да хване на мушка мяркащата се фигура, която сега се метна към пожарната стълба на съседната сграда.

Сийв я последва, първо нагоре, след това отново надолу, в главозамайваща гоненица, докато внезапно изгуби силуета от погледа си. Той се взря между застъпващите се пред очите му жезла, сигурен, че го е забелязал отново, но след още две стъпала му стана ясно, че това, което вижда, е само безплътна сянка.

Спря и напрегна слух за звуците, които би издавал един бягащ човек. Не чу нищо, освен какофонията от клаксони откъм многолюдната Бауъри, далечния вой на полицейска сирена, шумния спор на кантонски диалект някъде от долните етажи и сладострастния ритъм на виетнамска песен, долитаща от музикалния магазин на Пел стрийт.

„По дяволите, помисли си Сийв. Сигурен съм, че е някъде тук.“ Очите му обходиха прозорците. Всички бяха плътно затворени. Хвърли поглед към улицата под краката си. Дали не беше скочил долу? Внимателно огледа съседните пожарни стълби — може би се бе прехвърлил на някоя от тях? Хората отминаваха, забързани и безразлични. Наоколо нищо не помръдваше. Стъклата на прозорците отразяваха образа му. Нямаше никой.

Тогава Сийв вдигна глава нагоре. Покривът! Като пхна револвера в кобура, за да освободи ръцете си, той се набра през последните осем фута до корниза на сградата. Скочи върху асфалтирания покрив и се претърколи бързо, като същевременно извади пистолета.

— Къде си, копеле? Падна ли ми най-сетне!

Усети как синьото небе се стоварва върху него, сякаш във внезапния си устрем нощта бе изкарала всички въздух от дробовете му.

— Господи!

Дали го бе произнесъл, или само си го бе помислил? Не би могъл да отговори. Очите му щяха да изскочат от натиска, стегнал шията му. Гърлото му беше запушено и като в епилептичен припадък той започна да се задушава със собствения си език.

Сийв, който притежаваше мощта на тигър, усети как цялата му сила изтича в сянката под него. Застанал на колене, превит, той виждаше пред себе си единствено грапавия асфалт и сенките — своята собствена, долепена като уродлив придатък към тази на съществуването, надвесило се отгоре му.

С помощта на своите лакти, пети, рамене, на цялото си тяло, той се помъчи да се освободи от натиска, да вдиша отново, да продължи да живее. Не можеше това да е краят — смърт върху един покрив в Чайнатаун от ръката на неизвестен нападател — и толкова, *finis*.

Но всичките му усилия бяха напразни. Някъде зад очите му се появиха огнени въртележки, в главата му се понесе стремителен воден поток. Светът бавно се оцветяваше в червено, звуците станаха гъсти и лепкави като сироп.

И тогава чу глас, толкова близо до ухото му, че можеше да идва от собственото му съзнание.

— Помниш ли ме, лейтенант Гуарда? Аз те помня. Знам какво си извършил.

„Дали нямам халюцинации“, запита се Сийв.

— Дойдох като вятъра, като нощния мрак, за да търся възмездие. Разплата за греховете, които си сторил срещу хората и земята на Виетнам.

„Ще умра, помисли си Сийв, в ръцете на един луд.“

— Виждаш ли това?

Ярка светлина на прожектор прободя очите му и за миг разкъса червената пелена, забулила погледа му. Нападателят изви главата му назад и той изстена от болка.

Сега видя, че това не е прожектор, а къс полиран метал, чиято плоскост отразяваше слънчевите лъчи.

Ветрило.

Ветрило с назъбен, остър като бръснач ръб. „Дом, мина му през ума. Ти си убил брат ми.“

— Виждаш ли го? — Ветрилото се поклати и режещият му край се насочи към гърлото на Сийв. — За теб е.

О, Господи!

Сийв замахва, сгърчените му пръсти търсеха да докопат плът, но вместо това разкъсаха ризата на непознатия. И оголиха татуировката. При вида ѝ, кървавата рисунка на стената моментално застана на мястото си. Защото двете представляваха едно и също — „фунг хоанг“. И Сийв разбра кой бе дошъл за него.

— Не мърдай!

Почти в безсъзнание, Сийв позна гласа на Даяна, подобно на удавник, видял своя спасител. Главата му отново се изви назад с такава

сила, че болката, както му се стори, го върна от самия ръб на смъртта.

Последва острият трясък на пистолетен изстрел и внезапно, сякаш някой бе завъртял електрически ключ, натискът изчезна. От устата му бликна кръв и сладкият въздух конвулсивно изпълни запъхтените му гърди.

След миг нежните ръце на Даяна го докоснаха и той чу загрижения ѝ глас:

— Шефе, шефе, добре ли си?

Сийв машинално кимна с глава, но знаеше, че лъже. В устата му имаше още кръв и той я изплю.

— Улучи ли го? — успя да изхрипти.

— Не. Изчезна, стопи се. Не знам какво стана.

Но Сийв знаеше. Всичко се бе променило. Миналото го бе връхлетяло отново, обгръщайки го в зловонните си обятия като зейнал гроб.

Мило и Логрази се срещнаха в малък терасовиден парк близо до авеню „Франклин Рузвелт“, където успоредно с Гран Пале то пресича La Cours la Reine. Недалеч от тях беше Мостът на инвалидите и във въздуха се носеше мирис на прясно изпечени вафли от фургончето, спряло в единия му край, отвъд задавената от автомобили газове Cours.

В долната част на парка, край езерцето, в което висеше като желиран един голям, петнист шаран, единственият аромат, достигащ до ноздрите им, бяха бензиновите изпарения.

Застанал с лице към Логрази, Мило мислеше за пакета снимки, направени с телеобектив, който му бе дал неговият фотограф. За седемдесет и два часа наблюдение над къщата на Логрази непознатият се беше показал само веднъж. И тогава, в три часа през нощта, човекът на Мило едва не го беше изпуснал. Когато Мило отвори пакета, за да види кой е този непознат, който поема ръководството на операция „Белия тигър“ и се отнася така пренебрежително към него, се оказа, че той е никой. Или поне не беше познат на Мило. Широкоплещест американец с красиво, загоряло лице на филмова звезда. Мястото му беше в Холивуд или на някой плакат, с пъхната в устата цигара. Като че ли беше слязъл от реклама на „Марлборо“. Мило бе обзет от дълбоко разочарование. Визуалното наблюдение не даваше резултат. Как тогава

можеше да разбере кой е този тайнствен непознат? Като продължи да подслушва.

Внезапно Мило осъзна, че Логрази започва да губи търпение и побърза да се пробуди от мислите си.

— Бих искал да знам откъде черпите информацията си за мадмоазел Сирик — каза той.

— Това изобщо не ви засяга. Вие работите за мен и ще правите това, което ви казвам — отвърна Логрази с типичния си рязък тон.

Мило многократно бе обмислял начина си на поведение спрямо тези хора. Като цяло той смяташе мафиотите за не особено интелигентни. Те нямаха понятие какво всъщност означава властта над Шан — единствено ги интересуваше опиумът. Ето защо той бе особено заинтересован да продължава да води за носа това момче за поръчки на Мафията. Ръководен от подобни съображения, той каза:

— Погрижих се да науча някои неща за мадмоазел Сирик. Знаете ли, че в момента тя е с по-малкия брат на Тери?

— Не ме интересува с кого е — отговори Логрази, — след като така или иначе ще умре. — И като изрови от джоба си смачкан хартиен плик, започна разсеяно да храни ленивия шаран.

Мило, който през това време не откъсваше поглед от него, продължи:

— Тогава може би не ви интересува и това, че докато Де Кордия е бил тук за разговорите си с Тери, тя се е привързала към него като дъщеря?

— Е?

— Е, дъщерите обикновено не ликвидират татковците си.

— Била е длъжна да го направи — отвърна Логрази. — Тери ѝ е наредил...

— За какъв ме вземате? Това, което ми говорите, са пълни глупости — възрази Мило, събрал решимост. — Аз познавах Тери Хей. Знаем на какво беше способен. Подобно хладнокръвно убийство не беше в неговия стил.

— Какво, по дяволите, става тук? — Логрази, с ръка в плика, бе спрял да храни шарана. — Да не искате да ми кажете, че няма да изпълнявате нарежданията?

— Вече и без това се проля твърде много кръв. „Ла Сюрте“^[10] продължава да души наоколо. Не искам да се намеси и Интерпол.

— Въобще не ми говорете за тях. Те са пълни идиоти.

— Идиотът може да повреди един механизъм не по-зле от гения
— отговори Мило.

Логрази продължи да храни рибата, като обмисляше думите му.

— Моят източник не подлежи на съмнение — каза той накрая.

— Така ли? И как според вас е станало всичко?

— Това не е важно — отвърна Логрази. Шаранът помръдна едва колкото да достигне трохите, които той хвърляше във водата. — Просто направете това, което ви казвам. — Гласът му тегнеше от заплахата.

Те се запътиха нагоре към булеварда. На едно мостче, под което минаваше пътечка, Логрази спря и се облегна на бетонните перила.

„Трябва да намеря някакъв изход, мислеше си Мило. Не бива да допусна Сутан да пострада.“

— Има един друг, по-неотложен проблем — каза той. — Тери Хей не е имал никакво намерение да ни продава „La Porte à la Nuit“.

Логрази рязко изви глава към него.

— Какво означава това?

— Това, което ми продаде, няма никаква стойност.

Лицето на Логрази доби убийствено изражение.

— Вашата информация беше, че е на червено. Че му трябват пари в брой.

— Очевидно е имал други, неизвестни източници на доходи. Спешната му нужда от пари е била само уловка.

— Уловка? С каква цел?

— Тери започваше да се досеща какво целим с операция „Белия тигър“. Аз вече примадвах някои хора от неговата мрежа. Предполагам, че по този начин е искал да ми го върне. Да ме накаже задето си присвоявам организацията му.

— Отмъстително копеле, а?

Мило нямаше желание да задълбава в тази тема. Какво ли разбираше и без друго този простак?

— Вижте, Мило, благодарение на вашата информация се сдобихме с едно обикновено парче пластмаса. Не сме се доближили и на крачка до откриването на последната част от „Гората от мечове“. — Логрази сложи тежката си длан върху ръката на Мило и го стисна като с клещи. — Какво се случи, по дяволите?

— Мисля, че съм по следата на истинската „Врата към нощта“.

— Попитах какво, по дяволите, се случи.

— Бях подведен — призна Мило, като запази с огромно усилие присъствие на духа.

— О, да — изръмжа Логрази. — Подведен, и още как! Изглежда Тери през цялото време ви е правил на глупак. Като толкова добре сте го познавали, не знаехте ли, че е специалист по дезинформацията?

— Сведенията ми не бяха от него — излъга Мило. Дезинформация? Ето по какъв начин Тери го бе накарал да повярва, че е закъсал за пари.

— От кого тогава? — Хватката на Логрази стана жестока.

И Мило, усещайки как главата му се мае, отвърна:

— Използвах Сутан Сирик. Хората ми не поддържаха контакти с агентите на Тери. Усилията им бяха съсредоточени върху приятелите на мадроазел Сирик. — Това беше лъжа. Той знаеше, че подхваща отчаяна игра с живота на Сутан, но нямаше друг избор. Трябваше по някакъв начин да вдигне смъртната присъда, която ѝ бе наложил Логрази.

Видя в очите на американеца, който съзерцаваше отдалеч езерото с шарана, че мисълта му трескаво работи.

— Ако е така, както смятате, ако действително тя ви е измамила — каза той накрая, — тогава тя е замесена във всичко. И в този случай истинската „Врата към нощта“ би могла да е у нея.

Мило сви рамене, притаил вътрешно дъх.

— Ако я ликвидирам, никога няма да научим това.

Логрази изсумтя.

— Трябва да поговоря с някои хора — каза той. — Не бързайте да я очиствате, докато не получа тяхното съгласие. — Пръстите му освободиха ръката на Мило. — Ще им предам, че вашият съвет е вместо това, да я включим в играта. Предполагам, че ще успея да ги убедя в правотата ви.

Мило усети как от гърдите му се смъква огромен товар. Чувството на облекчение беше почти зашеметяващо.

— Добре — отвърна той глухо. — Нямаме друг начин. Мадроазел Сирик ни трябва жива.

Намираха се в северния край на лагера на адмирал Джъмбо, където рядко се появяваше някой. Независимо от това трябваше да внимават за патрулите, които постоянно обхождаха периметъра на сектора.

Лицето на Могок беше посърнало, почти като от физическа болка.

— Донесе ли го, ко Мън?

— Всяко нещо по реда си, доу Могок. — Макар племенният вожд да се бе обърнал към него като към равен, Мън предпазливо му отговори с формата, използвана за обръщение към по-висшестоящ. — Искам да знам какво се е случило тук след последното ми идване. Първо, забелязвам определено затягане на мерките за сигурност. Освен това всички са необичайно напрегнати.

Могок се озърна неспокойно наоколо.

— Адмирал Джъмбо е взел пагубно решение — коза той. — Възнамерява да тръгне на война срещу генерал Киу. Искан да го убие и да завладее Десети сектор. Хората говорят, че не е роден от жена и е безсмъртен. Някои дори намекуват, че е самият Махагири.

— Джъмбо живее в мир с генерал Киу от години. Какво го е накарало сега изведнъж да реши да го нападне?

— Ма Линг. — Могок поклати глава. — Светът ще се свърши заради едно момиче.

— По-точно заради една любов — поправи го Мън.

Могок изпръхтя презрително.

— Както и да го наречеш, това е цяло нещастие. Адмиралът вече не мисли с главата си, а се задоволява да върви натам, накъдето го води мъжкия му член.

— Какво се е случило?

— Генерал Киу е решил да ни унищожи, ето какво. Чрез своите шпиони е открил, че Ма Линг е любимката на адмирал Джъмбо. И нареди да я убият. Сега честта повелява адмиралът да си отмъсти.

— Тогава би трябвало да сте вече във война.

— Така е — кимна Могок. — Но генерал Киу е прекалено хитър. Ма Линг умря по такъв начин, че не можехме да го обвиним в нищо. Подозираме го, но нямаме никакви доказателства. Дори не знаем кой е убиецът. Тя беше намушкана с нож, а никой външен човек не е могъл дори да припари до нея.

— Тогава очевидно генерал Киу има шпионин вътре в самия лагер. Още ли не сте го открили?

Могок поклати отрицателно глава.

— Не. А и навярно вече отдавна е избягал. — Той махна с ръка. — Стига по този въпрос. Къде е сега „Гората от мечове“?

— Не я нося. — Как можеше да му каже, че не знае дори къде се намира?

Могок изруга на някакъв непознат диалект.

— Значи с нас е свършено. Свършено!

Мън се взря в лицето му. То бе преbledняло под естествения си цвят на мед.

— Какво те тревожи толкова?

— Ти. — Само потайният характер на срещата им възпираше Могок да крещи от яд. — Край на сделката ни. Ти обеща „Гората от мечове“. С нея бих се решил на всичко.

— Идеята да се използва „Гората от мечове“, за да се подчинят адмирал Джъмбо, генерал Киу и другите опиумни вождове, принадлежеше изцяло на Тери — каза Мън. — Той искаше да установи мир по тези места, да сложи край на непрестанните схватки между секторите заради територии, работна ръка и маршрути за преминаване на стоката. Негова идея беше да те наемем, за да имаш грижата за нашия опиум и да ни държиш в течение на всичко, което става тук. Похарчихме много пари за теб, Могок.

— Тери Хей е мъртъв. Всичко това вече е приключено. Повече няма да изнасям за вас информация. Защо да го правя? Ти не донесе „Гората от мечове“. Не изпълни своята част от сделката.

— Искам да получа изцяло своите сто килограма опиум — настоя Мън. — Не ме интересува какво е било времето през пролетта. Удръжете онова, което не достига, от партидата на някой друг.

— Съжалявам — сви рамене Могок. — Боя се, че вече нищо не мога да направя за теб.

— Ако ти не искаш — каза с престорено безразличие Мън, — ще намеря друг, който ще поиска.

Могок се подсмихна.

— Съмнявам се. Това е едно затворено общество.

— Това също така е едно подкупно общество. Говори се, че в Шан верността на човек се измерва с месечното му възнаграждение.

Могок избягна погледа му.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа — отвърна Мън бавно, — че ако не съм донесъл „Гората от мечове“, това още не означава, че тя не е у мен.

— С какво можеш да докажеш, че наистина е у теб?

— С нищо. Трябва да ми повярваш.

— Не вярвам на никого — рече Могок. — Няма да тръгна срещу генерал Киу без „Гората от мечове“. Ами ако той наистина е безсмъртният Махагири, както казват хората? Ще ме одере жив и това ще е само началото.

— Знаеш ли, че през войната генерал Киу командваше северновиетнамски батальон? — Мън видя как очите на Могок се разширяват от удивление. — Да, така е. От ноември 1969-а до май 1974-а. После му дойде до гуша, метна се на един кораб, дезертира — и ето го тук. — Мън се изплю в знак на отвращение. — Бил съм се срещу него във Виетнам. Виждал съм го да убива много хора. Когато един човек убива, можеш да разбереш всичко за него. Казвам ти, че той не е Махагири.

Могок се взираше в лицето му, като че ли то бе дъно на чаена чаша с останали по него листенца, по които би могъл да гадае. Трябваше да мине доста време, преди да се реши.

— Адмирал Джъмбо те е излъгал. Някой заграбва дяла ти.

Мън усети как стомахът му се свива от тревога. „Това е бедствие с библейски размери, помисли си той. Тери е мъртъв, а половината от месечната ни доставка на опиум изчезва яко дим право в ръцете на неизвестен противник.“ Каква бе гаранцията, че при следващото му идване адмирал Джъмбо нямаше да каже, че номер четири се е свършил съвсем. — „Много съжалявам, но тези фермери от Шан, има ли по-лениви от тях!“ Тук се опитаха здравата да го изработят.

— За кого отиват нашите доставки?

— За някакъв мъж — това е всичко, което знам. Не бях тук, когато е идвал да преговаря с адмирал Джъмбо — отговори Могок. — Придружавах сто килограма номер четири надолу по платото.

— Това не е ли необичайно? Обикновено някой от подчинените ти превежда въоръжените конвои през планината.

Могок кимна.

— Очевидно адмирал Джъмбо не е искал да съм наблизо, когато се среща с посетителя си.

— И, разбира се, когато си се върнал, не си го попитал за сделката, която са сключили с моя съперник.

— Напротив, попитах го — каза Могок. — Но без особен успех.

— И никой от хората тук не е видял що за човек влиза в лагера?

— Първо, той не е идвал в лагера. Адмиралът се е срещнал с него на едно сечище в джунглата на около километър от тук. Взел е шест души със себе си. Естествено, че са го видели, но какво от това? Можеха да ми кажат само, че е бял и едър на ръст. Красив като американски кино артист.

— Американец ли е бил?

— Възможно е. Но от друга страна е подарил на адмирал Джъмбо украшение от изключително рядък къс нефрит. Не мисля, че това е подарък на американец.

— Освен ако не е бил от ЦРУ — каза замислено Мън. — Напоследък при тях работят хора, добре запознати с местните традиции и обичаи.

— Този подарък е свързан по-скоро с личните вкусове на адмирала — отбеляза Могок. — Може би този човек познава добре самия него.

— Значи за момента разполагаме с няколко интересни сведения. Преди всичко, този човек трябва да притежава голяма власт, щом като адмирал Джъмбо напуска лагера си, за да се срещне с него.

— Не мисля, че това е достатъчно, за да установим самоличността му.

— Не е — съгласи се Мън. — Но все отнякъде трябва да тръгнем.

Той започваше да подрежда разнородните късове информация: Тери е убит. В същото време някой, когото Джъмбо познава и уважава, сключва с адмирала сделка за сметка на него и Тери. Съвпадение? Едва ли. Мън бе готов да заложи и последния си франк, че убиецът на Тери и този, който се опитва да заграби доставките им, са едно и също лице.

Който и да беше този човек, трябваше да признае, че притежава изключителна власт. Защото той не само бе убедил адмирал Джъмбо да го допусне в нещо, което по начало представлява свещена територия, но и на практика го бе накарал да работи за него. Разговорът между

Мън и опиумния вожд беше предварително режисиран. Непознатият противник, за когото адмиралът работеше, явно искаше от него да изтощи Мън, да го принуди да напусне играта. Той искаше също така да разбере дали Мън подозира кой е убил Тери. Нищо чудно, че Джъмбо така гореше от желание да изпрати с него своите хора. Тяхната роля щеше да е да го държат под око, за да го очистят в случай, че твърде много се приближи до убиеца.

За пръв път Мън усети тръпка на страх да се прокрадва към стомаха му. Властта, успяла да купи адмирал Джъмбо, опиумния вожд на Девети сектор, едва ли беше нещо, с което човек можеше току-така да се пошегува.

— Изглежда очевидно — каза той, — че мъжът, заграбил нашия опиум, е същият, който е наредил да убият Тери.

— Възможно е — отвърна Могок. — Но никой не може да ти отговори на този въпрос. Не ме забърквай в тази работа.

— Ти искаш да получиш повишение, нали, Могок? Да речем, да командваш своя собствена дивизия от армията на адмирал Джъмбо?

Могок го изгледа.

— За какво говориш?

По време на целия им разговор Мън не спираше да мисли за шпионина, когото генерал Киу бе вмъкнал в лагера на Джъмбо. Той разсъждаваше така: ако наскоро не са били наемани нови хора, то Киу трябва да е подкупил някой, който вече се е намирал в лагера. Мина му през ума също, че след като все още не е разкрит, шпионинът няма защо да бяга. Стойността му беше единствено в това да стои на мястото си.

Тези въпроси се въртяха от известно време в главата на Мън и сега той попита:

— Колко благодарен ще бъде Джъмбо, ако му подарим шпионина на генерал Киу?

— Няма да е на себе си от радост — каза Могок, като се намръщи. — Но как би могъл да сториш невъзможното?

— Адмиралът притежава информация, която ми е необходима — отвърна Мън. — Искам да разбера кой е бил тук в мое отсъствие. Искам да знам кой е убил Тери Хей.

Могок се замисли.

— Смятам, че адмирал Джъмбо ще ти каже, ако му предадеш шпионина. Спомените за Ма Линг и омразата към Киу не му дават мира. — Той сви рамене. — Но, от друга страна, дали ще ти каже, или не, е чисто теоретичен въпрос. Не вярвам, че ще можеш да откриеш шпионина. Както вече ти казах, според мен той отдавна е избягал.

— Колко струва този рубин в зъба ти? — попита Мън.

Могок го докосна с показалец.

— Не знам. Може би три килограма номер четири. Защо?

Мън се усмихна.

— Искаш ли да се обзаложим на него?

Даяна донесе сведенията, които Сийв бе поискал — заключенията за смъртта на Доминик Гуарда и Ал де Кордия — в неговата стая в болницата Бийкмън.

— Виж какво — каза тя, — страшно ми омръзна да те посещавам по болници.

Сийв свали прозрачната кислородна маска от лицето си. Беше седнал в леглото.

— Въобще не знам защо съм тук. — Гласът му бе дрезгав, думите — леко нечленоразделни от подутия език.

Даяна се загледа във възпалената червена ивица на гърлото му.

— Боли ли те?

— Кое?

— Господи, невъзможен си. Знаеш ли как се изплаших?

Сийв изглеждаше почти притеснен от думите ѝ.

— Виж, Даяна — каза той, — капитанът вече идва тук да ме кастри, защото от кметската канцелария са пратили пълномощника да накастри него. Изгубих престъпник, обвинен в серия тежки престъпления. Всичко това не ме прави особено щастлив.

— Щастлив? — повтори тя. — За бога, та ти за малко не беше убит.

Сийв се опита да се усмихне, но вместо това се получи болезнена гримаса.

— „За малко“ не се брой. Между другото, за какъв дявол беше тръгнала подир мен?

— Все някой трябва да се грижи за теб, след като ти самият отказваш да го правиш.

— В смисъл?

— В смисъл, че с твоето заобикаляне на правилника си търсеше белята.

— Знаех какво върша — смотолеви Сийв.

Тя имаше какво да му отговори, но нарочно си замълча. В действителност постъпката му я изплаши до смърт и сега тя благодареше на всички богове на прадедите си заедно бе взела подкрепление в Чайнатаун.

Докторът влезе в стаята, като скърцаше с гумените си подметки по линолеума.

— Как е настроението? — попита той и надникна в болничния картон на Сийв, а сетне огледа червената ивица на гърлото му. — Да ви кажа, имали сте голям късмет. — Той започна да пише нещо в картоната. — Шумът в дишането ще се позадържи известно време, но измененията в гласа ви може и да изчезнат. Имате малък хематом — кръвен съсирек — в гласовата кутия. Предписал съм ви антибиотик и стероид, за да спадне подутината. Това е особено важно. Хематомът трябва да се наблюдава непрестанно, защото при евентуално нарастване би могъл да запуши дихателната тръба и в такъв случай най-вероятният изход е трахеотомия. — Докторът продължаваше усърдно да пише. — Много е възможно още известно време да кашляте кръв. Главоболията и болките във врата са нещо обичайно при вашето състояние, затова нека не ви тревожат. Рентгеновата снимка и томографията показват, че всичко е нормално. Вземайте си лекарствата, утре ще се видим отново.

— Кога ще мога да изляза от тук? — попита Сийв.

Докторът се усмихна със стъклен поглед.

— Трудно е да се каже. Защо засега просто не се помъчите да се отпуснете?

Сийв го изгледа свирепо, като че ли беше най-големият престъпник. Когато докторът излезе, той се обърна към Даяна и каза:

— Нямам нужда да ми даваш уроци.

Тя усети как сълзите парят очите ѝ и за момент се запита какво прави все още тук. Но съзнаваше какво изпитва към него и никакви думи или постъпки не можеха да променят чувствата ѝ.

— Защо просто не си признаеш, че всичко опира до проклетата ти италианска гордост. Притесняваш се какво ще кажат момчетата за това, че една жена полицай ти е спасила живота.

— Да — отвърна той. — Бас държа, че шегичките вече обикалят участъка.

— Мисля, че всички, които те познават, изпитват единствено облекчение, че си добре.

— Хайде, стига — каза Сийв, но си личеше, че му е приятно да чуе това. — Носиш ли сведенията от полицията в Ню Канаан?

— Да. — Тя му показва папката. — Но не би трябвало да ти ги давам. Капитанът каза, че се намираш в двуседмичен отпуск по болест.

— Да, знам. — Той протегна ръка. — Дай ги тук.

— Не. Знаеш ли какво означава отпуск по болест? Забрави за работата.

— Не се шегувам, Даяна. Дай ми ги.

— Не. Просто...

— Това е заповед, детектив Минг.

— В момента не си на служба. Не съм длъжна да изпълнявам заповедите ти.

Сийв я погледна и разбра, че тя говори сериозно.

— Тогава ми позволи като на приятел да ги видя.

— Като твой приятел искам колкото се може по-скоро да те видя отново на крака.

Той отметна чаршафа и спусна краката си на пода.

— Какво ще кажеш, ако това стане още сега?

— Сийв, недей! Моля те. Не разбираш ли, че си ранен!

— Нищо ми няма, вече казах.

— Извинявай, но не ти вярвам.

Той прокара ръка по лицето си.

— Боже мой, искам само да ми разрешиш да хвърля един поглед в тази папка.

— Кажи ми поне една причина защо трябва да го правя.

Сийв я погледна и тя с ужас видя мрачната пустота в очите му.

— Даяна — каза той, — човекът, който ме нападна, е убиецът на брат ми.

— Какво? Откъде би могъл да знаеш това?

— Видях го в ръката му. — Сийв внезапно почувства отпадналост, болката във врата му се усили. — Ти беше права. Това бе стоманеното ветрило от твоята книга, гадното стоманено ветрило, с което е отсякъл главата на Дом. Щеше да го използва, за да убие и мен.

Даяна стоеше като прикована към покрития с линолеум под. Чувстваше се замаяна, сякаш току-що бе слязла от въртележката на Кони Айлънд^[11], на която често се возеше като дете.

— Господи — прошепна тя. — Какво означава това?

— Ако ми дадеш тази папка — каза Сийв, — вероятно ще мога да ти отговоря.

Огънят започна да се разгаря в него, когато взе документите в ръцете си; той разбра, че настоящето му се изплъзва, може би завинаги, и той стремглаво се носи назад във времето, към обгорената Камбоджа, кървавата Камбоджа, където реки от човешки черепи пресичаха надлъж и на шир земята на мястото на хитроумно измислените напоителни канали, някога носили живот на пресъхналите ниви.

Най-горният отчет идваше от собствената им лаборатория и на пръв поглед беше обезкуражаващ. На банкнотата от хиляда долара, която убиецът бе оставил върху диска, бяха открити отпечатъци от пръсти, но прекалено размазани, за да има от тях някаква полза.

Но по-нататък нещата ставаха по-обещаващи. Късчето латекс, което Сийв бе извадил от свитите пръсти на Доминик, съвпаднаше с една пластмасова разновидност, използвана за изработка на маски с професионално качество. Освен това следите от пудра, открити върху банкнотата, бяха от фон дьо тен, производство на известна френска фирма за дамска козметика.

„Интересно, мина му през ума. Използвал е маска за срещата си с Дом. Защо?“ Очевидният отговор беше, че Дом го е познавал — сега или преди време. „Да, помисли си Сийв. В Камбоджа.“

Нататък следваха материалите от полицията в Ню Канаан. Имаше две медицински експертизи, едната за Дом, а другата за Ал де Кордия — човека, когото бяха открили в една канавка извън града. Те потвърждаваха подозрението на Сийв, че Дом и Де Кордия са убити от един и същи човек, с помощта на едно и също оръжие. Охлузванията по тялото, смъртоносната рана, необичайните назъбени очертания на

нейните краища — всичко това доказваше убедително подобно твърдение.

Единствената разлика бяха счупените пръсти на Дом, но отчетът разбулваше тази загадка. Съдебната експертиза бе открила микроскопични частици латекс, заседнали под ноктите им. Това навеждаше Сийв на мисълта, че Дом е откъснал парче от маската на своя убиец и предпазливият престъпник е трябвало да счупи пръстите му, за да го измъкне.

Отчетът гласеше също, че смъртта на Де Кордия е настъпила от трийсет и шест до четирийсет и осем часа преди убийството на Дом. Дали това не бе свидетелство за действия на сериен убиец, избиращ жертвите си безразборно, или между двете убийства съществуваше връзка?

Сийв се върна към отчета за смъртта на Дом и прочете отново тази част, в която се говореше за френския произход на пудрата. След това вдигна очи от листа.

— Даяна — каза той, — ти си ангел.

— Може би, но се питам дали точно сега не помагам на дявола.

— За какво говориш?

— Шефе, ти си изцяло обладан от мисълта за убийството на брат си. Погледни се само — съсипан си, но просто отказваш да спреш дори за миг, за да си поемеш дъх.

— Няма време — каза Сийв.

— Ето, виждаш ли?

— Нищо не разбираш. — Той посочи с пръст. — Дай ми бележката, която намерих в джоба на Дом. Едно ръкописно листче, в портфейла ми е.

Ако си спомняше добре, на него имаше френски адрес. Може би съвпадение?

Даяна отиде до шкафа, намери портфейла и го отвори.

— Тогава не ми даде да го видя. Това ли е... — Тя се вторачи в листчето хартия.

— Какво има?

Тя с усилие си поемаше въздух.

— Даяна?

Тя му подаде листчето с името и адреса на Сутан и разкривеното „Спасена?“ на Дом, написано отдолу.

— Докато ти оглеждаше тялото на Де Кордия в канавката, детективът Блокър ми показва неговия бележник. Това е същият почерк!

Сийв гледаше хартийката, която като че ли започваше да изгаря пръстите му.

— Защо си толкова сигурна?

Даяна извади нещо от бележника си.

— Блокър ми даде една визитна картичка, която бе изровил от портфейла на Де Кордия. След това в бъркотията не си я поиска обратно, а аз забравих да му я върна. Запазих я, защото на гърба ѝ беше отбелязано нещо, което ме заинтригува. Ето, погледни. — Тя постави двете листчета едно до друго. — Виждаш ли обратния наклон на буквите? Де Кордия е бил левак. Този почерк изпълваше целия му бележник. Няма никакво съмнение, бележката, която си намерил у брат ся, е била написана от него.

„Тя е права, помисли си Сийв. А това означава, че Де Кордия е имал някакъв контакт с Дом. Ето къде е връзката!“

— Проучи ли надписа върху визитната картичка?

Даяна кимна.

— Виж тук, Де Кордия е написал „Източноазиатско благотворително общество“ и един телефонен номер.

— Е, и? Познато ли ти е?

— Точно там е работата, шефе, че никога не съм чувала за него. В Чайнатаун има двайсет и седем благотворителни общества и аз ги знам всичките.

— Искаш да кажеш, че Източноазиатското благотворително общество изобщо не съществува?

— В известен смисъл. Името е фалшиво, но не и номерът. Той е на телефона в офиса на Дойърс стрийт, където те отведе Питър Лунг Чън.

Листата падаха, медночервени и златисти, въртяха се и танцуваха в мъгливата слънчева светлина. През оголените клони се носеше сняг. Аликс лежеше в унес, в онова смътно състояние между съня и наркотичната дрямка, когато всичко се откроява с изключителна яснота и изглежда обгърнато в смисъл.

Когато съзнанието ѝ за момент се избистри от упояващите вещества, с които я бяха натъпкали, усещането беше като в преживян някога кошмар — всепроникващото чувство на заплаха, желанието да извикаш, по-силно от всичко на света. Отваряш уста и откриваш, че си онемял.

Но сега това не беше сън.

Имаше бинтове и непоносима болка, сякаш лицето ѝ беше потопено в киселина. Аликс осъзна, че лежи по гръб и че в ръката ѝ е вкарана система. Беше сляпа и няма.

Тя заспа, или поне така ѝ се стори, и се пренесе обратно в Охайо, като десетгодишно момиченце с опашчици, чу отново своите родители, гласовете им, която крещяха обидни думи, докато накрая тя не можеше повече да понася атмосферата на алкохол и враждебност. Тогава открадна двайсет долара от портфейла на баща си, излезе тичешком от къщата, хвана автобуса от спирката.

Но ето, че упойката отслаби хватката си и близкото минало отново връхлетя отгоре ѝ. Тя се бореше с ужасяващ, мощен противник, давеше се до смърт в собствената си кръв. Опита се да изкрещи.

Вместо това се сгърчи в конвулсия и някой стисна ръката ѝ.

— Мамо!

„Дани? О, Дани!“ Чувство на облекчение премина през тялото ѝ, помете страха и болката. Тя се съсредоточи единствено върху обичта си към него.

— Не е разрешено да стоя тук. — Гласът на Дани, толкова близо, че можеше да си го представи — висок, силен, може би сега малко изплашен. — Още не пускат никого.

Тя държеше здраво ръката му, не ѝ се искаше да пусне съществуването, което ѝ беше толкова скъпо.

— Крис трябваше да замине за Франция заради брат си. Той е добре.

„Но ти си съвсем сам“, помисли си тя. Почувства как я залива вълна на безнадеждно отчаяние. Къде беше семейството, за което винаги бе мечтала?

— Сега съм при един човек на име Макс Стайнър. Той е адвокат, стар приятел на Крис. Всичко е наред, мамо, не се притеснявай за мен.

Той беше толкова смел. Аликс стисна ръката му. Искеше да разбере какво се е случило с нея, колко е тежка раната ѝ, как ще

изглежда, когато свалят от нея всички тези бинтове. Гърлото я болеше от напирещите въпроси.

— Искам само да се оправяш.

„О, да, Дан, и аз искам същото.“

— Вчера след училище излязох с колелото. Минах край водохранилището, нали се сецаш, нашето любимо място. Времето беше страхотно, като през юни, отдавна не е било толкова топло. Всички бяха излезли да карат колела, кънки или да бягат. Отвсякъде се носеше музика, направо сякаш извираше от камъните и дърветата.

„О, Дани, така искам да бъдеш внимателен. Това е Ню Йорк, а ти нямаш никого край себе си.“ Тя отново го чу да казва: „Всичко е наред, мамо, не се притеснявай.“

След това течението на пустотата и безсъзнанието я отнесе, тя пропадна през пластове на времето и се озова в автобуса, оставила зад гърба си градската бъркотия на Кълъмбъс^[12] и плашещото познанство с враждебния свят на възрастните — резкия език на майка ѝ, ругатните на баща ѝ, а помежду им, като хилеща се библейска блудница — шумните пиянски кавги, неизменно завършващи с бой и сълзи.

Автобусът я откарваше на юг по шосе 33. Свила колене към гърдите си, опряла подметките на маратонките си в гърба на предната седалка, тя дъвчеше дъвка и зяпаше през прозореца медночервените и златисти листа, които се въртяха във въздуха или лежаха край пътя, натрошени като някаква странна подправка.

В Съркълвил залепи дъвката под седалката, слезе и извървя пеш оставащите миля и половина, пъхнала ръце в джобовете си.

Есенният вятър жулеше бузите ѝ, имаше толкова много облаци, че небето приличаше на пухен юрган. Както винаги, последните хиляда ярда измина тичешком. Ето ги скърцащите дървени стъпала на къщата на дядо ѝ. Тук винаги беше добре дошла и след първия път, когато се появи без предупреждение — тогава беше на осем години — той никога не я питаше защо идва.

На следващия ден той я заведе на ежегодната тиквена изложба, където тя със смях присъства на шествието от конски файтони, яде тиквен пай, заливайки го обилно с пенлив пресен ябълков сок и гледа награждаването на тиквите, които ѝ се сториха големи колкото дядовата ѝ къща.

Вечерта, когато той я зави, тя придърпа юргана чак до брадичката си и се загледа в луната сред ясното нощно небе, като си мечтаеше за стълба, направена от звезди.

Изведнъж Аликс се пробуди и когато, плувнала в пот, осъзна гнетящата хватка на настоящето, изпита огромно желание да бъде отново дете, свободна от ежедневните притеснения, от вечното безпокойство за Дани, от всякаква отговорност. Искаше ѝ се наместо това да се носи в нощта, люляна от вълшебната звездна стълба, приютена, обгърната от внимание и грижи.

Може би това се дължеше на факта, че не беше забременяла по свое желание? Дали жените, взели съзнателно това решение, изпитваха някога подобни чувства? Запитваха ли се като нея дали биха направили повторно тази невъзвратима стъпка, ако трябваше да започнат всичко отначало?

Но след това тя усети как силата на Дани се влива в нея, почувства топлината му до себе си, спомни си как той мърдаше, когато беше свит вътре в нея, как изглеждаше, когато се появи на бял свят — мъничък, червен и пищящ, и благодари на Бога за него, за това чудо на живота, което беше част от нея.

Аликс заспа отново и когато се събуди, усети нечие присъствие в стаята. Кой бе това? Дани? Кристофър? Беше забравила думите на сина си, че Крис е във Франция.

— Аликс?

Гласът ѝ беше познат. Тя се напрегна да го свърже с някакво лице.

— Скъпа? Чуваш ли ме?

Звучеше тъй познато. Кой бе това?

— Скъпа, аз съм, Дик. — „Боже мой, помисли си тя поразена, това е бившият ми мъж.“ — Чух какво се е случило. Господи, Аликс, толкова съжалявам. Чувствам се така, сякаш, разбираш ли, донякъде аз съм виновен за това. Ако бях останал при теб... Но вече всичко свърши. Връщам се винаги. Толкова много ще се грижа за теб, ще видиш. Обичам те, мила. Сега разбирам, че винаги съм те обичал.

„Войната в основата си е измама“, помисли си Сийв.

— Трябва да изляза от тази болница — каза той.

— И къде смяташ да отидеш? — попита Даяна.

Но войната беше свършила преди тринайсет години. В съзнанието му се въртеше името: Сутан Сирик. И адресът: Булевард „Виктор Юго“ №67, Ница, Франция.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Няма да ходиш никъде.

„Безсмислено е да се самозалъгам, мина му през ума. Войната никога не е свършвала. Не и за мен. И със сигурност не за него.“

— Не позна — каза той, като отмахна ръката ѝ. — Тук няма да намеря никакъв отговор. Дракона е мъртъв и с това единствената нишка, с която разполагах, се превърна в прах.

— Така, Чън вече го няма — отвърна Даяна, — но ние едва сме започнали разследването на двете убийства. Сега, след като разполагаме с разрешението на Блокър...

— Безнадеждна работа — прекъсна я Сийв, докато се придвижваше, залитайки, към шкафа. — Запомни го от мен, отсега нататък разследването на тези убийства оттук е чиста загуба на време.

Даяна го наблюдаваше как се облича.

— Ще ми кажеш ли какво става? Какво криеш от мен?

„Дали Дом е бил убит заради нещо, което Де Кордия му е казал? Но защо Де Кордия изобщо ще ходи при него, чудеше се Сийв. И тогава, хванал панталона си в ръце, наполовина обут“, той разбра всичко. Думата, написана от брат му в долния край на бележката: „Спасена?“. Ал де Кордия бе отишъл при него, за да се изповяда.

Представи си го как влиза в изповедалнята, за да разкаже на Дом онова, което не е можел да разкрие пред никой друг, да свали от себе си товара, който вероятно е превръщал живота му в непоносимо бреме.

Но дали убиецът е знаел за бележката, която Де Кордия бе предал на брат му? Ако е така, защо ще я оставя у Дом, след като е бил достатъчно педантичен, за да изтръгне от пръстите му парченцето латекс?

— Каквото и да става — каза той, — то не те засяга.

Със свито от вълнение гърло, Даяна отвърна:

— Това, което засяга теб, засяга и мен.

Сийв, който в този момент закопчаваше ризата си, се спря.

— Даяна. — Той взе ръцете ѝ в своите. — Не знам какво става в главата ти. Не... — Той сложи пръст на устните ѝ. — Не ми отговаряй.

Искам да чуеш това, което ще ти кажа. Всичко, което става тук, е свързано по начин, който едва сега започвам да проумявам. — Дали наистина бе така, или крехката нишка от съвпадения и обстоятелства беше само плод на въображението му? Може би Даяна имаше право и той бе луд, подобно на Ахав^[13]? — Но най-важното е, че това вече престава да бъде просто работа. За мен то е нещо лично.

Очите ѝ, така близо до неговите, бяха големи и тъмни, пълни със страх. Сийв знаеше, че не трябва да обръща внимание на това, нито на каквото и да било друго, освен на войната, която никога не беше спирала.

— Разбираш ли, аз знам кой е убил Дом. Поне така смятам. Във всеки случай, нямам друг избор, освен да се уверя напълно.

И той знаеше, че има само един начин да стори това.

— Няма го — каза Сутан, като пристъпи в градината около вилата на Мън. — Често се случва да отсъства.

— Къде ходи? — попита Крис, докато гледаше как водата блика от устните на делфините.

Сутан сви рамене.

— Там, където го отведаат сделките му. Най-вече в Азия, предполагам. Никога не можем да се върнем в Камбоджа; имаме прекалено много политически врагове там. Но на Мън му харесва да се навърта наблизко.

— Не знаеш ли къде е сега? — Крис гореше от нетърпение да научи всичко възможно за брат си. — Не можеш ли да му се обадиш?

— Там, където ходи в Азия? — Тя се засмя. — Съмнявам се, че бих могла да изпратя дори телекс. — Сутан се приближи и застана до него. — Имай търпение. Нали вече се погрижи за документите по разпореждането с тялото на... — Гласът ѝ секна, тя се извърна и се загледа по посока на планините, обгърнати в синкава мъгла.

— Крис — каза тя след доста време, — искам да те помоля за една услуга. Но ми обещавай, че преди да ми отговориш, първо ще помислиш.

— Добре.

— Бих искала тялото на Тери да остане във Франция. Искам да го погребат тук, на мястото, което той обичаше.

— Сутан, аз не...

— Моля те — спря го тя. — Обеща ми първо да помислиш.

Крис кимна с глава. Какво щеше да каже на баща си? Той, разбира се, щеше да иска Тери да бъде погребан в семейната гробница в Кънектикът. Но дали самият Тери, ако изобщо някога се е замислял върху собствената си смърт, би желал същото? Сега, когато се намираще така близо до мястото, където бе прекарал лятото на Тур дьо Франс и познавайки достатъчно добре Сутан, Крис бе сигурен, че знае отговора.

— Мисля, че идеята е добра. — Той видя как облекчението се разлива по лицето на Сутан и едва сега разбра какво усилие ѝ е струвала тази молба. Тя бе толкова близо до него, че Крис можеше да почувства ароматния ѝ, леко тръпчив мирис на мускус.

— На кого се обади веднага след като дойдохме? — попита тя. — Видях как лицето ти се промени. Стана мрачно и твърдо като камък.

Крис седна пред фонтана. Вече беше тук, формалностите около смъртта на Тери бяха уредени и той можеше да се вслуша в себе си, за да осъзнае доколко се е лишил от всякакви чувства и емоции. Дълбоко в душата му съществуваше празнина, която се бе образувала там дълго преди новината за смъртта на Тери. Струваше му се, че през цялото това време е живял чужд живот, като че ли бе влязъл по средата на филм за някой почти или напълно непознат човек.

— Една моя приятелка пострада много тежко тъкмо преди да напусна Ню Йорк. Нападнаха я. Всъщност, случи се в моя апартамент.

Обезпокоена, Сутан седна до него. Беше смачкала един кестенов цвят и го триеше между пръстите си.

— Често съм слушала за насилието в Ню Йорк. Вярно ли е това, което се говори?

— Мисля, че самите нюйоркчани не смятат така. Аз живея там откакто завърших университета и никога не са ме нападали, нито са разбивали апартамента ми.

— Засега.

— Мисля, че това не беше обикновено разбиване с цел обир.

— Какво е било тогава?

— И аз бих искал да знам — отвърна Крис. — Бях заспал и помня всичко като в мъгла. Но ми се струва, че приятелката ми Аликс е била ранена, когато се е опитвала да ме защити.

— Имаш ли врагове в Ню Йорк? — Сутан знаеше добре какво означава човек да има врагове.

Крис се засмя.

— Може би, не знам. Но като адвокат аз съм само защитник, а не прокурор, така че ми се струва малко вероятно.

— Тогава кой може да е имал причина да те нападне?

— Не да ме нападне — каза замислено Крис. — Да ме убие. Сигурен съм, че този мръсник имаше за цел да ме очисти.

— Но защо?

— Нямам представа.

Сутан сложи ръката си върху неговата.

— Как е приятелката ти? На нея се обади, нали?

Крис кимна.

— Разговарях със сина й; тя все още не може да говори. Ще се оправи.

Сутан почувства, че това не е всичко.

— Какво има, Крис?

— Говорих с хирурга — въздъхна той. — Изглежда има някакво увреждане на гласните струни. Все още никой не може да каже какъв ще е резултатът от операцията. В най-добрия случай гласът й ще остане променен.

— А в най-лошия?

Той стана и се облегна на ръба на фонтана, така че струята от устата на делфина заплиска по разгорещеното му лице.

— В най-лошия ще го загуби напълно.

Сутан протегна ръка и го накара да се обърне към слънцето.

— Погледни нататък — каза тя. — Хълмовете са толкова красиви по това време на годината. Освен с красота, тази част на Франция е пълна и с любопитни неща. Знаеш ли, че през шестнайсети век Ванс е бил управляван от един епископ, който бил италиански принц? По-късно той станал папа Павел Трети. — Тя обгърна с широк жест околността. — Защо не се поразходим из историята? Тя е навсякъде край нас.

Сутан го изведе през портите на вилата, те поеха по склона и не след дълго Крис забеляза, че се движат покрай било, наподобяващо гърба на огромен звяр, излязъл от дълбините на земята.

— Намираме се съвсем близо до Турет-сюр-Лу — каза тя, като посочи великолепия, обграден с древни каменни стени град, построен по средата на билото. — Тери беше убит там. В църквата. — Тя млъкна, сякаш внезапно се поколеба дали да продължи. — Мън каза, че трябва да е бил особено ужасен от това, че умира в храм.

— Не знам. Когато навремето четяхме заедно Библията, правехме го само за обща култура.

— Но това е било много отдавна, нали?

Вече бяха наближили крепостта, когато Сутан вдигна глава и се заслуша.

— Чуваш ли го? — попита тя. — Водопадът е ето там. В съвсем тихи нощи се чува чак от вилата.

От обраслото с трева хълмче, на което се намираха, се открояваше живописна гледка към величествената каскада и надолу, по посока на гористата долина. Над тях, на самия гребен на билото, средновековният каменен град стоеше безмълвен, подобно на бухал, кацнал върху своя клон.

Сутан застана под едно маслиново дърво. Събраните ѝ ръце изглеждаха снежнобели на фона на тъмните дрехи.

— Искам да знаеш едно, Крис — каза тя. — Никога не съм спирала да мисля за теб. Тогава бях толкова млада. Както и ти. Направих това, което смятах за правилно, което се чувствах длъжна да сторя.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Мислела си, че трябва да направиш всичко възможно, за да не се видим никога повече?

— Бях страшно изплашена. Баща ми даде ясно да се разбере как смята да постъпи с теб.

— Не ти вярвам — отвърна Крис. — Познавах баща ти. Той не беше убиец. Просто не е...

— Изобщо не си познавал баща ми — каза Сутан. — Още тогава ме побъркваше с тази твоя самоувереност и както виждам, не си се променил. Ти не беше способен да видиш каквото и да било под повърхността, дори тогава, когато тази повърхност беше фалшива. Да, баща ми беше обаятелен, изискан, интелигентен. Но именно с приятните си обноски по отношение на хората той си изкарваше прехраната.

— Говориш за него като за амбулантен търговец. Аз го помня като човек, изцяло отдаден на каузата на социалната революция. Докато ние не се интересувахме от нищо, освен от самите себе си.

— Чуй какво ще ти кажа — отвърна Сутан. — Баща ми принадлежеше към най-опасния вид търговци, тъкмо защото вярваше в революцията. Историята е пълна с хора като него. Умни хора, може би дори гении, които са си въобразили, че посредством своите машинации са успели да изменят съотношението на силите в Индокитай. Докато всъщност просто са допринесли за замяната на един тиранин с друг. Но същевременно самите те са натрупвали огромно богатство и власт и в крайна сметка всички, включително и моят баща, са били покварени от тези две злини. Тези хора са грешници пред лицето на цялото човечество.

— Толкова гняв — каза Крис. — И все пак тогава отказа да ми помогнеш да се свържа с властите. Но всичко това се случи. С помощта на парите и оръжията, които твоят баща им осигуряваше, Червените кхмери завзеха властта. Пол Пот изкорени всички традиции, унищожил миналото на Камбоджа. След това, по подобие на Съветския съюз, написа историята ѝ наново, от своя собствена гледна точка. А ние държахме в ръцете си възможността да го спрем.

— Отново грешиш — каза Сутан, — както грешеше и преди. Ти сам се увери, че тогава не можехме да направим нищо. Мислеше, че държиш духа от бутилката в ръката си, но щом разтвори пръсти, той се разсея като дим. По онова време баща ми можеше да мести планини. Нямахме как да разбереш това, защото той не ти позволяваше да видиш как работи. Така, както не ти позволяваше да видиш и другата му страна, откъм която го познавахме майка ми и аз. Във всеки случай, можеш да ми вярваш, че нямаше да се поколебае да изпълни закана си. Щеше да те убие, ако беше останал във Франция.

— А сега, когато отново съм тук? Колко дълго помни баща ти?

— Той никога нищо не забравяше. Но това вече е без значение. — Сутан сви рамене. — Доколкото знам, и той като майка ми, вече е мъртъв.

— Искаш да кажеш, че не си сигурна? Но как е възможно?

— Той категорично ми беше наредил никога повече да не се срещам с теб. Когато откри, че въпреки това съм отишла да те предупредя, завинаги ме отрязал от себе си и от семейството.

Гледката надолу към долината, гъсто обрасла с дървета и замъглена от изпарения, беше завладяваща. До ушите на Крис долиташе ревът на водопада, макар самият той да не се виждаше, скрит зад дърветата.

— Помня тази нощ, когато подслушвахме разговора на майка ти и Салот Сар — каза той тихо. — После, когато фактите за геноцида станаха общоизвестни, често си представях как Пол Пот извършва точно онова, което го чухме да казва — избива политиците, които са на власт, интелигенцията, будистките свещеници, всеки образован мозък, който би могъл да му се противопостави. Десет милиона души, изклани като добитък и хвърлени в огромните ями. И кошмарът не е свършил до тук. На бял свят излязоха съобщенията за лагерите за превъзпитание. Децата са били обучавани от десетгодишна възраст да шпионират родителите си, да предават собствените си семейства. Нощем лежах буден и все преповтарях в мислите си онази сцена в посолството. Защо никой не пожела да ме изслуша? Защо не ми повярваха?

Сутан го гледаше.

— Толкова много приличаш на брат си — угрижен, малко объркан. И той имаше тези черти, но при него те бяха част от една помрачна смесица. Когато се запознах с него, беше ясно, че е преживял някаква болка — може би същата, която си преживял и ти, но освен нея имаше и друга, по-дълбока. В него се усещаше жестокост, но също така и страдание, което я обясняваше. Видях го един ден в Турет и го проследих по целия път до Ница, като си мислех дали е възможно да си ти.

— Никога не сме си приличали чак толкова — каза Крис.

Сутан се усмихна.

— Не беше ти, разбира се, така че се върнах тук с намерението да го забравя. И мислех, че съм успяла, когато веднъж отново го видях в Турет, докато обядвах в един ресторант. Гледаше ме през витрината. Лицето му беше умислено и мрачно и излъчваше онази решимост, която навремето бях обикнала у теб и която злополуката, ако не напълно, то поне отчасти разруши. Той влезе и седна на съседната маса. Постепенно се заприказвахме. Стана му интересно, когато разбра, че съм художничка. Заведох го да му покажа картините си и той искрено ги хареса.

Крис почувства как старият гняв отново се надига в гърдите му.

— Веднага ли легна с него?

Сутан го изгледа учудено.

— Има ли някакво значение?

— Да. И то голямо.

— О, Крис, защо трябва да се измъчваш така?

— Искам да знам — настоя той.

— Каж ми защо.

— Защото Тери ми беше брат и защото ти и аз се обичахме. — „Защото, помисли си той, имаше време, когато ти беше всичко, което обичах или бих могъл да обикна някога.“

— Той искаше да ми помогне — отвърна Сутан. — Аз имах нужда от помощ.

— Каква помощ?

Тя затвори очи и Крис забеляза зад клепачите ѝ трептене, сякаш бе заспала и сънуваше.

— Семейството на Мън, наречи го моето семейство — ако искаш, беше сред управляващите в Камбоджа по време на режима на Лон Нол — проговори тихо тя. — Бяхме си създали множество врагове — силни, непримирими врагове. Когато избяга тук, във Франция, Мън се опасяваше, че те ще го последват. Дойде при мен да ме види — не се бяхме виждали от много години. Не стоя дълго, страхуваше се да не ме изложи на опасност. Аз бях тази, която го убеди да дойде във Ванс и да си устрои убежище. Но после открих, че не искам да се разделям с него. Чувствах го като брат. Беше толкова различен от майка ми, която с течение на годините се бях научила да мразя. С него отново открих своето детство в Азия, за което често си спомнях с тъга. Но Мън живееше в непрекъснат ужас, че враговете му ще го намерят и ще го убият. Дотолкова беше обладан от тази мисъл, че ме накара да се упражнявам заедно с него. Той познава много форми на бойни изкуства, а духовните му способности са наистина поразителни като на тибетски монах, който може да изпадне във вцепенение за цели седмици или да ходи по жарава. Естествено, не беше възможно да ме научи на всичко това за няколко седмици или дори години. Но ме научи на едно — да убивам. Съпротивлявах се с всички сили и един ден той ме изхвърли от вилата. „Не те искам повече край себе си“, ми каза тогава. Върнах се отново. И започнах да изпълнявам всичко, което

Мън искаше от мен. Учех с усърдие, макар и да ми се повдигаше от нещата, с които се занимавах. Има толкова много начини да се убие едно човешко същество, Крис! Дните отминаваха. Седмиците се превръщаха в месеци, месеците — години. Никой не идваше да убие Мън, но страшната му мания все така не го напускаше и той настояваше да се упражнявам: още по-усилено. Във вилата рядко идваха посетители. Няколко негови приятели от Камбоджа, живееща в Париж, по-късно, естествено, Тери, от време на време някое момиче. Никога делови партньори — в това отношение Мън беше непреклонен. Той не е привърженик на еднобрачието. Но имаше едно момиче, което идваше по-често от останалите. Тя беше кхмерка и с Мън се познаваха още от Камбоджа. Бяха отраснали заедно, играли като деца в калта, плували в Меконг, може би дори още тогава бяха правили любов. Аз си я спомням бегло. Когато я видях, мисля, че основното, което изпитах, беше ревност. Няма да забравя изражението на Мън, когато погледите им се срещнаха. От друга страна, тя беше неизменно мила с мен. Един или два пъти ми донесе подаръци, когато идваше във вилата за уикенда; не искаше да се чувствам изолирана. Това внимание само усиливаше ревността ми. Един уикенд — беше адска жега, през най-големите августовски горещини — Мън обяви, че тя отново ще идва. Двата ми бяха дошли до гуша, затова му казах, че за ден-два ще отскоча до Ница. Той ме придума да остана, но когато я видях, ми се прииска да забия юмрука си право в усмихнатото ѝ лице. Ужасена от това, което изпитвах, си тръгнах. Вече бе привечер, но продължаваше да е страшно горещо. Колата ми беше стояла цял ден под палещото слънце. Не бях изминала и една миля, когато радиаторът експлодира. Потърсих отворен сервиз или бензиностанция, но беше твърде късно и навсякъде бяха затворили. Тогава си взех чантата от колата и се върнах на стоп до вилата. Никой не ме видя да влизам. Отворих портата със своя ключ, без да си правя труда да позвъня. Открих ги в библиотеката. Момичето на Мън, приятелката му от детинство, беше сипала нещо в питието му. Той лежеше на килима с посивяло лице, мъртъв или безсъзнание — не знаех кое от двете. Тя се беше надвесила над него и държеше в ръцете си опъната струна от пиано.

Сутан внезапно млъкна. Лицето ѝ бе пребледняло и измъчено като на пострадал, комуто са припомнили злополуката, довела до неговите страдания.

Крис я докосна, но тя отблъсна ръката му, сякаш кожата ѝ бе прекалено чувствителна, за да понесе допира му.

— Какво се случи? — попита той меко.

— Какво се случи? — Гласът ѝ прозвуча като ехо на неговия, кухо и зловещо. — Убих я. Нападнах я така, както той ме беше научил. Тя не ме чу, въобще не можа да ме усети. Счупих ѝ врата. После откарах Мън в болницата. И след това се опитах да се самоубия.

— О, Сутан! — извика ужасено Крис. — Но защо? Ти си защитавала Мън. Защитавала си себе си дори, ако щеш. Мислиш, ли, че тя нямаше да те убие, ако ѝ беше дала тази възможност?

Очите на Сутан пламнаха.

— Това няма никакво значение! — След това, също тъй бързо, както я беше обхванала, яростта ѝ премина. — Ти нищо не разбираш — додаде тя глухо.

— Обясни ми тогава.

— Не мога. Освен ако не си убивал човешко същество. — Тя го погледна. — Но аз те познавам, Крис. Ти не би убил никого. И слава богу, никога няма да разбереш какво е.

— Значи за това ти е помагал Тери? Да се отвърщаваш от себе си? Да се чувстваш виновна?

Сутан кимна.

— Да, вината е нещо, което познаваш. — После вдигна очи към него. — Извинявай. Това беше жестоко.

Крис се загледа по посока на хълмовете и се попита как бе станало така, че животът го беше подминал. Толкова важни събития се бяха случили на хората, които обичаше, докато той се бе ровил из развълнуваните на пълхове, наречен адвокатска професия.

— Не отговори на въпроса ми — каза той накрая. — Веднага ли легна с Тери?

— Мислех, че ще забравиш. — Сутан се усмихна тъжно. — Той толкова ми напомняше за теб. Какъвто беше преди злополуката.

— Аз съм такъв, какъвто съм — каза Крис със смесица от гняв и печал, които отговорът ѝ бе породил у него. — Не можеш да ме върнеш обратно. Това, което си е отишло, е изгубено безвъзвратно.

— Говориш така, сякаш си умрял.

В този миг Крис осъзна, че желанието му да научи какво се бе случило с Тери във Виетнам се беше превърнало във всепоглъщаща

страст. Защото същото това нещо, тайнствено и неуловимо, се бе случило и с него тогава под дъжда, в безплодния изблик на адреналин и несбъднати мечти, в агонията на изкълчения под тялото му крак и финалната линия, която никога нямаше да пресече.

— Момчето, което познаваше някога, le coureur cycliste, както веднъж ме нарече майка ти, наистина умря.

— Защо? Защото изгуби едно състезание?

— Можех да го спечеля — каза той, като не желаше да съживява отново болезнения спомен. — Щях да го спечеля.

— Но не успя и все още не си се примирил — след всичките тези години. — Тя поклати глава. — Приличаш на брат си повече, отколкото си мислиш. И ти като него живееш в миналото.

Сутан се отдели от дървото. Вървеше като танцьорка, центърът на тежестта и се намираще ниско, в бедрата и долната част на корема. Японците наричаха това „хара“ и му придаваха голямо значение.

Всъщност, помисли си Крис, тази походка просто беше възбуждаща. Или може би Сутан я правеше такава. Но от друга страна, може би собствените му очи караха Сутан да изглежда така възбуждащо.

Когато се приближи съвсем и той почувства дъха ѝ върху бузата си, тя вдигна ръка и приглади назад падналата върху челото му коса. Пръстите ѝ останаха за миг допрени до кожата му.

— Помниш ли като те попитах дали си учил някакво изкуство за самозащита? — попита тя. — Сега бих искала да ти покажа нещо.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Не знаем в какво е бил замесен Тери, но каквото и да е било, то му отне живота. Не смяташ ли, че е добре да бъдем предпазливи?

— В такъв случай може би трябва да се свържем с полицията?

Сутан го погледна.

— И какво ще им кажем?

— Същото, което каза и на мен.

— Те са полицаи. Как мислиш, че ще реагират на това, което ти казах? — Тя взе дясната му ръка в своята. — Свий пръстите си в юмрук — каза Сутан и прокара показалец по кокалчетата му. — Когато се биеш, обикновено се стремиш да удариш противника си ето с тази част. — След това разгъна дланта му така, че напред излязоха ставите

на втората фаланга. — Стегни здраво пръстите си — каза тя. — По този начин ударът ти ще бъде по-ефективен.

После Сутан насочи юмрука му към мястото под гръдната си кост.

— Удряй тук. Или под мишницата, точно тук, над костта. — Кокалчетата му допряха меката ѝ плът. — И двете точки са смъртоносни, от тях водят началото си нервните разклонения. Поради това те са източник на огромна сила.

Крис хвана ръката ѝ и я стисна здраво, за да спре тръпките, които преминаваха по тялото ѝ.

— Спомням си как те ударих в градината — каза той тихо. — Помня звука, начина, по който се отметна главата ти, почервенялата ти кожа, омразата в погледа ти.

— Как те мразех наистина тогава.

— Аз исках този поглед, имах нужда да ме мразят така, както самият аз се презирах в момента. Задето си бях намерил тихо, безопасно пристанище, бях избягал колкото се може по далече от Виетнам. А Виетнам през цялото това време беше вървял по петите ми и аз видях в това някакво знамение. Реших, че трябва да откроя войната. Сега си мисля, че именно в мига, когато, изпълнен със самопрезрение, те ударих, защото виждах в теб самия себе си, аз изгубих шанса да спечеля Тур дьо Франс. Но ти, също като мен, беше незаинтересована от най-важните въпроси на времето.

— Кой ти каза, че съм била незаинтересована?

— Аз го виждах — отвърна Крис. — Ти беше като мен — и така различна от своите родители. Заета само със себе си, незаангажирана с нищо, което има трайна...

— Кой ти каза, че съм била незаинтересована?

— Майка ти — призна Крис. — Разговаряхме за теб.

— Искаш да кажеш, че тя ти е говорила за мен. О, Господи, нима това се е случило между мен и теб? Не ми казвай, че е сполучила така добре да ни прекара.

— Какво?

— Направила го е, защото не си пожелал да легнеш с нея — каза тъжно Сутан. — Твоята нравственост я е вбесила. След като не е успяла да те прельсти, тя се е постарала поне задълго да те раздели от

мен. Преценила те е за една секунда. Това беше един от неповторимите ѝ таланти. Винаги знаеше точно кои копчета да натисне.

— Вярно ли е всичко това?

Сутан кимна.

— За жалост, да.

— Но ти напълно се беше откъснала от това, с което се занимаваха родителите ти.

— Прелъстяване, сводничество, изнудване, убийства. — Тя го погледна. — Ти нямаше ли да го сториш?

— О, по дяволите.

— Всичко това вече е минало — каза Сутан. — Забрави го. Аз не те виня. Твоята нравственост те е направила уязвим.

— Но през всичкото това време...

— Искам да те попитам нещо. Ако не беше чул майка ми и Пол Пот онази нощ в градината, ако не бяхме се скарала и ти не ме беше ударил, ако беше спечелил Тур дьо Франс — тогава какво?

— Нямаше да имам тайни, които ти сега да измъкваш от мен — не можа да се сдържи той.

Тя подигравателно нацупи устни.

— Горкичкият, обикаля с нараненото си сърце, така че всички да го видят.

— Не всички — каза Крис. — Само ти. — Но знаеше, че в известен смисъл тя беше права. Както беше права и за всичко останало. Истината бе, че тя го познаваше далеч по-добре от самия него.

— Питам се — каза тя, — дали съзнаваш колко добър манипулатор можеш да бъдеш. Мисля, че в това е единствената разлика между теб и Тери. Той не само знаеше как да манипулира хората, но си и даваше сметка колко добре го прави.

Крис си помисли онова, което, Макс Стайнър наричаше железен юмрук в кадифена ръкавица — за своята способност да завладява съдебните заседатели, да ги кара да се слоят с гледната точка на неговия клиент. Той сви рамене.

— Това важи в една или друга степен за всеки адвокат.

Но в действителност лекотата, с която му се удаваше да манипулира хората, съвсем не го радваше. В това отношение делото на Маркърс Гейбъл се бе превърнало за него в своеобразен символ, в

осъзнаване на факта, че беше постигнал успех и дори известност в едно поприще, което не можеше повече да понася.

— Не, Крис — каза Сутан. — Ти си необикновен. Също като брат си.

Крис извърна поглед.

— Брат ми, брат ми... Защо трябва непрестанно да повтаряш, че приличам на Тери, че се държа като него?

Тя го погледна невъзмутимо.

— Дори и сега, след смъртта му, ти все още се боиш от него.

— Боя се? — сепна се той. Нещо хладно, твърдо и противно сви стомаха му.

— Винаги си се боял, Крис. — Сутан с безшумни стъпки се отдалечи от него. — Неведнъж съм се питала какво ли е да се възхищаваш от някого, да го превърнеш в свой идол...

— Никога не съм превръщал Тери в идол!

— Не си, разбира се. — Тя отново му се присмиваше. — И никога не си ме удрял. Никога не си ме обичал.

Крис не знаеше какво да отвърне. Тръгна след нея, докато се оказа така близо, че не можа да се сдържи да не я докосне.

— Не, мисля, че не бива — каза Сутан тихо.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Тя се опита да се отскубне.

— Крис, не...

Когато устните му се впиха в нейните, годините сякаш се стопиха. Лятото на Тур дьо Франс се върна отново с хлъзгавите от дъжда парижки улици, тичащото куче; злополуката съществуваше само в някакво ефимерно бъдеще, което можеше и да не настъпи. Той се почувства жив и невредим както някога.

— Сутан — прошепна в ухото ѝ. Струваше му се, че това е моментът, който бе чакал още откакто чу гласа ѝ по телефона.

Бавно я повали на земята и зарови лице в ямката на шията ѝ. Ухаеше на слънце и на лято. Или може би това бяха асоциациите, които тя освобождаваше в съзнанието му.

— О, Господи. — Тя отвърна на целувките му и бедрата ѝ започнаха да го обгръщат.

Той разкопча блузката ѝ и се смъкна надолу, така че тя отметна глава и зарови пръсти в косата му. Крис си спомняше нещата, които тя обичаше, онова, което ѝ доставяше удоволствие. Усещането беше

подобно на онова, което изпита, когато се качи на велосипеда си за пръв път след злополуката — вълнуващо и плашещо, но същевременно тъй сладостно от оживелите спомени от срещата с онова, което бе липсвало в живота му, че караше дъхът му да замира.

Следобедните сенки пълзяха подобно на пъстри котки през поляната.

Любеха се на бавни, дълги, страстни тласъци. Сутан тихо стенеше, гърбът ѝ беше извит и тя се търкаше по цялата му дължина, докато насладата започна да става нетърпима, бялото на очите ѝ се показва и тя неистово се тласна нагоре, сграбчвайки бедрата му, притискайки го здраво към себе си, докато потръпваше и се тресеше под него, а дъхът ѝ изгаряше бузата му на кратки, запъхтени изблици.

След това, като го стискаше с ръка, за да го задържи на върха на възбудата, тя се спусна надолу, сви се около него, погълна го с уста, поемайки го дълбоко навътре, докато накрая тазът му се изви напред и разкъсващи спазми разтърсиха тялото му.

Слънцето, което бавно описваше своята небесна дъга, подпали горния край на водопада и го измъкна от тъмнината, насъбрала се подобно на годините в неговата основа.

Кристофър и Сутан изглеждаха тънки като цигарена хартия през идеално полираните лещи на шесткратния полеви бинокъл „Сваровски“. Данте, проснат по корем върху една висока скала на около петдесет ярда зад тях, приличаше на огромен гущер, припичащ се под ярките лъчи на следобедното слънце.

Той бе проследил Сутан още от апартамента ѝ, който наблюдаваше с доста по-голямо умение от мъжа със свещеническите дрехи.

След последната си среща с човека, на когото бе възложил да държи под око Сутан (един френски католически свещеник, отлъчен от своя орден и останал без средства), Данте реши да поеме наблюдението над нея в свои ръце. Беше заварил свещеника неспокоен, отбягващ пронизителния му поглед и веднага бе почувствал, че нещо не е в ред. Отначало онзи отказваше да си признае — тези католици умееха да бъдат упорити, но Данте бързо промени нещата.

Той беше отраснал заедно с Мабюс под оранжевото небе на Виетнам. Сражаваха се заедно чак към края на войната, но още преди това Данте беше чувал за подвизите на Мабюс, който се бе превърнал в нещо като местна легенда и се радваше на изключителна почит сред сънародниците си.

По това време Данте вече беше срещнал Мило, който го завербува и смени името му, както и неговия мироглед. Той го научи да гледа отвъд границите на собствената си страна, да наблюдава и изучава *la situation en masse*, приливите и отливите на световната политика.

Данте знаеше, че Мило се бе опитал да стори същото и с Мабюс, но при него вече беше твърде късно. Мабюс беше като гранитен блок, който човек може да дядла до безкрайност и в крайна сметка да измени само формата му, но не и неговата вътрешна структура.

Бяха му необходими двацет минути, за да сломи съпротивата на свещеника. Всъщност Данте все още тепърва загряваше, когато той започна своето признание: „Прости ме, Боже, аз съгреших.“

Естествено, не беше в природата на Данте да прощава на когото и да било, но независимо от това изслуша изповедта, като гневът му нарастваше успоредно с размотаването на кълбото от грехове, извършени от свещеника. Чу как той задигнал пликчетата на Сутан, което очевидно я бе накарало да се досети, че някой е претърсвал апартамента ѝ, как след това попаднал в клопката ѝ в ресторанта *Cougs Saleya* и издал всичко, което знаеше за „Гората от мечове“, както и за кого работи, включително името на Данте.

Вбесен, Данте заби юмрука си в смъртоносната точка точно под дясната мишница. После, възвърнал мигновено равновесието си, дълго гледа отпуснатото му лице, като се чудеше как да оправи кашата, която свещеникът беше забъркал. Мразеше да поправя чужди грешки — през по-голямата част от войната бе вършил това за руснаците, които, за разлика от Мило, ненавиждаше толкова, колкото и американците.

Данте беше шофирал след колата на Сутан до летището. Там, след като установи кой полет очаква, той използва някои от препоръките, с които го бе снабдил Мило, за да погледне списъка на пътниците и със задоволство видя сред тях името на Кристофър Хей.

През целия ден вървя по петите им, макар че сега, когато трябваше да ги преследва пеш и на открито, това бе съпроводено от

по-голям риск. Нямаше никакво намерение да подценява мис Сирик — свещеникът бе вече допуснал тази грешка и тя бе струвала живота му.

Докато ги гледаше, той облиза устни. Дали просто от похот, или предвкушваше нещо? Невъзможно беше да се разбере.

Съзнание го му пресъздаваше едно след друго всички мъчения, на които го бяха подлагали по време на пленничеството му във Виетнам — в средата на челото му неспирно капеше вода. Беше заровен до шията в земята и обедното тропическо слънце стоварваше лъжите си върху темето му. Пронизваха кожата на скротума му със закалени на огън бамбукови трески.

Данте прекара във виетнамския затвор година и половина по време на войната, вън от обсега дори и на Мило. Рядко виждаше Мабюс, макар че по всяка вероятност почти през цялото време са се намирали близо един до друг. Според сметките на врага, изолацията в комбинация с болката трябваше да разруши волята така добре, както разтворителят смъква боята от дървото.

И Данте усещаше как пласт подир пласт той се оголва, докато накрая вече имаше смътна представа за това кой е и какъв е. Намираше се на косъм от мига, в който щеше да издаде всичко, което врагът искаше да знае, всичко, което се бе заклел да пази в тайна.

И тогава, в резултат на някаква невероятна грешка, той и Мабюс се оказаха заедно в мрака на една и съща единична килия. Докато чакаха болката да започне наново, Мабюс заговори:

— Не падай духом. Още една душа е с теб.

— Дявол ли си — каза Данте, — или ангел?

— Аз съм ти. Ние сме едно.

— От колко време си тук?

— Поеми въздух и отново издишай — отвърна Мабюс. — Ето от колко.

— Аз вече свършвам. Дори не знам съществува ли наистина, или си само илюзия.

— Това няма значение — каза Мабюс. — Ние сме тук, за да се спасим взаимно. Мисли за мен и аз ще мисля за теб. Запомни този миг. Така времето ще минава край нас.

Звук от отваряне на тъмнична врата.

Данте примигна. Отново се намираше на гористото било, гледащо към Турет. В окото му бе попаднала солена капчица пот. Той

завъртя пръстена на бинокъла, за да фокусира прегърнатата двойка. Те бяха свършили.

Вече бе видял голите им тела. Сега му предстоеше да стори същото със съзнанието им.

В самолета за Ница Сийв заспа, докато четеше доклада на Били Мейс за нападението над Аликс Лейн. Но поради нараняването си вдигаше толкова шум в съня си, че разтревожената стюардеса го събуди.

Били Мейс беше чернокож полицай, с когото навремето Сийв бе патрулирал в Южен Бронкс, най-кошмарният участък в цял Ню Йорк. Началството предпочиташе най-тежките маршрути да се поемат от различните малцинства — цветнокожи, латиноамериканци и други. Веднъж по време на обиколка Били Мейс бе попаднал на война между улични банди и острието на една кама го беше улучило в брадичката, миг преди да повали собственика ѝ. Той носеше белега от удара със същата гордост, както и полицейската си значка.

Били беше оставил в участъка копие от доклада за Аликс Лейн малко преди Сийв да тръгне с Дракона за Чайнатаун и Даяна бе съобразила да го донесе със себе си в болницата. В единия ъгъл беше прикрепена бележка от Били, в която пишеше, че има две причини, поради които той би искал Сийв да прегледа доклада. Едната беше „стоманеното ветрило“ — неправдоподобното оръжие на нападателя, споменато в показанията, а другата — че инцидентът беше станал в апартамента на известния адвокат Кристофър Хей. Последният ред от бележката гласеше: „Не служеше, ли с теб във Виетнам един тип на име Хей? Той ли е това?“

Устата на Сийв беше пресъхнала и го мъчеше убийствено главоболие. Изглежда летенето също не беше препоръчително в сегашното му състояние. Отиде до тоалетната, облекчи се и наплиска лицето си със студена вода. Погледна се в огледалото и внимателно докосна червената ивица на врата си. „Майчице, помисли си той, това копеле Трангх добре ме е наредило.“

Когато мислеше за военната си служба, той се сещаше не за Виетнам, макар да беше прекарал там три четвърти от нея, а за Камбоджа. Зоната на здрача, както шеговито я наричаха в онези дни,

когато се ширеха слуховете за американски тайни формирования, прекосяващи границата на тази неутрална страна. *Ей там отпред е граничният стълб. Току-що влязохме в... Камбоджа.*

Той излезе от тясното, задушавашо пространство. Чуваше неравното си дишане, наподобяващо звуците на побъркан стенен часовник. Напъха се в икономичната седалка, изпълнен със завист към онези от първа и бизнес класа. Онези с парите. Полицайте, както бе добре известно, никога нямаха пари. Те имаха закона.

И в крайна сметка, запита се той, за какво беше всичко това? С него или без него всичко щеше да си върви така, както и досега. Щеше ли някой изобщо да забележи липсата му, докато се намираше във Франция? Той се загледа през плексигласовото стъкло навън в нищото, в сивата, мокра и студена безкрайност, която го разделяше от всичко на този свят.

За него законът винаги беше стоял над всичко останало, над личните интереси, дори над семейството. Но внезапната смърт на Дом го бе принудила, да влезе в конфликт със своята подредена вселена. След загубата на брат си, той се чувстваше все по-откъснат от ежедневните задължения, които трябваше да изпълнява от сутрин до вечер, за да осигури спазването на закона поне върху малкото парче, за което отговаряше.

Сега законът представляваше за Сийв едно отвлечено понятие, принижено до онова презряно и безсилно положение, в което се намираше по време на войната. Законът не беше запазил живота на Доминик. Дори по-лошо, изправен пред факта на неговата смърт, той не можеше да стори нищо повече освен да се замотава в собствената си мудност.

Колко тромав инструмент се бе оказал законът! Той беше не само безполезен — той пречеше.

Сийв отново се върна към доклада. Едно листче, захванато с кламер, привлече вниманието му като магнит. Кристофър Хей беше напуснал страната преди няколко дни, за да прибере тялото на брат си Тери, умрял в някакъв град на име Турет-сюр-Лу. Не бе споменал причината за смъртта на брат си, но бе дал адрес, на който можеше да бъде намерен и то в същия град като адреса на листчето, което Ал де Кордия бе предал на Дом. Адресът на Сутан Сирик, под чието име брат му беше написал „Спасена?“.

Главата на Сийв се замая от заплетените факти. Тери Хей, с когото бяха служили във Виетнам, умира почти по същото време, когато е убит Дом. Това става във Франция и в момента брат му Крис се намира в хотел „Негреско“ в Ница, където е отишъл, за да прибере тялото му. Дом и Де Кордия са убити от вьетнамеца Трангх, който се опитва да убие и самия него.

Как е умрял Тери Хей? При автомобилна катастрофа? От сърдечен пристъп? При злополука в планината? Или е бил убит? Дали Трангх се е добрал и до него? И ако е така, защо?

Какво, по дяволите ставаше?

Сийв изкашля кървава хрчка в носната си кърпа и затвори за миг очи от пулсиращата болка в главата си. Помисли си за Тери Хей — странен, затворен тип, опасен, когато се налагаше, мъчен за опознаване. Сийв го харесваше и уважаваше. Съжаляваше, че е мъртъв. Интересно що за човек беше брат му Кристофър. Сийв отвори очи и като мобилизира силите си, зачете наново полицейския доклад за Аликс Лейн.

Не беше ли чувал и по друг повод името Кристофър Хей? Да, разбира се. Той и Аликс Лейн бяха главните противници по делото Маркърс Гейбъл. Тогава в участъка се градяха различни предположения относно вината на Гейбъл. Всъщност, през последните седмици на делото това беше едва ли не единствената тема за разговор между полицаите.

Сийв си спомняше, че Кристофър Хей вдигна голям шум около това, че Гейбъл е ветеран от Виетнам, въпреки потенциалната опасност този факт да бъде обърнат срещу него. Сега той си помисли защо ли помощничката на окръжния прокурор не го беше атакувала по същата линия, като изтъкне, че по време на война човек свиква да убива, научава безброй начини да слага край на човешкия живот. Но от друга страна, след като Гейбъл беше такъв герой, с медали и прочее, Аликс Лейн вероятно би поела твърде голям риск, ако се бе опитала да използва това като основа на обвинението си. Все пак колко ветерани от Виетнам са били изправяни пред съда?

Сийв се загледа през прозореца и остави очите си да отпочинат. Трангх. Във Виетнам. Образът на Трангх го преследваше неотстъпно и всеки път, когато го виждаше, вьетнамецът се намирал до Върджил.

По онова време двамата бяха неразделни; може би помежду им и сега съществувахе някаква връзка. Трангх и Върджил.

Когато затвори очи, пред погледа му затанцуваха „апсара“ — огромните каменни лица на Вишну и Буда в делтата на религиите — там, където си даваха среща хиндуизмът и будизмът. Усети мирис на кардамон и растителни изпарения, изпита отново ужаса да се намира в обкръжението на Червените кхмери, докато наблизко се сключваше сделка от неизвестно естество.

Сделката на Върджил. В сянката винаги стоеше Върджил и даваше нарежданията.

Той реши веднага щом кацне да се обади на Даяна и да ѝ каже да провери военното досие на Върджил. Неговото истинско име беше Арнолд Тот. Сийв, който още тогава беше полицай, го беше проверил, макар че се съмняваше самият Върджил да е разбрал за това.

Знаеше, че се превръща в типичен детектив параноик, който вижда заговор във всяка сянка, но това не го тревожеше — Даяна така или иначе вече го смяташе за побъркан.

„Нарушаваш всички правила, на които някога си ме учил“, му беше казала тя. „Не ги нарушавам, ѝ отвърна тогава Сийв. Само ги нагаждам.“ Но той бе видял израза в нейните очи и премълчания отговор. „Между двете няма голяма разлика.“

„Но боже мой, та тук става въпрос за Дом, помисли си Сийв. За единствения ми брат. Ако аз не се погрижа той да получи справедливост, кой тогава?“

Крис отвори очи и се загледа в преплетените листа на маслиновото дърво. Чувстваше до себе си топлината от тялото на Сутан. Въздухът беше пропит с тежката миризма на секс. Но ароматът на лято и слънце продължаваше да се усеща, остър и характерен като пушек от дърва.

— Ето какво се получава — каза той, — когато се любиш с някой, когото не си се надявал да видиш отново.

— Какво?

— Прилича на сън. Струва ти се, че въобще не се е случвало, а е било само плод на твоя копнеж. Сякаш е станало в твоето съзнание, в спомените ти, а не с участието на твоето тяло.

Дланта ѝ погали влажната му плът.

— Това прилича ли ти на спомен?

— Прилича ми — отвърна Крис — на лято и пушек от дърва. — Той огледа мирната местност наоколо и отново изпита усещането, че е изминал огромно разстояние, за да дойде до тук, много повече от четирите хиляди мили, които разделяха Ню Йорк от Ванс.

Тя обърна лицето му към себе си и го целуна по устните.

— Никога не съм мислила, че ще те видя отново. — След това се отдръпна назад и видя самовглъбения му поглед. — За какво мислиш?

— За „Гората от мечове“ — каза той. — Възможно ли е тя наистина да съществува? Какво е накарало Тери да посвети целия си живот на търсенето ѝ? Кое я прави толкова ценна? Ти казваш, че онзи, който я притежава, ще може да управлява всички опиумни вождове от платото Шан. Трудно ми е да го повярвам, като имам предвид това, което знам за положението в този район. Преди всичко, те ще трябва да се обединят, а аз мисля, че няма сила на земята, която да може да стори това.

— В такъв случай, изглежда, ще трябва да ти разкажа малко повече за „Prey Dauw“ — каза Сутан.

Тя се облече. Очевидно, поне засега идилията им беше свършила и бе дошло време отново да се заловят да търсят отговор на въпросите в какво е бил замесен Тери и кой го е убил.

— „Гората от мечове“ е древен талисман, който би дал в ръцете на своя притежател практически безпределна власт. Според легендата, първоначално „Prey Dauw“ била изработена от Махагири — тхеравадански монах отстъпник, живял преди много векове. Той бил аскет и написал „Муй Пуан“ — религиозно съчинение, което проповядвало толкова радикални и ревизионистични принципи, че незабавно било забранено. Останалите монаси отлъчили Махагири. Чрез написването на тази книга, която представлявала своеобразно „абхидхама“, или ново тълкувание на учението на Буда, той всъщност се самообявявал за бодхисатва, тоест за бъдещ Буда. Това вече било нетърпимо. Изгнанието било най-суровата мярка, която монасите можели да му наложат. В безлюдните, брулени от ветровете планини, където се заселил, Махагири сключил договор с Равана, главния демон в нашата религия. Равана от дълго време търсел начин да подкопае учението на Буда и ето че най-сетне му се удавала такава възможност.

Като използвал кръвта на Равана, Махагири изработил „Гората от мечове“. След това двамата я заровили. Според преданието трите оръжия трябвало да прекарат трийсет века в земята, за да добият пълната си мощ.

— Защо написването на „Муй Пуан“ е представлявало такава опасност? — попита Крис. Вече облечени, те се запътиха покрай водопада по посока на Турет-сюр-Лу.

— Тхераваданските будисти вярват в трийсет и една отделни плоскости на съществуване. Докато според „Муй Пуан“ само адът включва хиляда плоскости, населени с дяволи, демони и лъже бодхисатви.

— Е, и?

— В книгата се говори и за „Гората от мечове“. С нейна помощ човек може да отвори хилядата ада и да пусне на земята пълчища демони, затворени в тях.

— Но както ти сама каза, всичко това е само една легенда.

Тя кимна с глава.

— Така мислех и аз. Докато не стана ясно, че „Prey Dauw“ наистина съществува.

Крис се усмихна на напрежението, с което Сутан разказваше тази чудновата измислица.

— Да не би да вярваш, че някой наистина може да използва този меч, за да пусне в нашия свят милиони будистки дяволи?

Сутан не обърна внимание на тона му.

— Напротив — каза тя. — Вярвам, че това вече е станало.

— Сигурно се шегуваш. Не може да приемаш на сериозно тези религиозни дивотии.

— Искам да ме разбереш правилно — отвърна тя. — Аз вярвам в злите сили — дяволи, демони и лъже бодхисатви. Търговията с наркотици съществува. Тя носи милиони долари на онези, които контролират отглеждането на опиума, неговото рафиниране и разпространение. Тя също така им дава невероятна власт. Прибави към това ужасните мъки на наркоманите и ще получиш всички дяволи, демони и лъже бодхисатви в хилядата ада на „Муй Пуан“. Но някои вярват в тези злини в буквалния смисъл и това са най-вече хората, които владеят търговията с опиум в бирманската част на Златния триъгълник. А именно те са от значение. Ако „Гората от мечове“

съществува — а аз съм убедена, че това е така, то силата ѝ се дължи преди всичко на тяхната вяра в нея.

Вече бяха отминали ревящия водопад и пред тях се откриха покрайнините на градчето — странноприемницата, една мелница и стара преса за добив на зехтин. В сухия прахоляк се ровеха кокошки.

— Много е важно да разбереш едно — каза Сутан. — Шан не прилича на никое друго място на земята. В него е събрана голяма сила — както духовна, така и създадена от човека. Повярвай ми, там няма нищо невъзможно за онзи, който притежава „Prey Dauw“.

— Което отново ни връща към Тери — каза Крис. — За какво му е била една трета от „Гората от мечове“?

— Нали вече ти казах...

— Тери не може да бъде замесен в търговия с наркотици. Прекалено гнусно и жалко е, за да го повярвам.

— Страхувам се, че това дали вярваш, или не няма да промени нещата. Можеш ли да намериш някакво друго обяснение? Тери отчаяно се е опитвал да скрие нещо с огромна стойност. Написал ти е картичка. Само нещо изключително важно би могло да го накара да те потърси след десет години мълчание. И това е била „Вратата към нощта“.

— Има нещо друго, което ме притеснява — каза Крис. — Ако е трябвало толкова спешно да се свърже с мен, защо просто не е вдигнал телефона да ми се обади?

— Изтекло е толкова време. — Сутан сви рамене. — Раздялата ви е била изпълнена с твърде много вражда. Трудно е човек да забрави това. Както и да го погледне в очите.

— Но ти сама каза, че се намирал в отчаяно положение. — Крис поклати глава. — Не разбирам защо от всички средства за комуникация, на които е можел да се спре, е избрал именно пощенската картичка. Тя е бавна, неефективна, а може и да се загуби по пътя. — Той я извади от джоба си. — Впрочем, тя дори няма марка.

— Вярно — каза Сутан. — Не го бях забелязала. Странно, наистина.

Крис продължаваше да върти картичката в ръцете си.

— Не ми е ясно какво толкова особено може да има в една картичка. Само туристите ги купуват.

В този момент те изкачиха едно малко възвишение и пред погледа им се издигна Турет-сюр-Лу. Пламнал в лъчите на следобедното слънце, той наподобяваше митичен замък като Камелот или Авалон.

Крис отмести очи от крепостта към малкото картонче в ръката си и видя същата гледка в миниатюра, пленена от фотообектива. Адреналинът нахлу във вените му.

— Ето го! — извика той, като държеше картичката високо пред себе си. — Виж, Сутан. Погледни! Турет-сюр-Лу! — Той се изсмя в изуменото й лице. — Не разбираш ли? Картичката, която Тери ми е оставил, не е обикновена. Тя е *илюстрирана*. И на нея е изобразен Турет. — Крис я хвана за ръка и затича по билото към града. — Ето къде е скрил „La Porte à la Nuit“! В Турет-сюр-Лу!

Мабюс беше пленник. Някога той бе войник, сражаващ се на родна земя, която нашествениците бяха направили чужда. Със завръщането си във Франция според своята собствена преценка той бе нахлузил нови окови. Но това беше плен, който имаше за цел да го освободи. Сега вече не знаеше дали това действително ще стане, но този път му беше наложен и той трябваше да продължи да го следва до края.

Този затвор съвсем не приличаше на предишния, където слънцето сякаш беше привързано към върховете на дърветата, а неговите клепачи бяха подпрени с клечки и той бе принуден да гледа в него, докато огненото му ядро се отпечатваше завинаги в мозъка му.

Мабюс седеше в колата си пред летището в Ница и гледаше потока от превозни средства, великолепия марш от изваян хром, проблясващ под късното следобедно слънце. Представи си как тези бързо носещи се ленти разцъфват като огромни екзотични цветя от сблъсъка на катастрофата. В съзнанието му като с магическа пръчица изникваха вкочаняващите крайници, бели и гладки, проснати върху облицованите с кожа волани, главите, подадени през разбитите предни стъкла с проблясващи в косите им стъкълца и кръв, тесните поли, запретнати високо над хладни бедра, разкриващи еротични сенки в хлътнала копринена повърхност. Слънцето, което сега искреше и танцуваше, отразявано в редиците автомобили, беше винаги с него в

онези дни, в дъжда, когато сиво-зелените облаци надвисваха над дърветата, нощем в килията, когато мракът бе така плътен, че той имаше чувството, че е погребан в земята.

В тъпото си самодоволство мъчителите му се бяха погрижили за неговия затвор така, че той бе лишен от място за спане и от място, където да облекчи нуждите си. Моряха го с глад, биеха го, уринираха върху него, караха го да яде животински испражнения, но не го пречупиха.

Остана в ръцете им осемнайсет месеца. Можеха да бъдат и осемнайсет години или осемнайсет минути — всичко зависеше от това дали ще съумееш да направиш времето свой приятел, или ще му позволиш да бъде твой враг. Когато отвсякъде си заобиколен от врагове, нямаш друг избор, освен да превърнеш в свои приятели черния мрак, отвратителната светлина.

Мабюс се беше оттеглил в скривалище, древно като кехлибар, където нито звук, нито образ, нито някаква човешка емоция можеха да нарушат неизбежната тишина на времето. Беше се научил да си служи с времето така, както може би други използваха книгите и опита, за да се сдобият със знания. Защото за него смъртта вече не представляваше край, нито начало — тя бе по-скоро негов съюзник. А и в крайна сметка смъртта беше просто сестра на времето.

Спомняше си периода, когато все още не се бе научил да управлява времето и смъртта.

— Сунята казва, че светът е обхванат от грях — говореше неговият разпитвач в пълния мрак на килията, където неизменно го завличаха, след като слънцето беше дамгосало очите му. — И все пак писанията гласят, че, което е грях, е също така и мъдрост.

Мабюс помнеше усещането, когато разпитвачът обикаляше край него като спътник около земята. Беше като желанието да се почешеш с вързани ръце.

— Нашата мъдрост — продължаваше разпитвачът, — или поточно мъдростта на дедите ни, повелява да гасим Тройния огън на Желанието, Враждебността и Заблудата. Но аз съм Кама-Мара, Любов и Смърт, магьосникът на Заблудата. — Мабюс знаеше, че Кама-Мара е бил последният противник на Сидхартха, бъдещия Буда, изпратен да го изкушава, докато той лежи под дървото Бо. — Чрез потушаването на всички огънове, които ни движат — каза разпитвачът, — ние

достигахме Нирвана. Ако не искаме нищо, ние преставаме да се нуждаем. А ако не се нуждаем, истинската същност на вселената се разгръща пред просветления ни взор. — Той продължаваше да кръжи около Мабюс като тигър около своята жертва. — Но ти все още искаш. Все още желаш. И докато това е така, аз знам, че ще спечеля. Знам, че в крайна сметка ще ми кажеш всичко, което имаш в главата си.

Мабюс му вярваше, нямаше причина да не му вярва. Но там, някъде на границата между бодърстването и съня, където съзнанието мъждука, а духът набира сила, той бе посетен от свита на кълбо змия. Плоската ѝ, мазно лъщяща глава се повдигна и тя го погледна. Раздвоеният ѝ език се стрелна навън.

— Какво е онова, което искаш? — попита тя с глас, който не беше човешки. — Какво е онова, което желаш.

И Мабюс, който разбра, че пред него стои бог или богоподобно същество, отвърна:

— В мен гори омраза, която е утайката на моя грях. Усещам леден вятър в сърцето си. Искам да пречистя своята душа.

Змията се плъзна и обви пръстените си около тялото му.

— Покажи ми я и аз ще я пречистя — каза тя.

— Но точно това е ужасният ми срам — рече Мабюс. — Аз я търся, но не мога да я открия.

Триъгълната глава се поклати пред лицето му, раздвоеният език докосна върха на носа му.

— Направих както ти пожела — каза змията.

Без да откъсва поглед от виещата се хромова лента, Мабюс прекоси площада пред летището, отиде до един телефон и пхна пластмасовата си карта в процепа. Набра някакъв номер, след това личния си код. Докато слушаше сигнала, усещаше как се изпълва от звуците и образите на Ница.

Заговори щом чу в слушалката познатия глас, който го караше да мисли за оризови полета, джунгли и падащ като завеса напалм.

— Върнах се — каза той. — Доминик Гуарда е мъртъв, но брат му Сийв не е. Полицията беше твърде наблизко. Колкото до Кристофър Хей, намеси се някаква жена. Да, още е жив.

След това, както винаги, изслуша новите нареждания. Накрая затвори телефона и повтори всичко отначало, като този път набра друг номер. Поздрави Мило и се заслуша. Тъмните очила предпазваха очите му от ослепителните лъчи на слънцето.

— Турет? — попита той. — Сигурен ли сте? — Миг по-късно кимна с глава. — Да. Разбирам напълно.

Мабюс се върна при колата си, качи се и потегли на север, към планините, които го очакваха.

— Трябва ми жена — каза Мън.

— Лесна работа — отговори Могок.

— Не каква да е жена — предупреди го Мън. — Трябва ми изключителна жена.

— И смяташ, че това ще представлява някаква трудност за мен?

— В никакъв случай. Просто се старая да бъда максимално ясен.

Могок се засмя и рубинът, вграден в зъба му, светна като пламък. Могок обичаше да се смее не само защото беше весел по природа, но и заради възможността да излага по този начин на показ великолепния си рубин. Откакто генерал Киу беше убил Ма Линг, той нямаше твърде много поводи за смях, което предизвикваше у него чувство на празнота. Мина му през ума, че е дяволски хубаво човек да се засмее отново. Дори само заради това беше благодарен на Мън.

— Имам едно момиче наум — каза той. — Баща ѝ ми е задължен. Тъкмо сега сключва голяма парична сделка с адмирал Джъмбо, тъй че ще направи всичко, за което го помоля.

— Давай я — съгласи се Мън.

Когато след двайсетина минути се появи отново, Могок теглеше след себе си младо момиче. Може би беше на четиринайсет години, макар че лесно би могла да е и по-млада, прецени Мън. Толкова по-добре, помисли си той. Беше наистина красива, с тъмни, загадъчни очи, дълга, изящна шия и възхитително буйна коса.

— Става — каза Мън, прикривайки задоволството си под маска на безразличие. Не беше благоразумно Могок да разбере колко добре се е справил, защото в такъв случай щеше да поиска отплата. Мън, който бе отраснал в Азия, беше научен никога да не плаща, ако може да накара другия да повярва, че му го дължи.

— Какво смяташ да правиш? — попита Могок, като го гледаше как обикаля около момичето.

— Да пусна искра — отвърна Мън, — за да видя кой ще се подпали. — Той я сложи да седне и ѝ поднесе чай, а след това и храна. Тя ядеше лакомо и без преструвки, като малко зверче. Когато засити глада си, Мън вдигна приборите и започна да разкрива пред нея своите тайни. Каза ѝ, че се намира тук не като търговец със сълзите на мака, както мислят всички, а като агент на китайските комунисти.

Напоследък били разтревожени от количеството хора и оръжие, струпани от генерал Киу, и решили да предприемат масирана атака срещу Десети сектор, за да освободят веднъж завинаги територията от опиумния вожд. Самият Мън бил нещо като разузнавач, изпратен да открие слабите места по границата на сектора.

Когато свърши, той накара момичето да повтори целия му разказ. Тя не беше пропуснала нито дума. Тогава Мън я изпрати да сее слуха сред останалите жени в лагера на адмирал Джъмбо, като знаеше, че не след дълго мъчителните подробности от неговата „тайна“ ще стигнат и до ушите на предателя, който и да е той. В края на краищата, слуховете и клюките несъмнено бяха сред неговите основни източници на информация.

— Сега — каза Мън, когато отново бяха сами, — не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

Могок извади глинена лула и натъпка малката ѝ чашка с черна, лепкава смес. После я запали, всмукна дълбоко няколко пъти и я подаде на Мън. Обгърна ги мъгла, във въздуха се понесоха причудливи форми. Двамата мъже пушиха дълго, затвърдявайки своето приятелство по начин, който само азиатци могат да разберат.

Аликс плачеше.

*„Някога бях войник
и се бих сред непознати пясъци за теб.“*

Стиховете на една песен, която помнеше много отдавна, се носеха в ехтящата тишина на съзнанието ѝ. След като бе лишена от

глас и движение, то се беше превърнало в огромна сцена, върху която като по вълшебство изникваха нейните спомени. Нямаше настояще, нито бъдеще, а само минало, което пълната липса на храна за сетивата ѝ правеше болезнено осезаемо. Цялото и съществуване се беше свело до електрическите импулси на собствения ѝ мозък.

Дали затова бе извлякла от паметта си своето бягство от дома, обичта към дядо си, Съркълвилското тиквено шоу? Затова ли повече от всичко на света искаше да се върне отново в Съркълвил? Впрочем, какво ли чак толкова имаше там? Просто купчина стари къщи, прашни улици и хора с воднисти очи.

*„Някога бях любовник
и те търсех на дъното на твоите очи.“*

Но тя вече знаеше отговора. Той се криеше не в самия Съркълвил, а в онова, което градът означаваше за нея — свободата. У дома при своите родители тя се чувстваше затворена в смрадния мехур на вечните им кавги и алкохолизма на баща си.

Съркълвил бе всичко, което я правеше щастлива. Времето така летеше, че сякаш, едва успяла да се обърне, тя трябваше вече да си ходи. Вкъщи, където времето тегнеше като оловно наметало върху крехките ѝ рамене, атмосферата бе тъй смразяваща, че всеки ден се превръщаше в цяло изпитание. Спомняше си как молеше приятелите си да ѝ се обаждат всяка сутрин и вечер преди лягане, за да се увери, че навън нормалният живот продължава да тече. Навън — като че ли живееше в затвор.

Именно тази загуба на сигурност в околния свят бе направила живота ѝ непоносим. Това беше затвор от най-коварен тип. Ето кое я накара да напусне дома си, да се омъжи за Дик. Дик, за когото сега проумя, че никога не е обичала. Дори не можеше да си обясни как е живяла с него. Единственото обяснение беше, че може би поне за известно време е имала нужда да пресъздаде затвора на своето детство, да се освободи от него напълно.

„А скоро ще дойде друг

и ще ти каже, че аз съм бил просто лъжа.“

Сега Дик се бе върнал, нежелан и неканен, и Аликс плачеше, защото искаше той да си отиде, а нямаше как да изрази желанието си. Беше затворена в болницата, цялата омотана в бинтове. Не можеше да говори, нито да се движи и с всеки изминал миг страхът ѝ нарастваше. Не само заради самата нея, макар и да се плашеше от това, че гласът ѝ все още не се бе възстановил. Основната ѝ тревога бе свързана с Дани. Не искаше синът ѝ да прекарва толкова време с Дик. Дани беше тъй доверчив, тъй открит. Един Господ знае с какви глупости щеше да му напълни Дик главата. Тя искаше единствено да предпази сина си, а ето че лежеше безпомощна, изпълнена със страх, че никога няма да може да говори отново, че кариерата ѝ като адвокат е приключена. Колко бързо можеше да те съсипе животът. Не беше ли само преди няколко дни здрава, независима, уверена в собствените си сили? Или може би това е било само илюзия? Вече не знаеше. Чувстваше се като пътник, чакащ автобус, който никога няма да дойде. Усещането ѝ за реалност се бе изкривило, образите и случките бяха придобили преувеличени, заплашителни размери, сякаш наблюдаваше всичко през криви огледала.

Времето пълзеше бавно, почти замряло. То бе нейният неизменен спътник, както когато беше малка. През деня ѝ се надсмиваше със своята мудност, а нощем я подмяташе будна и плувнала в пот. Намираще отдих единствено в спомените, но скоро и те се превърнаха в източник на мъчения, съживяващи онова, което бе изгубила и никога нямаше да има отново.

О, Господи, къде беше сега Кристофър? Как искаше да е с нея, да знае, че той бди над нея и Дани. Но това не беше Съркълвил, а дядо ѝ отдавна бе мъртъв. Този род закрила си беше отишла завинаги.

Но съзнанието за това не можеше да я спре да се стреми към нея с цялата си душа.

„Къде си, Кристофър? Ще се върнеш ли скоро у дома?“

*„И понякога се питам
тъй, просто за миг,
ще си спомниш ли нявга за мен.“*

— В действителност — обърна се Крис към Сутан — брат ми никога не е възнамерявал да изпраща тази картичка.

— Тогава какво...

Слънцето вече се беше скрило от тесните улички на Турет-сюр-Лу и каменните фасади на къщите тънеха в измамен полумрак. Калдъръмът изглеждаше черен като нощ.

— Това е била своеобразна застраховка за него — каза Крис — и завещание за мен.

Сутан го изгледа.

— Да не искаш да кажеш, че е знаел, че ще умре?

Край тях със смях и викове преминаха деца, прибиращи се от училище. Чантите подскачаха на гърбовете им, докато тичаха надолу по стръмно виещата се улица.

— Не съвсем — отвърна той. — Но предвид опасността, в която, изглежда, се е намирал, мисля, че е допускал тази възможност. Разбираш ли, той е знаел, че ако умре, тя ще стигне до мен. Или ти си щяла да ми я предадеш, както и стана, или полицията.

От прага на една отворена врата майка викаше дъщеря си, във въздуха се носеше апетитен аромат на прясно изпечен ябълков сладкиш. Докато минаваха покрай нея, пред погледите им се откри величественият водопад, от който бяха дошли, облян в светлина.

— Като момчета и двамата бяхме луди по главоблъсканиците. Тери обичаше една игра, наречена Лабиринт. Особено му допадаше да ме бие на нея. Аз, от друга страна, предпочитам загадките, изискващи повече мислене, например криптограмите. Постоянно му оставях шифровани бележки и той се побъркваше, докато ги разчете.

Водопадът, вече наполовина в сянка, бе придобил странен, почти зловещ вид, сякаш невъзможността да се видят ясно дълбините му пораждаше чувство за надвиснала опасност.

— Значи тази картичка представлява ребус — каза Сутан.

— Да — кимна Крис. — Може и така да се каже.

— Но в такъв случай къде в Турет е скрита „Вратата към нощта“? Не виждам каквото и да било указание върху картичката.

— И не би трябвало — отвърна Крис, като разглеждаше внимателно двете ѝ страни. — Защото ако ти можеше да го видиш,

другите също щяха да могат, а Тери не би поел този риск. — Върху снимката нямаше никакви знаци, никоя от буквите на обратната страна не се отличаваше с нещо.

— Остава открит и въпросът какво е смятал да добави в послеписа — каза тя.

Крис спря погледа си върху буквите „P. S.“ и се усмихна.

— Точно така. Има ли наблизо магазин за играчки?

— Да. Мисля, че беше ето там.

Сутан го изгледа с недоумение и го поведе след себе си. Свиха наляво, после още веднъж. Докато вървяха, тя от време на време хвърляше поглед към витрините, но изложените стоки като че ли не я интересуваха особено. Улицата неочаквано започна да се изкачва и вляво от тях се показва магазинче за ръчно изработени детски играчки и дрехи. Те влязоха вътре.

— Bonjour.

Продавачката, едра около петдесетгодишна жена с бирено лице, им се усмихваше от своето място в ъгъла.

— Bonjour, madame — отвърна Крис.

Той огледа рафтовете с ризки, панталонки, палтенца, плюшени животни и порцеланови кукли.

Сутан, която непрестанно се озърташе през рамо по посока на отворената врата към улицата, попита:

— Какво търсим?

— Не знам. Но каквото и да е, тук го няма. — Когато излязоха отново на тясната уличка, той ѝ каза: — Преди години, когато мръсните думи бяха забранени и поради това интересни, аз си измислих условно съкращение за тази, която ме възбуждаше най-много. Използвах я вкъщи пред нашите и Тери беше единственият, който знаеше значението ѝ. Казвах „P. S.“, когато имах предвид „пуси“^[14].

— Значи това „P. S.“ на картичката въобще не означава послепис?

— Да.

— А тогава какво?

— Това е американски сленг — засмя се Крис и ѝ обясни значението. Недоумението на Сутан се усили.

— Не ми е ясно какво общо има между тази дума и мястото, където Тери би могъл да скрие кинжала.

— Доколкото познавам Тери, във всички случаи ще се окаже някаква шега — каза той. Странно, но докато разгадаваше смисъла на картичката, докато се занимаваше с издирването на този талисман, в чието съществуване дори не вярваше, Крис се чувстваше по-близък с брат си, отколкото когато и да било, докато Тери беше жив. Това го правеше едновременно радостен и тъжен. Радостен, че въобще е способен на подобни чувства, и тъжен, защото Тери вече го нямаше, за да ги сподели.

Това усещане за близост безспорно се коренеше донякъде в съзнанието, че всичко е било направено с мисълта за него. Тери оставяше своето дело в ръцете му, сякаш Крис бе единственият човек, на когото би могъл да повери онова, което беше започнал.

Но в какво точно се състоеше то? С приближаването си към решението на загадката и откриването на „Вратата към нощта“, Крис изпитваше известен страх. Ами ако Сутан имаше право и Тери действително е бил замесен в търговията с наркотици? Но защо? Заради парите? Крис знаеше, че той никога не им бе отдавал голямо значение, иначе щеше да остане край баща си и да се включи в многомилионния семеен бизнес — внос и износ на едро.

Какво друго би могло да му даде управлението на търговията с опиум? Според думите на Сутан, то означава богатство и... власт. Но защо един човек, който се стреми към власт, ще отива с такава готовност на война? Ще убива, ще рискува самият той да бъде осакатен или убит?

И в този момент Крис си спомни какво беше казал Маркърс Гейбъл за войната: „Всичко е въпрос на сила — който успя да разбере, че войната в основата си е анархия и обърна това в своя полза, оцеля. Всички други загинаха по един или друг начин.“

Тери беше оцелял от войната. Нещо повече, той бе преуспял. Означаваше ли това, че Виетнам бе деформирал и неговата нравственост като тази на Маркърс Гейбъл? Нима изпепеляващият му дъх е могъл да унищожи всичко добро и честно, което човек носи у себе си?

Средновековният град, под чиито стени бе застанал, му напомни за една по-проста, но не по-малко жестока епоха. По гърба му

пропълзя ужасен страх, който заплашваше да го парализира. Не само за Тери — заради онова, в което той може би се бе превърнал, но и за самия себе си. Като следваше пътеката, начертана за него от мъртвия му брат, не подлагаше ли на изпитание своята собствена нравственост? Какво щеше да прави, когато „Вратата към нощта“, се окажеше в ръцете му? Ами ако се наложеше, за да разбере какво се е случило с Тери, самият той да...

Да какво?

Крис нямаше понятие, но предчувстваше, че намирането на „Вратата към нощта“ само по себе си не представлява никакъв завършек. Къде щеше да го отведе? Какво ставаше с него? Той имаше ясното усещане, че излиза от един живот и прекрачва в друг; страхът му донякъде отстъпваше пред острото чувство на очакване, сякаш цял живот бе вървял точно към този момент.

— Крис?

— Какво?

— Добре ли си? — Сутан го стискаше за лакътя. — Погледът ти беше празен като на ей онази черна котка там.

— Просто се бях за... — Той внезапно млъкна. Откри, че гледа право в една витрина, драпирана с черно кадифе. В средата ѝ имаше женски арлекин в червено-бял костюм. Главата на куклата беше килната на една страна. Ръцете ѝ бяха вдигнати нагоре, а краката, обути във високи ботуши, привидно се движеха, така че в цялата ѝ поза имаше усещане за полет. Зад гърба ѝ дяволът, разтворил широко ръце, се готвеше да я загърне в черната си пелерина.

— Крис?

— Чакай малко. — Той не откъсваше поглед от стъклената сълза, прикрепена върху маската на червени и бели ромбове. А зад маската... не бяха ли това мустаци, не се ли виждаше тъмна козина? И триъгълни котешки уши! Котаракът в чизми^[15], но в женски вариант!

— Какво е това тук? — попита той.

— Художествена галерия — каза Сутан. — Известни са с марионетките си. Нали са прекрасни?

Крис се засмя, загледан във витрината.

— Готов съм да се обзаложа, че една от тях е много повече от това.

Вътре, в началото на стълбището, марионетка на благородник в средновековни дрехи ги изгледа с превъзходно възпроизведената си глава на петел. Крис се готвеше да слезе по стъпалата към галерията, когато Сутан го хвана за ръката.

— Ще изляза за малко навън. — В очите ѝ се четеше безпокойство.

— Защо, какво има?

— Искам да проверя нещо. Колкото и невероятно да изглежда, някой може да ни е проследил.

— Ще дойда с теб.

— Точно това не бива да правиш — каза бързо тя. — Моля те. Знам какво говоря. Освен това, ако „Вратата към нощта“ е тук, ти трябва да я пазиш. — Сутан се засмя. — Не се тревожи. Умея да се грижа за себе си.

— Какво означава това?

— Не се боя от никого — каза тя сериозно. После му се усмихна едва забележимо. — Хайде, не се противи толкова. И ти си със същите старомодни разбирания като Тери.

Всичко това не му се нравеше, но в думите на Сутан имаше смисъл, особено след като Тери бе стигнал до такива крайности, за да скрие „Вратата към нощта“.

— Добре — каза той. — Но нека поне се уговорим да се срещнем някъде.

— Защо не в църквата? — предложи тя. — Подходящо място, не намираш ли?

Когато се спусна по стълбите в добре осветената галерия, той забеляза, че всички марионетки представляват човешки фигури с глави на животни. Имаше развеселен папагал, страховит бухал, прасе с алчен поглед. Но единствената котка беше куклата на витрината.

Стените бяха покрити с картини от двама или трима съвременни художници. Всички бяха нарисувани с маслени бои и със своите богати орнаменти и наситени тонове му напомняха персийски килими. Изображенията бяха сочни, привлекателни, чувствени.

Посрещна го мъж на средна възраст. Освен тях двамата в галерията нямаше никой.

— Бих искал да ви попитам за палячото на витрината — каза Крис.

— А, палячото и дяволът не са направени от мен и моя съдружник — отвърна собственикът. — Боя се, че това е всичко, което мога да ви кажа. Майсторът на тези марионетки пожела само да ги изложи при нас, но не и да ги продава. — Той се усмихна и махна с ръка. — Може би ще ви интересува моят папагал, или пък бухалът?

— Интересува ме палячото. Мога ли по някакъв начин да се свържа с майстора?

— Вижте, ние по принцип не...

— Моля ви — каза Крис. — Важно е...

Мъжът се вгледа внимателно в него, сякаш го премерваше или преценяваше колко струва. След това кимна и изчезна зад черната кадифена завеса в ъгъла на галерията, където беше бюрото му.

Крис остана сам сред изящно изработените марионетки в средновековни одежди. Бухалът, надут и мрачен, стоеше безмълвно, но папагалът сякаш а-ха и щеше да издаде някаква неприлична тайна.

Завесата прошумоля и той се обърна, като очакваше отново да види собственика. Но вместо това се оказа лице в лице със слаб, блед човек, чиито очи изглеждаха мътни през очилата с широки, черни рамки.

— С какво мога да ви помогна, мосю?

— Вие ли направихте Котарака в чизми?

— Да, мосю, аз съм майсторът. Казвам се мосю Аспрей. Но тази марионетка не се продава. Ако желаете същата, ще ви струва...

— Искам тази — каза Крис.

— Извинете, мосю, но вече ви казах...

— Аз съм Крис Хей. Братът на Тери Хей. Куклата е поръчана от него, нали?

Промяната в лицето на човека беше удивителна. Светлите му очи, така воднисти преди малко, станаха остри и проникателни.

— Може би имате да ми покажете нещо?

Крис извади картичката.

— Пи Ес — каза той.

— Чудесно — кимна с глава мосю Аспрей. — Документът за прехвърляне. Сега вече можем да продължим.

— ... тив... ети... ни... ре...

— Merde, не можеш ли да го направиш по-ясно?

— Съжалявам. — Пръстите на техника заиграха по плъзгачите и ключовете на пулта. — Някъде в стаята трябва да има електромагнитен източник. Когато се обърнат в определена посока, към вратата, бих казал, се получава ужасна загуба на звука — около петстотин херца.

— Просто го усили до края — каза Мило, седнал на ръба на стола си. Ставаше дума за отрязъка от разговора между Логрази и неговия неизвестен събеседник и Мило чувстваше как стомахът му се свива в очакване.

— Готово. — Техникът натисна един бутон и от високоговорителите се чу гласът на непознатия мъж:

— ... против намесата на трети страни. Вижте вредите, които ни причини Тери Хей. Вече знаем, че от гледна точка на сигурността тази работа вони.

— Опасявам се, че в случая нямаме друг избор — отговори Логрази през съскането на лентата и морето от шумове, породени от безбройните филтри, чрез които техникът бе усилил записа. Звучите, напомнящи дрънчене на прибори върху порцелан, станаха оглушителни и Мило се намръщи. Техникът припряно завъртя копчетата. — ... мислите, че можем да се включим в този бизнес просто защото на нас ни се иска. Ние имаме нужда от Мило. Само с помощта на неговата организация и влияние можем да пробием на тази територия. Той я познава по-добре, отколкото ние с вас можем дори да си представим. При това с премахването на Тери Хей ни осигури поле за действие, което доказва неговата ценност. Повярвайте ми, това е единственото разумно решение, с което разполагаме.

— Имам навика никога на никого да не вярвам — отговори гласът. — Ето защо тъкмо сега се прибирам от платото Шан. Когато Стария реши, че трябва да се завърна в светото братство, тъй да се каже, той ми даде ясно да разбере, че очаква от мен изцяло да се посветя на работата. Всъщност, моята собствена теория е, че Тери ви е изнудвал толкова безобразно, че на Стария просто му е дошло до гуша и това е бил основният му мотив да ме убеди да се върна.

— Но без Мило ние няма да имаме достъп до адмирал Джъмбо — настоя Логрази. — „Гората от мечове“ е у него и той сам ми обясни, че с нейна помощ може...

— Франк, вие не ме слушате. Аз бях в Бирма. Срегнах се с адмирал Джъмбо. И резултатът е, че ние сме в играта. В този момент „Белия тигър“ вече разполага с необходимата суровина.

Мило беше извън себе си от ярост. Нима си въобразяваха, че ще могат току-така да го отрежат? С кого си мислеха, че имат работа тия американски копелета, с някой аматьор като Тери Хей? В такъв случай ги очакваше горчива изненада. И какви бяха тези глупости за някаква сделка с адмирал Джъмбо? Мило познаваше положението твърде добре, за да повярва, че някой мафиотски тип може просто ей тъй да се изкачи до лагера и да получи стоката направо от източника, който самият той бе изградил с цената на години упорит труд.

Главата му бучеше. Въпросите без отговор ставаха прекалено много. Мило се стегна и даде знак на техника да пусне записа нататък.

— Господи — промълви Логрази от високоговорителите, — това, което се говори за вас, е вярно. Вие трябва да сте някакъв магьосник.

— Някога наистина ме наричаха така. Но можете да си запазите аплодисментите за друг път. Казвате, че „Гората от мечове“ е у Мило. Искам я; тя ще е възнаграждението ми за започването на операция „Белия тигър“. Вземете я от него. — Ролките на магнетофона спряха да се въртят. Техникът се хилеше доволно.

— Сега ясно ли беше?

— Достатъчно ясно, за да се чуе всяка дума — каза Мило, като се отърси от вцепенението си. Кой беше непознатият мъж? Този въпрос го докарваше до полуда.

Изведнъж усети как стомахът му се преобръща. Нещо, заседнало дълбоко в паметта му, се освободи и започна да се издига към повърхността. Магьосник. „Някога наистина ме наричаха така“, беше казал непознатият.

Преди много години в Индокитай той познаваше един мъж на име Магьосника. Но това не можеше да е същият човек. „Не, помисли си Мило. Изключено е.“ Извади снимките от чекмеджето, вгледа се за пореден път в чертите на холивудската звезда. Лицето на непознатия.

„Магьосникът. Невъзможно, повтаряше си той отново и отново, докато думата се превърна в молитва. Това е невъзможно. Аз не познавам този човек. Това не може да бъде Магьосника.“ Един фалшив катехизис, който се разпадаше пред лицето на ужаса, надигащ се в гърдите му.

Защото той вече усещаше как космите в основата на врата му започват да се надигат.

След като се раздели с Крис, Сутан излезе навън и без да се оглежда тръгна наляво. Пое надолу по една стръмна павирана уличка, зави надясно, след това още веднъж. Без да знае, тя следваше точно пътя, по който Тери бе стигнал до църквата „Света Богородица от Бенва“.

Son et lumiere, помисли си Сутан, докато навлизаше все по-дълбоко в сърцето на Турет — звукът и светлината са моите съюзници тук. Улиците бяха толкова тесни, че всеки звук се отразяваше от каменните фасади на сградите, а светлината, падаща косо върху стените, гравираше ясно очертани сенки. Като използваше и двете, тя можеше да следи движението на своя преследвач.

За пръв път бе забелязала отражението му в една витрина. Магазинът се намираше на ъгъл, така че широкото стъкло разкри като огледало цялата улица зад гърба ѝ. След това в магазина за играчки една сянка премина твърде бавно, а после се върна отново, за да не я изпусне от погледа си.

Кой я следеше? Във всеки случай, това не беше свещеникът от Льо Сафари. Може би някой по-високопоставен от него? Дали той си беше признал греховете, или бе запазил мълчание? По-скоро първото, предположи Сутан, след като не бе останала особено впечатлена от твърдостта на характера му.

Този, който вървеше по петите ѝ, беше азиатец, може би виетнамец и това я безпокоеше. Както бе казала и на Крис, по-рано тя се бе сблъсквала с враговете на своя братовчед. Предателството от страна на най-интимната му приятелка като че ли бе накарало Мън да се отпусне и това се бе отразило и на самата Сутан.

След убийството на неговата любовница тя сякаш полетя надолу по отвесната спирала на самообразата, чиято най-ниска точка беше опитът ѝ да сложи край на живота си. Това, че бе действала в отговор на нападението срещу Мън, нямаше значение. Стореното противоречеше на нейната вътрешна природа. И подобно на лудост, войната — или, по-точно, нейният отглас — се промъкна в живота ѝ и го преобърна изцяло.

Тери я бе спасил от самата нея. Без него досега положително щеше да е мъртва. Колко го бе обичала! Любовта към него, по-силна от всичко останало, и бе помогнала да се измъкне от състоянието на самоунищожение. Веднъж видяла затвора, който сама бе съградила, тя вече знаеше как да избегне стоманените му врати.

Сега Сутан отново видя мрачната цитадела, между чиито стени бе допряла ножа до сините вени на китките си, да се издига в съзнанието ѝ и разбра, че тук, в Турет е нейната карма. Смъртта на Тери, както и неговият земен път повеляваха това. Съдбата ѝ продължаваше да е преплетена с неговата така, сякаш той беше още жив.

Ехото я следваше припряно, караше я да ускорява крачка. Улицата, в която се намираше, беше изцяло потънала в сянка. От синкавата светлина появяваше хлад; тя сви рамене и потръпна.

Стигна до църквата „Света Богородица от Бенва“. Върху строгата ѝ надменна фасада каменните фигури, изобразяващи страданието и изкуплението на греховете, простираха сгърчени крайници, напомняха гротескните готически водоливници, при които излишъкът от емоция се доближава до физическа уродливост.

Някъде започна да бие часовник. Сутан се заслуша, опряла гръб в хладния камък. Долови шум от отдалечаващи се стъпки. Нямаше смисъл да стои на улицата, но продължаваше да чака, за да не остави у преследвача си и най-малкото съмнение за това къде отива.

Обърна се и се вмъкна в църквата през обкованата с желязо дъбова врата. Вътре усети как течението разрошва косите на тила ѝ, сякаш дъхът на Бога наистина се носеше тук.

Беше глухо и сумрачно освен там, където дебелите снопове прашна светлина пронизваха сводестите прозорци и падаха като савани върху каменния под.

Видя изгъркалия каменен купел; после следваше нефът. Вляво от нея, пред малък олтар, поставен в ниша в стената, блещукаха свеци. Там някой коленичеше, свел глава в молитва. По-нататък в неясната светлина се очертаваха редиците дървени пейки, водещи към великолепия главен олтар.

Въздухът тегнеше от аромата на тамян и молитви. Сутан мина покрай мраморната статуя на Света Богородица от Бенва, закрилницата на пътешествениците, след това — край изображенията на Дева Мария

и Христос на кръста. Толкова страдание, помисли си тя. Толкова кръв. Сякаш всички човешки грехове бяха окачени тук като пране, простряно на слънцето.

До ушите ѝ достигнаха латински слова — не можеше да определи дали песнопение, молитва или някакъв обред. Всъщност, дори не бе сигурна, че наистина ги чува.

До този момент вече беше преценила обстановката. Сега обмисляше различните възможности, като само за миг се запита къде ли се е намирал Тери, когато са го убили и кръвта му е заляла хладния гранитен под, смесвайки се с тази на Христос.

Тя се обърна и бързо тръгна назад между редовете, докато отново стигна до статуята на Света Богородица от Бенва. От другата страна на пътеката човекът продължаваше да се моли. Сутан се вмъкна зад мраморната фигура.

Влагата на каменната стена проникна през блузата ѝ и тя усети как по гърба ѝ полазва хлад. Мускулите ѝ се свиха. Притисната в тясната пролука, тя допря буза до гладкия мрамор, за да вижда безпрепятствено входа на църквата.

Азиатецът се появи. Беше виетнамец — вече бе сигурна в това, след като видя лицето му. В него нямаше и искрица човешка душа — все едно лице на мъртвец.

Сутан потръпна. Знаеше, че това е лош признак. Страхът ѝ щеше да му даде друг вид сила, с която нямаше да ѝ е лесно да се справи. И тя започна да втвърдява духа си за предстоящото изпитание.

Той стоеше в средата на един от сноповете светлина, сянката му се проточваше през камъните и се плисваше в постаментата на Богородицата от Бенва като вълна на черно, надигащо се море.

Докато търсеше, той не се въртеше в различни посоки, както би сторил друг, а стоеше напълно неподвижно. Помръдваше единствено главата му, като на среднощен бухал, избиращ своята жертва.

Устните му с цвят на засъхнала кръв бяха леко разтворени, като че ли вкусваше въздуха, за да усети присъствието ѝ. Очите му, подобно на абаносови фарове, претърсваха вътрешността на църквата и Сутан си представи, че биха могли да пронижат мрамора, зад който се криеше.

„Престани!“, помисли си тя. „Така само усилваш страха си.“ Но истината беше, че тя действително се страхуваше от този човек и от

това, което той я принуждаваше да освободи в себе си. Започваше да го мрази, заради това, което трябваше да стори.

Центърът на тежестта ѝ се намираше в долната част на корема, съзнанието ѝ пребиваваше в онази особена празнота между битието и небитието, където нямат достъп мислите за победа или поражение.

Виетнамецът продължаваше да стои в мъглявата светлина, когато тя разгъна тялото си, изскочи от своето укритие и прелетя през мрака на сянката. Приземи се без никакъв звук, но въпреки това Данте я усети. Главата му се завъртя към нея и погледът му я сграбчи както ноктите на хищна птица.

— Защо ме следиш? — попита тя.

— „Вратата към нощта“ ни беше продадена — промълви той с мъртвешки глас. — Тук съм, за да я поискам.

— Платихте ли за нея? Къде са парите?

— Бяхме измамени. Получихме копие без никаква стойност.

— Вие сте го убили. — Впила поглед в лицето му, Сутан бе уверена в това, както в нищо друго през живота си. — Убили сте Тери. Защо?

— Не съм присъствал на сделката — отвърна той в не особено усърден опит да я разубеди. Не че не помнеше предупрежденията на Мило — по-скоро не можеше да повярва, че тя действително е толкова опасна.

Сутан сви рамене и Данте, обезпокоен, се опита да разчете погледа ѝ.

— Няма значение — каза тя със странен, отнесен глас.

„Чуй, Боже, гласа ми, кога ти се моля; запази живота ми от врага, който ме застрашава, укрий ме от заговора на коварните...“

Звуците на Давидовите псалми ги обгърнаха — в църквата се отслужваше вечернята.

— Той е мъртъв.

„... от бунта на злодейците...“

Ръцете ѝ бяха отпуснати. Пустотата я изпълваше изцяло. Тя се приближи до него.

— Това е, което има значение. Не „Вратата към нощта“, нито вашите сделки. Човешкият живот.

— Нямам нищо общо с това — каза той, като се приготвяше. — Вината не е моя.

„... които изостриха езика си като меч; изопнаха лъка си — язвителните думи...“

Тя използва „атеми“ — бързи, точни удари с ръбовете на дланите и върховете на стегнатите пръсти. Целеше се в ребрата, черния дроб и сърцето. Но той беше подготвен и парираше ударите ѝ с мълниеносна бързина, дори когато Сутан увеличи скоростта на атаката си.

Товага тя улови дясната му китка с лявата си ръка и докато Данте се опитваше да предвиди нейните „атеми“, приложи „айкидо ирими“ — завъртя се надясно, използвайки неговата собствена инерция, за да извие ръката му назад и същевременно му нанесе съкрушителен удар в брадичката с основата на дясната си длан.

Главата на Данте се отметна рязко и виетнамецът почти изгуби съзнание от болка. Спаси го дълбокото му стомашно дишане. Като почерпи енергия от този източник, той с всички сили ритна Сутан в горната част на бедрото.

Това беше нервен възел и десният ѝ крак мигновено изтръпна. Тя залитна и в стремежа си да запази равновесие го освободи от хватката си.

Данте стовари ръба на дланта си върху рамото ѝ и Сутан падна на колене. Видя го да връхлита към нея и се помъчи да отскочи встрани, но не успя. Ритникът му я улучи в ребрата и въздухът със свистене излезе от дробовете ѝ.

Тя вдигна ръка и отчаяно впи нокти в плата на панталона му — просто за да стори нещо, за да задържи крака му на разстояние, с ясното съзнание, че още един ритник ще я довърши.

Зъбите ѝ изскърцаха, когато следващият удар пръсна стрели от болка в рамото и гърба ѝ. Но тя не изпускате крака му, вкопчваше се все по-силно, концентрираше цялата си енергия, всичките си сили в една-единствена точка. Болката и страхът вече не съществуваха, тя се бореше, за да оцелее.

Потърси нервния възел от вътрешната страна на крака му, откри го и заби палеца си в плътта му, точно над колянната става.

Кракът се подкоси и тялото му полетя, все по-близо, подобно на вълна от топлина, на огромна, спускаща се сянка...

Сутан конвулсивно пое дъх и се претърколи встрани. Когато той се стовари върху каменния под, тя заби лакът в гръдната му кост, чу

приглушения му болезнен стон, усети пръстите му върху лицето си, опипващи, търсеци да се впият.

Нямаше време, трябваше да промени тактиката си. Сви пръсти под формата на клин и ги насочи под гръдната му кост.

„... Но Бог ще ги порази със стрела...“

Ръката ѝ се заби, тя чу шума от разкъсването на памучната му риза, усети зловонната струя въздух, изтръгна се дълбоко от гърдите му.

„... с езика си ще поразят сами себе си...“

Дланта ѝ бе пълна с кръв; очите му крещяха мръсотии в лицето ѝ, гранитните му пръсти, впити в бузата ѝ, се вдървиха и изгубиха сила.

„И всички човеци ще се уплашат, ще възвестят делото Божие и ще разберат, че това е Негово дело.“

Безжизнените му очи бяха приковани в благосклонното изражение на Богородицата от Бенва.

Намираха се в една къща на три преки от галерията. Крис се бе опитал да заговори мосю Аспрей още там, но той бе вдигнал пръст в знак на мълчание. След това го бе довел в тази двуетажна къща с ниски тавани, каменни стени и покрити с плочи подове. На долния етаж, където бяха в момента, имаше кухня, малка всекидневна с огромна камина и баня.

Но безспорно най-голямото помещение беше ателието на мосю Аспрей: един статив, покрит с бяло платно, табуретка с поставена върху нея палитра, дървено сандъче, натъпкано безразборно с туби блажна и акрилна боя, тенекиени кутии с терпентин на пода.

По-голямата част от пространството бе заета от ръчно изработен тезгях, над който висеше цяла галактика от марионетки в процес на изработка. Наполовина скрити в сянка, те гледаха отвисоко със своите странни, безразлични очи.

— Очаквах ви.

В ъгъла на работилницата бе окачен един дявол, близък на онзи от витрината на галерията. Той беше недовършен, костите на скелета му наполовина липсваха. По някакъв начин това го правеше да изглежда още по-заплашителен.

— Мосю Хей ми каза, че ще дойдете, ако той умре. — Майсторът дръпна някакви конци и дяволът кимна с полуготовата си глава, сякаш в знак на съгласие.

В каменната камина имаше останки от огън. Крис се взираше в тях, като че ли можеше по разположението на въглените да разгадае бъдещето, подобно на римляните, обитавали тази земя преди много векове.

— Щом ви е казал, че ще дойда — отвърна Крис, — трябва да ви е казал също, че ще ви попитам за един кинжал. Един много особен кинжал.

— Така е — каза мосю Аспрей, като вдигна пред себе си куклата, която бе взел от витрината на галерията и я погледна с любов, като своя собствена дъщеря. — Това е моето първо и най-любимо създание.

Той взе един бърснач и направи бърз вертикален разрез на гърба на женския арлекин. След това извади нещо отвътре.

— Това е, което мосю Хей ме помоли да запазя за вас — каза той, като му подаде кинжала. — „Вратата към нощта“.

Крис го пое и го разгледа на светлината. Стори му се неестествено тежък, сякаш беше направен от някакъв неизвестен метал.

— Знаете ли какво е това?

— Знам, че е изработено от голям майстор — отговори мосю Аспрей. — Знам също, че е много ценно.

— За някои — кимна Крис.

Отвън по перваза бавно премина черна котка. За миг спря да ги погледне, облиза козината на предните си лапи и отново продължи пътя си. През отворения прозорец долиташе зовът на камбаните от църквата „Света Богородица от Бенва“. Скоро щеше да започне хвалебственият псалм.

— Острието е направено от един-единствен къс нефрит — каза майсторът. — Никога не съм виждал парче с такава големина. Не съм се и опитвал да пресметна стойността му. Освен това, погледнете този рубин. — Той посочи с пръст. — Вдигнете го срещу светлината и ще видите, че притежава особения цвят, известен като гълъбова кръв. Такива има единствено в Бирма. Теглото му е шест карата. Разбирате ли от скъпоценни камъни? Рубин с подобни размери е изключителна рядкост.

— Изглежда знаете доста за този предмет.

— Би трябвало — усмихна се мосю Аспрей. — Брат ви ми беше поръчал да изработя копие.

Значи свещеникът не е излъгал Сутан, помисли си Крис. Дали Тери просто се е опитвал да прекара купувачите си, или е имал нещо повече наум?

— Стойността на кинжала не е парична — каза той, — а духовна.

— Разбирам — кимна майсторът. — В такъв случай брат ви е сторил добре, като го е скрил така старателно.

— И също толкова старателно трябва да се скрие отново. — Крис му върна оръжието. — Ще се погрижите ли за това?

Котката се беше върнала и седеше на перваза. Бе извила гръбнак, сякаш имаше гърбица, и примижаваше под последните лъчи на слънцето. Изведнъж наостри уши, скочи и изчезна. Далечният рев на водопада, който се хвърляше в мрака, за да се разбие след това в скалите, се носеше заедно с полъха на ранния вечерен ветреца.

Пред погледа на Крис сръчните ръце на мосю Аспрей върнаха „Вратата към нощта“ в нейното скривалище и се заловиха да лекуват раната на куклата.

„А праведникът ще се развесели в Господа и ще се уповава Нему; и ще бъдат похвалени всички праведни по сърце.“

Звукът бавно замря, докато ехото наслагваше сянка върху сянка. Широко отворените очи на Сутан гледаха обезумяло, като подгонено животно.

Каещият се силует пред малкия олтар на отсрещната стена се изправи. Той не беше чул шума от битката — псалмът, този сладкогласен хор, бе заглушил всички останали звуци във вътрешността на църквата.

Вече свършил с молитвата си, човекът взе една запалена свещ от свещника и прескочи с три крачки каменния проход. Внезапно се наведе и пъкна пламъка в лицето на Сутан.

— Това не е краят — усмихна се зловещо Мабюс. — Не. За теб това е едва началото.

Сутан изви глава, за да избегне горещината. Тогава той я сграбчи за косата и с рязко дръпване я повлече обратно към плътните сенки около статуята на Богородицата от Бенва.

Светлината бягаше пред него; сенките го следваха, сякаш жадуваха неговото присъствие. Сутан дереше с нокти бузите, носа и челото му. Мабюс я удари силно и тя престана. Той я хвърли зад мраморната статуя и я натика в тясното пространство между нея и стената.

Тя дишаше дълбоко, опитваше се да възвърне поне отчасти физическата сила и душевното си равновесие. Бе убила отново и чувстваше как отвращението от самата себе си пропива цялото ѝ същество. Това усещане я доближаваше до ръба на мрака, където веднъж вече се бе превърнала в нищо, бе желала единствено тишина и край за своите мисли, емоции, за своето съществуване. Намираше се на крачка от онова ужасно, студено място, където острието на ножа се бе плъзнало по вътрешната страна на китката ѝ.

Тясното пространство, в което бе притисната, я принуди да обърне поглед навътре към себе си. Това, което видя, бе същата бездънна черна яма, която я беше накарала да допре стоманата до вените си. Защото не откриваше в себе си нищо, което да си струва да спаси — само една зейнала рана, гнойна и отвратителна.

Времето се сви до едно трепване на окото, до един проблясък върху изпъкналата повърхност на ириса. Над нея се надвесваше лицето на врага, стар като света, непримирим, безжалостен.

За пореден път бе принудена да се бори със себе си, с онова, което бе сторила, и същевременно да се бие за собствения си живот. Чувстваше жестокия натиск, който той оказваше върху нея, непоклатимата му твърдост, която я смазваше.

От полуотворената му уста излизаше смрад, която я задушаваше, Мабюс ѝ нанесе силен удар в рамото и тя изкрещя. Той се опита да ѝ запуши устата с длан, но Сутан се изви встрани.

Тогава той заби пръсти в шията ѝ и очите ѝ се насълзиха от болка. Тя несъзнателно отметна глава назад към него и ръката му покри устните ѝ. Силният му палец се вклини под брадичката ѝ, за да ѝ попречи да използва челюстта и зъбите си.

Гърлото ѝ беше открито и за свой ужас тя видя как лицето му запълва полезрението ѝ, устата му се отваря, зъбите му лъщят като на

куче. Започна да се тресе, осъзнавайки, че той се кани да пререже с челюстите си нейните артерии, сухожилия и нерви.

Ужасът, който я обхвана, надмина дори страха ѝ от самата себе си. Тя сви ръце в юмруци и с всичката си сила ги стовари едновременно в областта над сърцето му.

Около секунда той остана зашеметен — точно толкова, колкото бе нужно на Сутан, за да се измъкне от влажната пролука. С нечленоразделен вик тя изхвърча покрай него, блъсна ръката му, с която той посегна да я задържи и побягна, останала без дъх, към вътрешността на църквата.

Когато Мън спеше, сетивата му продължаваха да бъдат широко отворени, нащрек. Беше усвоил тази техника през войната. Всъщност Тери Хей го беше научил на нея, а кой бе научил самия Тери бе загадка за него. Едва когато опозна по-добре и двамата, той разбра, че източникът е Върджил и че това е само една малка част от онова, което Тери е възприел от него.

Мън не знаеше нищо по този въпрос, докато една нощ в джунглите на Камбоджа Тери не му се довери. Малко преди това бяха прекосили калната река, забранената граница, откъдето нямаше връщане назад.

— Преди да срещна Върджил — каза Тери, — няхах представа какво представлява войната. Все едно, че някой ми говореше на марсиански и същевременно се опитваше да взриви мина под краката ми. Върджил постави всяко нещо на мястото му. Тази война няма нищо общо с откриването на ЦУЮВН, нито с унищожаването на жълтите. Тук става дума за оцеляване, когато земетресение, ураган и цунами връхлитат едновременно и ти се струва, че няма къде да се скриеш нито на суша, нито в морето, нито на небето — никъде.

Преди това Мън беше работил за Върджил, но никога не бе успявал да го разбере. Смяташе го за наемник без сърце и душа в смисъла, който самият той влагаше в тези понятия. Едва от Тери научи, че всъщност никой от тези мъже не обича войната, нито дори желае да участва в нея. Просто и те като него бяха увлечени от събития, над които няхаха никаква власт.

Тери бе проникнал в самата същност на Върджил и бе открил в негово лице вълшебен талисман, водач, Тезей в лабиринта на Минотавърта — човека, открил Път за излизане от ада.

Ето защо, когато Тери го научи да спи с широко отворени сетива, Мън усвои урока добре и от този ден нататък неизменно го прилагаше.

Именно това му помогна да чуе сега в съня си стъпките на предателя, приближаващи колибата, в която се намираше. Нарочно бе пожелал да спи сам. Могок се беше притаил на известно разстояние от входа и чакаше, бдителен и търпелив.

„Кучетата излизат нощем.“ Това беше една от най-незабравимите фрази на Върджил. Той умееше майсторски да извлича от хаоса на войната ясни, стегнати мисли, крило се поглъщаха лесно като хапове. От това хората около него се чувстваха неуязвими, сякаш той бе надарен с особена сила, като например да вижда в мрака или да съществува във вакуум. А и в крайна сметка, войната беше точно това — една огромна черна яма, вакуум, който поглъщаше понятията за разум, нравственост и дори живот.

Обвит от тъмнината, Мън не помръдваше. Очите му бяха едва отворени, иначе огънят положително щеше да се отрази в тях и да го издаде. Равномерното му контролирано дишане с нищо не показваше, че е буден. Имаше чувството, че се намира в чистилището, увиснал между живота и смъртта.

Докато чакаше, той се запита кой ли от приближените лейтенанти на адмирал Джъмбо ще се окаже шпионин на Киу. Дали жилестият Чао, дебелият Пегу, или старият Кяйк? Чао изглеждаше най-враждебен, но от друга страна Кяйк беше най-близък с адмирала. След Могок, разбира се. Мън знаеше, че скритият враг гледа да се залепи като пиявица. Зад усмихнатото лице на приятел и съветник често се таи сърце на коварен противник.

Звукът можеше да бъде и от насекомо, но това не го заблуди. В трептящия отблясък на огъня върху тръстиковата стена на колибата се мярна остра сянка. Мън се приготви.

Ножът се спусна с огромна скорост и сила и върхът му се заби в рогозката, където той лежеше миг преди това. Мън посегна и сграбчи напрегнатата китка.

Ритникът на обувия в ботуш крак го улучи в брадичката и главата му болезнено се отметна назад. Той инстинктивно се претърколи

встрани, за да избегне удара в ребрата, който усети, че ще последва.

Едновременно с това кръстоса изпънатите си крака и усети как тялото рухва на земята. Хвърли се отгоре му и изби от ръката му дръжката на стърчащия от леглото нож. Стовари юмрука си в слепоочието му веднъж, два пъти, притисна с лакът гърлото му.

В този момент дотича Могок и се наведе над тях, вдигнал високо в ръката си запален фенер.

— Велики Буда! — прошепна той с разширени от изумление очи. — Това ли е шпионинът на генерал Киу?

Мън гледаше надолу към лицето на Ма Варада, любовницата на адмирал Джъмбо. Макар и обляно в кръв от ударите му, то все още беше прекрасно.

Могок бе извадил от подплатеното си яке американски армейски пистолет четирийсет и пети калибър и го допря до слепоочието на Ма Варада.

— Прибери това — каза Мън.

— Не. — Пръстът на Могок се напрегна върху спусъка. — За шпионина има само едно наказание.

Мън блъсна пистолета встрани.

— Тя е моят пропуск до адмирал Джъмбо. Той ще реши съдбата й.

Момичето се изплю в лицето му.

— Страшно е дива. — Като държеше здраво ръцете й, той си позволи да погледне Могок. — Колко ли ще плати адмиралът за тази информация?

Ма Варада гледаше ту единия, ту другия.

— Да плати ли? — каза тя. — За какво да плати?

— Млъквай! — срязва я Могок, но Мън й отговори:

— За информацията, че работиш за генерал Киу.

Тя се изсмя.

— Не работя за него. Само глупаци като вас могат да решат, че ще имам нещо общо с това прасе.

— Така ли? — Той нави косата й около юмрука си и дръпна силно. — За кого работиш тогава?

Тя отвърна нещо на диалект, който му беше непознат. Мън вдигна глава към Могок.

— Слушай, тя е просто една лъжкия — каза той. — Нека я убия и да приключваме с тази работа. Един мъртъв шпионин ще достави на адмирал Джъмбо точно толкова удоволствие, колкото и живият.

— Искам да знам какво каза — настоя Мън.

Могок въздъхна.

— Казва, че работи за някакъв мъж на име... хм, как се превежда думата? Вълшебен човек? Магьосник? — Той сви рамене. — Кой го интересува? Не я знам за какво говори.

„Ами ако аз знам?“, помисли си Мън.

— Възможно ли е да има предвид Магьосника?

— Да — кимна Могок. — Вълшебник, магьосник — не е ли все едно?

„Боже мой, каза си Мън. А аз смятах Магьосника за умрял или, най-малкото, полудял.“ Вътрешностите му се сгърчиха, сякаш имаше в стомаха си змии. „Ако Магьосника се е заловил за работа, всички ние сме в беда.“

— Има ли някакво значение? — отново попита Могок. — И аз да бях на нейно място, също нямаше да си призная, че работя за Киу.

— Никога през живота си не съм виждала генерал Киу — каза Ма Варада. Лицето ѝ беше изкривено от отчаяние.

Въпреки това, Мън отново опъна косата ѝ.

— Опиши мъжа, за когото работиш.

Тя го направи. Той знаеше, че човек може и да промени лицето си, но общият тип телосложение се запазва.

— Вярвам ѝ — каза Мън. Беше наблюдавал очите ѝ; нямаше начин да е толкова добра актриса. Беше описала Магьосника.

— Това е самата истина — каза Ма Варада.

— Боя се, че е така.

Мън вдигна поглед. Пистолетът на Могок беше насочен в сърцето му.

— Аз съм шпионинът на генерал Киу.

— Ти! — Мън беше потресен. — Но нали ти и Тери...

— Това беше отдавна, а и така или иначе Тери Хей е мъртъв. — Той сви рамене, сякаш се извиняваше. — Бездруго Киу е прекалено силен и ще смаже адмирал Джъмбо, както и цялата му армия. Виждах ясно какво ще се случи. Беше просто въпрос на самосъхранение. — Могок махна с дулото на пистолета. — Сега стани, без да изпускаш

момичето. Отиваме на нощна разходка. — Те излязоха навън, където топлината на огъня се усещаше по-силно в свежия, хладен въздух. — Знаех, че има още някой, който изнася информация от тук, но не можех да открия кой е. Твоето желание да окажеш услуга на Джъмбо ми даде чудесна възможност да го сторя. Просто те оставих да свършиш цялата работа вместо мен.

Пистолетът се поклати отново.

— Хайде, тръгваме. Насам, към тъмното. Разбираш ли, аз исках да я убия, за да запазя тайната си, но ти ме спря. Кой знае, може да е било за добро. Но не и, за вас.

Джунглата чакаше да ги погълне.

— Хората ми ви очакват, за да ви отведат при генерал Киу. Той ще има някои въпроси и към двама ви. Обещавам ви, че ще бъде трудно, много трудно. Сериозно се съмнявам, че ще издържите. Впрочем, дотогава вероятно вече няма да ви е грижа за нищо.

[1] Джъмбо е нарицателно за слон. — Б.пр. ↑

[2] Будистко учение — Б.пр. ↑

[3] Светец в будистката религия — Б.пр. ↑

[4] Герой от американския фолклор — Б.пр. ↑

[5] Печал след любовния акт (фр.) — Б.пр. ↑

[6] Минало (фр.) — Б.пр. ↑

[7] Компенсация, отплата (лат.) — Б.пр. ↑

[8] Мляко с кафе (фр.) — Б.пр. ↑

[9] Улица в Долен Манхатън, известна като „дъното“ на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[10] Френската криминална полиция — Б.пр. ↑

[11] Курорт на Атлантическото крайбрежие близо до Ню Йорк с прочут увеселителен парк — Б.пр. ↑

[12] Административният център на щата Охайо — Б.пр. ↑

[13] Китоловецът, преследвал белия кит Моби Дик в едноименния роман на Хърман Мелвил — Б.пр. ↑

[14] pussy (англ.) — маца, писана; (ам. сленг) — женски полов орган — Б.пр. ↑

[15] На английски „Котаракът в чизми“ е Puss in boots — Б.пр. ↑

Издание:

Ерик Лустбадер. Френска целувка. Книга 1

Американска. Първо издание

ИК „Гарант-21“, София, 1993

Редактор: Александър Георгиев

Коректор: Елисавета Павлова

ISBN: 954-800-922-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.